

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 20 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 9 de febrer de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 21

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i un minut.

Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Centres Recreatius Turístics i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 953).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Gibert (S) (p. 956).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 958).*

Esmena del G. Mixt (núm. 3, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M) (p. 959).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 961).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 963) i I. Sr. Colomé (P) (p. 963).*

Votació conjunta : *rebutjades per 28 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions (p. 963).*

Article 1

Esmena de l'I. Sr. Victor Colomé (P) (núm. 4, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Colomé (P) (p. 963).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 964).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 964).*

Article 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb l'esmena núm. 25 (p. 964).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 964).*

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 8, 9, 19, 35, 41, 66 i 67 (p. 964). Al mateix temps, anuncia la retirada de les esmenes núms. 22 i 56 (p. 965).*

Torn en contra de les esmenes núms. 6, 8 i 9 : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 966).*

Lletra b)

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 966).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 966).*

Lletra d)

Esmenes del G. Socialista (núms. 8 i 9, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Esmena de l'I. Sr. Victor Colomé (P) (núm. 10, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Colomé (P) (p. 967).*

Lletra e)

Esmenes del G. Socialista (núms. 11 i 12, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 13, 14, 39, 47, 49, 53, 58, 60 i 64 (p. 967).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 968).*

Lletra f)

Esmenes del G. Socialista (núms. 13 i 14, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 11).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. p. Popular (núm. 15, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Colomé (P) (p. 968).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 969).*

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M), juntament amb l'esmena núm. 48 (p. 969).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 969). Tot seguit, presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 16, la qual és llegida per l'I. Sr. Secretari Primer (p. 969).*

Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 31 abstencions (p. 969).*

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 18 vots a favor, 59 en contra i 14 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 7 : *rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions (p. 970).*

L'I. Sr. Casanovas (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 970).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 15 abstencions (p. 970).*

L'I. Sr. Gibert (S) intervé per retirar l'esmena núm. 9 (p. 970).

Votació de l'esmena núm. 10 : *aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 12 : *rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 13 : *rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 14 : *rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena núm. 15 : *rebutjada per 5 vots a favor, 60 en contra i 33 abstencions (p. 970).*

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat (p. 970).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 26 en contra i 12 abstencions (p. 970).*

Article 3

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 20, 23, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33 i 36 (p. 970).*

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 971).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre el M. H. Sr. President (p. 971) i l'I. Sr. Gibert (S) (p. 971).

Apartat 2

Lletra b)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 24, 70 i 74 (p. 971).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 972).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Votació de l'esmena núm. 17 : *rebutjada per 20 vots a favor, 41 en contra i 10 abstencions* (p. 973).

Votació de l'esmena núm. 18 : *rebutjada per 23 vots a favor, 41 en contra i 6 abstencions* (p. 973).

Votació de l'esmena núm. 19 : *rebutjada per 21 vots a favor, 43 en contra i 10 abstencions* (p. 973).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 47 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 973).

Article 4

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb l'esmena núm. 44 (p. 973).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 973).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Apartat 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Encapçalament

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra d)

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 974).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 974), el qual proposa una esmena transaccional a aquesta esmena.

L'I. Sr. Casanovas (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 30, i acceptar l'esmena transaccional proposada (p. 974).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'esmena transaccional (p. 974).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Esmena del G. Mixt (núm. 34, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 974).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 974).

Votació de l'esmena núm. 20 : *rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions* (p. 974).

Votació de l'esmena núm. 21 : *rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 23 : *rebutjada per 18 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 24 : *rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 25 : *rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 26 : *rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 27 : *rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 28 : *rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 29 : *rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 30 : *aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 31 : *rebutjada per 21 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 32 : *rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 33 : *rebutjada per 23 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 34 : *rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 975).

Votació de l'esmena núm. 35 : *rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions* (p. 975).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 57 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions* (p. 975).

Article 5

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President intervé per proposar la supressió del punt número 8 de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 976).

Article 6

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 976).

Esmena del G. Mixt (núm. 38, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 976).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 40, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 976).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 41, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Lletra c)

Esmena del Diputat I. Sr. Victor Colomé (P) (núm. 42, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Colomé (P) (p. 977).

Torn en contra de les esmenes núms. 37, 38, 39, 40 i 41 : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 977).

Votació de l'esmena núm. 36 : rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions (p. 978).

Text del Dictamen

Votació de l'article 5 : aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 37 : rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 38 : rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 39 : rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 40 : aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 41 : rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions (p. 978).

Votació de l'esmena núm. 42 : rebutjada per 8 vots a favor, 52 en contra i 14 abstencions (p. 978).

Text del Dictamen

Votació de l'article 6 : aprovat per 54 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions (p. 978).

Article 7

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 45, 46 i 52 (p. 978).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 979).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 44, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Esmenes del G. Socialista (núms. 45 i 46, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 43).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Apartat 3

Esmena del G. Mixt (núm. 48, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del Diputat I. Sr. Victor Colomé (P) (núm. 50, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Colomé (P) (p. 979).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 979).

Votació de l'esmena núm. 43 : rebutjada per 16 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions (p. 979).

Votació de l'esmena núm. 44 : rebutjada per 18 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 980).

Votació de l'esmena núm. 45 : rebutjada per 22 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions (p. 980).

Votació de l'esmena núm. 46 : rebutjada per 22 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions (p. 980).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per presentar una esmena transaccional a l'esmena núm. 47 (p. 980). L'I. Sr. Gibert (S) intervé per retirar l'esmena núm. 47 (p. 980).

Votació de l'esmena transaccional : aprovada per unanimitat (p. 980).

Votació de l'esmena núm. 48 : rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions (p. 980).

El M. H. Sr. President anuncia que l'esmena núm. 49 ha estat retirada (p. 980).

Votació de l'esmena núm. 50 : rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 26 abstencions (p. 980).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 53 vots a favor, 20 en contra i 7 abstencions (p. 980).

Article 8

Esmena del G. Mixt (núm. 51, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M), juntament amb les esmenes núms. 54, 57, 59, 61, 62, 63 i 65, alhora que retira l'esmena núm. 71 (p. 980).

Torn en contra de l'esmena núm. 51 : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 981).

Votació de l'esmena núm. 51 : rebutjada per 1 vot a favor, 48 en contra i 24 abstencions (p. 981).

Esmena del G. Socialista (núm. 52, d'addició)

Decaiguda.

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 53 vots a favor, 1 en contra i 22 abstencions (p. 981).

Article 9

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Lletra a)

Esmena del G. Mixt (núm. 54, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. Mixt (núm. 55, de supressió)

Decaiguda.

Torn en contra de les esmenes núms. 54, 56 i 57 : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 981).

Votació de l'esmena núm. 53 : rebutjada per 23 vots a favor, 45 en contra i 8 abstencions (p. 982).

Votació de l'esmena núm. 54 : rebutjada per 27 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions (p. 982).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Mixt (núm. 57, de modificació)

Debatuda abans (esmenes núms. 51 i 55).

Votació : rebutjada per 1 vot a favor, 46 en contra i 30 abstencions (p. 982).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 982).

Article 10

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Mixt (núm. 59, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Torn en contra : I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 982).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 60, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Mixt (núm. 61, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Apartat 3

Esmena del G. Mixt (núm. 62, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Apartat 4

Esmena del G. Mixt (núm. 63, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 64, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Mixt (núm. 65, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Votació de les esmenes núms. 60, 61, 64 i 65 : *rebutjades per 24 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions* (p. 982).

Votació de l'esmena núm. 58 : *rebutjada per 21 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions* (p. 982).

Votació de l'esmena núm. 59 : *rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció* (p. 982).

Votació de l'esmena núm. 62 : *rebutjada per 1 vot a favor, 76 en contra i 7 abstencions* (p. 982).

Votació de l'esmena núm. 63 : *rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions* (p. 982).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 982).

Article 11

Esmenes del G. Socialista (núms. 66, i 67, de supressió i de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 68 i 69, de modificació i de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 983).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU), alhora que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 69* (p. 983).

L'I. Sr. Casanovas (ERC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 69 i accepta l'esmena transaccional proposada (p. 983). *La I. Sra.*

Secretària Tercera llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 983), *la qual és admesa a tràmit per assentiment* (p. 983).

Votació de l'esmena núm. 66 : *rebutjada per 23 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions* (p. 983).

Votació de l'esmena núm. 67 : *rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions* (p. 983).

Votació de l'esmena núm. 68 : *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions* (p. 983).

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per 62 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció* (p. 983).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 58 vots a favor, 22 en contra i 8 abstencions* (p. 983).

Article 12

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 70, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. Mixt (núm. 71, de supressió i modificació)

Retirada abans (esmena núm. 51).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 72, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Gibert (S), juntament amb l'esmena núm. 73* (p. 984).

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 985).

Votació de l'esmena núm. 70 : *rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions* (p. 985).

Votació de l'esmena núm. 72 : *rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions* (p. 985).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 59 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions* (p. 985).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 73, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 72).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 74, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. Mixt (núm. 75, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 986).

Torn en contra : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 986).

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 76, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ERC), juntament amb l'esmena núm. 77. Tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 986).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 77, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 76).

Votació de les esmenes núms. 73 i 74 : *rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions* (p. 986).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 75 (p. 986).

Text del Dictamen

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovats per 59 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció* (p. 986).

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per 56 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 986).

Article 14, Disposicions Finals i títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 987).

Exposició de motius

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 987).

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre els recents brots de racisme (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 987).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 988).

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 988).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de contractacions en empreses consultores (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 989).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 991).

L'I. Sr. Solé Tura (S) intervé per al·lusions (p. 993).

Rèplica : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 993).

L'H. Sr. Armet (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 993).

Continuació del torn de rèplica : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 993).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 993).

L'H. Sr. Armet (S) i l'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 993).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 994).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 995).

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 997).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 997).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei Forestal (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 998).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 999).

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 1000).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1001).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament sanitari (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Font (S)* (p. 1001).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1003).

Rèplica : *I. Sr. Font (S)* (p. 1005).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1006).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Font (S)* (p. 1006).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1008).

Rèplica : *I. Sr. Font (S)* (p. 1010).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1011).

L'I. Sr. Font (S) intervé per contradiccions (p. 1012).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1012).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 1013).

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1014).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 1014).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Criteris en Matèria d'Esport de cara als Jocs Olímpics de

Barcelona (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Bauzà (P) (p. 1015).*

Posició dels grups : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1016), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1016), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1017) i I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 1017).*

L'I. Sr. Curto (P) (p. 1019) i l'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 1019) intervenen per una qüestió d'ordre.

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Bauzà (P) (p. 1019).*

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1019).*

La sessió s'aixeca a un quart d'onze de la nit i dos minuts.

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Projecte de Llei sobre Centres Recreatius Turístics

Tercer punt de l'ordre del dia : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei sobre Centres Recreatius Turístics i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu presenta la iniciativa? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller de Comerç i Turisme, senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc vull manifestar la meua satisfacció de poder portar a terme la presentació d'un important projecte de llei, que ve a donar una continuïtat a la lluita, al desig que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha portat a terme, des de fa anys, en la culminació del que ha de ser la nostra oferta turística; no és que culmini, aquest Projecte de Llei, tot el que ha de representar el desplegament d'aquest esforç a fi i efecte que les ofertes turístiques de Catalunya gaudeixin de la major qualitat, però sí que, sens dubte, ha de ser un element important i motivador. Per entendre el contingut d'aquest desig, crec que val la pena que fem una breu anàlisi de quin és el perfil turístic de Catalunya, a fi i efecte de veure com aquest Projecte ha de ser un element important de modernització, d'agilitació i, a fi de comptes, de progrés social per a tots els ciutadans de Catalunya.

Catalunya gaudeix —i això no és mèrit dels catalans— d'un important medi. Catalunya està situada a la part nord-occidental de la Mediterrània, la qual cosa fa que sigui centre d'una important concentració dintre de tot el que és l'Europa moderna, i això sí que ja és mèrit de tots els catalans : han sabut portar a terme una capacitat de gestió molt important, que ha permès treure la màxima rendibilitat d'aquests actius importants. Per tant, crec que, sense cap tipus de triomfalisme, és exacte i correcte dir que Catalunya constitueix una zona turística important, una zona turística important cap a un tombar de segle, que té uns problemes, que en algun moment, fins i tot, aquí, com a conseqüència d'interpellacions que hem debatut sobre el tema del turisme, té un futur en el qual, si nosaltres no hi estem a sobre, hi pot haver preocupants desviacions, però que sí que hem de coincidir que constitueix una zona turística de gran importància.

Val la pena, també, crec, dedicar uns breus instants a veure com ha anat evolucionant la demanda del servei turístic en aquests últims anys. S'ha generat en molt poc temps un important volum de turistes —s'avalua que el flux anyal és aproxima-

dament de 350 milions—, i, últimament, estem observant que hi ha un cert alentiment —alentiment com a conseqüència que l'important progrés social que ha tingut l'Europa moderna entra en unes vies d'una certa estabilització—, i observem que aquest important nombre de persones que constitueixen en aquest moment una part important del producte interior brut de la majoria dels països que tenen capacitat de gestió turística, s'observa, com dic, un cert alentiment; a part aquest alentiment, també s'observa com estan emergint en altres indrets, fins i tot de la mateixa Mediterrània, noves ofertes turístiques que, en algun moment, hem comentat que ens preocupaven, perquè, si no hi estàvem a l'aguait, podríem, en algun moment, perdre alguna determinada competitivitat.

Crec que tots aquests punts fan que realment ens preocupi el fet de procurar que les nostres ofertes turístiques puguin ser noves, es vagin modernitzant, i, realment, recullin totes aquelles iniciatives que, com dic, puguin donar un toc de qualitat al nostre servei turístic.

Aquests increments que hi ha hagut en l'important nombre de persones que ens visiten..., en els principis, vèiem que realment només cercaven el més elemental, que era uns allotjaments i gaudir d'uns paratges, en aquells moments, podríem dir quasi verges o poc utilitzats. No obstant això, en els últims moments, en els últims anys, s'està observant que hi ha un increment important de tipus de necessitat cultural, i això fa que, realment, cada vegada la demanda sigui més exigent i aquesta major exigència ens ha de portar, com dic, a estar a l'aguait, a fi que les nostres ofertes siguin d'allò més noves i de la màxima qualitat.

El Govern de la Generalitat, des de fa anys, porta una tasca que va adreçada, fonamentalment, que l'oferta bàsica sigui de la màxima qualitat i, així, per exemple, cal repassar que s'han anat dictant una sèrie de decrets, com són el de càmpings, el d'infraestructures, el d'hoteleria i el d'agències de viatges, que el que pretenen és que la xarxa bàsica sigui de la màxima qualitat. Els consta, senyories, que en aquest moment estem treballant enèrgicament —i en poc temps veuran la llum— dos decrets que pretenen regular tot el que és l'oferta bàsica pel que fa a la part d'apartaments. Tot això, cal dir —i crec que és un mèrit pel qual hem de retre homenatge aquí— que es porta a terme gràcies a l'esforç de tothom, de tots els ciutadans que treballen en el camp turístic, de totes les institucions municipals que tenen un perfil turístic i, naturalment, de les persones que dintre de la Generalitat de Catalunya tenen responsabilitats en aquest tema.

A part de l'oferta bàsica, s'observa —i, com deia, com a conseqüència d'aquesta major exigència en el camp cultural— que cada vegada és més necessari treballar i aprofundir en el que representen els serveis de tipus complementari, i en aquesta línia hem treballat i s'està treballant en tot el que fa referència a donar conèixer Catalunya pel seu immens patrimoni cultural, que, com dic, aquesta major exigència de les persones que ens visiten fa que sigui demanat cada dia amb major interès.

Hem vist que hi havia un major oci, una major necessitat de lleure, i, aleshores, s'està treballant fortament en tot el que representa l'oferta via esport, com pot ser el treball que es fa en el camp de la neu, tant des del punt de vista alpí com nòrdic, tot el que fa referència a les instal·lacions esportives, camps de golf, i també als ports esportius. Això, vetllant sempre —i

voldria aquí fer-ne una menció explícita— perquè, en tot moment, en el desplegament de tipus turístic, tenint en compte la història que hem portat i el medi que hem rebut, hi hagi la màxima preservació d'aquest medi. I, per tant, dintre del camp turístic, i en el moment de buscar el seu major desplegament, s'ha cercat en tot moment la potenciació d'aquells parcs naturals, d'aquelles zones que necessiten una especial preservació, i que va des de tots els parcs que tenim en aquest moment, i de molts més que són en estudi, de cara que hi hagi la major preservació.

L'objectiu fonamental, un cop iniciat el treball de donar una xarxa bàsica de la màxima qualitat i, a la vegada, a les persones que ens visiten, donar-los un complement perquè el seu oci sigui realment ben emplenat, busquem un objectiu, i és que, tenint en compte la importància que té la indústria turística en la riquesa de Catalunya, busquem, com dic, que hi hagi el màxim allargament del nombre de visitants. No podem quedar satisfets d'anar seguint cada dia una inèrcia del passat, que més o menys centrava el flux de persones que ens visitaven en un curt període estiuenc: el que hem de cercar, i aquest és el desig i la preocupació de tots —i, n'estic convençut, de tots els grups parlamentaris i de totes les institucions de Catalunya—, cercar que hi hagi el màxim allargament de les nostres temporades.

Això ens porta, doncs, que realment hem d'estar a l'aguait i hem d'estar molt atents, a fi de poder oferir projectes d'envergadura que, realment, puguin anar en aquesta línia. I en aquests projectes d'envergadura, i ara no és el moment, i estic convençut que vostès participaran d'aquesta afirmació meua, d'entrar en anàlisis d'èpoques passades, però sí que crec que hem de fer una breu al·lusió que, fa uns quatre o cinc anys, tot Catalunya —fins i tot, si m'ho permeten, tot l'Estat espanyol— estava a l'aguait de la possibilitat que un gran centre recreatiu vingués —nosaltres hi aspiràvem, i crec que legítimament— a Catalunya. En aquell moment, hom acceptava que aquest gran projecte, que es veia que era interessant i convenient per a la dinamització de tota l'oferta turística i, evidentment, pels beneficis de progrés per a tots els ciutadans del lloc on anava, fins i tot per a l'entorn en el qual estava previst que es pogués instal·lar, hom acceptava, com dic, que aquest gran centre recreatiu arribés per decret, mitjançant expropiacions, i fins i tot incentivar l'arribada d'aquest projecte amb quantitats importants de diners.

Aquestes grans expectatives, com dic, per motius que crec que ara no són del cas, s'esfumaren, però sí que va quedar la preocupació, al Govern de Catalunya, de fer tots els passos necessaris i suficients perquè aquest gran projecte aterrés algun dia a Catalunya en les millors condicions per a la nostra oferta turística. Per tant, hem d'estar a l'aguait, i crec que aquests projectes d'envergadura són de responsabilitat de totes les forces polítiques..., com veig que, a més —i això em complau—, hi ha un consens ampli per acceptar que és bo que vingui a Catalunya un gran centre recreatiu, arribi, i, a més, arribi com abans millor.

La voluntat va ser, des del primer moment, cercar d'establir uns paràmetres que poguessin arribar, aquests projectes, amb unes condicions tècniques definides al més clarament possible, a fi d'aprofitar la major importància de les seves implicacions positives, que això s'havia d'establir per Catalunya. I, en con-

seqüència, va semblar, des del primer moment, que la manera més seriosa d'incentivar l'arribada d'aquest projecte havia de ser mitjançant un projecte de llei en el qual s'establís que l'arribada no seria per decret, sinó que seria a través d'un concurs públic, perquè enteníem que això és el que li dona una major transparència.

Amb això, estem convençuts que el que hem d'aportar, com dic, és que permeti aterrar a Catalunya un projecte que podríem definir com de «projecte estrella», un projecte que no és de temporada, que, si m'ho permeten, és un projecte d'època, i que el que ha de permetre és que les preocupacions que tot sovint aquí hem discutit, de com podem nosaltres donar una oferta competitiva, com hem de donar una oferta nova, de com hem d'evitar estar discutint dia a dia que les nostres ofertes van per una línia, de vegades, de lluita de preus, que el que fan és denigrar el nostre producte turístic, havíem d'anar, per elevació, a cercar una oferta de gran importància.

I aquesta és, doncs, com dic, la importància del Projecte de Llei que tinc l'honor, avui, de presentar davant el poble de Catalunya a través del Parlament, que permet i ha de permetre en el futur la possibilitat que arribi a Catalunya un gran parc d'atraccions, que ha de permetre dinamitzar fortament, com dic, la nostra oferta turística, i que, analitzant l'articulat de la Llei, en concret en el seu punt 2, estableix que ha de ser un parc que, com a mínim, ha de produir una inversió aproximadament de 30.000 milions de pessetes. Una inversió d'aquest tipus és, com dic, un projecte important, un projecte d'època, un projecte —si vostès m'ho permeten— «estrella», que, realment, ha de produir efectes importants a tota la nostra economia.

Evidentment, un projecte d'aquesta envergadura ha de gaudir de les possibilitats de disposar d'una important zona de terreny, i el projecte en concret estableix que, com a mínim, perquè sigui un gran parc, ha de contenir 500 hectàrees, de les quals, una part —50— queda reservada a la part estricta del parc temàtic. Ha de motivar, aquesta gran inversió, evidentment, la creació d'un important nombre de llocs de treball —en concret, parlem de 150 fixos i 1.500—, i, aleshores, com que és un projecte que no és un projecte perquè la gent vagi a passar una estona d'una tarda o d'un dia, sinó que, realment —i està comprovat per les experiències que hi ha, internacionals, de projectes d'aquesta envergadura—, són projectes que comporten, realment, un important nombre de visitants durant molts dies, tres, quatre, cinc, fins i tot sis dies, per l'experiència que hi ha en altres parcs, necessita una zona residencial, una zona turística, una zona hotelera en la qual s'hi puguin, realment, allotjar els importants milers de persones que han de passar per aquest parc.

Òbviament, com que és una part de terreny considerable, es veu que és necessari, també, a part de la part temàtica del parc, a part de l'allotjament de tipus turístic, s'han de donar —i creiem que el Projecte ho estableix d'una manera clara— uns equipaments de tipus esportiu que, realment, permetin que l'oferta que ja es doni sigui de la màxima altura.

En tots els parcs que hi ha d'aquesta envergadura a nivell mundial hi ha aquest equilibri entre parc temàtic, zona esportiva, zona residencial, que realment permet que les persones que vagin a utilitzar els serveis d'aquest parc, durant temporades de quatre, cinc i sis dies, puguin gaudir d'una diversitat.

Tot això, com dic, en un principi, i quan fa uns anys parlàvem de les possibilitats que aterrés un determinat projecte, es creia en aquell moment que el millor era fer-ho per decret. A nosaltres ens ha semblat que la manera més seriosa, i tenint en compte l'envergadura d'aquest Projecte, es portés a terme mitjançant un concurs, ja que un concurs, com vostès saben i coneixen, dóna una transparència que realment permet que es pugui parlar amb la màxima claredat.

Una de les qüestions que preocupa, a fi i efecte que hi hagi la màxima concreció en el moment d'oferir les possibilitats que a Catalunya s'hi installi un gran parc, és, no només establir un marc en el qual vegem que tècnicament és correcte i és bo i és possible que aterri, sinó que, realment, el que a nosaltres ens preocupa és que, un cop definida aquesta necessitat, un cop..., i bé que —i em complau observar— hi ha aquest consens, que és bo que arribi i que arribi al més aviat possible, ens preocupa la viabilitat econòmica; és a dir, no establir només un marc molt ben dissenyat, però impossible que es pugui portar a terme una iniciativa, sinó que hi hagi una viabilitat econòmica. I, en entrar en aquest terreny de la viabilitat econòmica, és quan entenem que s'ha d'introduir —i ho fem per llei, perquè siguin unes normes ben clares i ben conegudes— tres característiques importants: per un cantó, que hi hagi una zonificació; que hi hagi una zonificació a fi i efecte que en cap moment... millor dit, que en tot moment hi pugui haver un equilibri de tot el territori. Aquesta zonificació, com vostès coneixen pel Projecte de Llei, permet dues zones: el que abraça les comarques de Girona i de Lleida, per una part, i, per l'altra, les comarques de Barcelona i de Tarragona. Això, el que permet, en el supòsit que veiéssim —i seria per a nosaltres complaent— que aquest gran parc que pugui arribar com a conseqüència d'aquest concurs tingui un bon resultat, si això realment veiem que així és, ens permetria en el futur, en l'altra zona, de poder començar a parlar de les possibilitats d'establir un concurs amb aquesta part.

Si volem que sigui viable, i parlant d'una superfície de terreny important, és totalment necessari, i tothom ho acceptava des que es va començar a parlar dels grans centres recreatius, que els terrenys es puguin utilitzar mitjançant expropiació. I això no és cap cosa nova, això és un extrem conegut, fins i tot aplicat en infinitat de projectes d'envergadura, que realment, quan s'ha de mobilitzar una part important del territori, tothom coneix i accepta que, mitjançant les lleis de mercat, el que podríem provocar —i res més lluny del que nosaltres cerquem—, si anem per via de mercat, és una certa especulació. Entenem que, mitjançant expropiació, i expropiació del sòl, permet conèixer amb claredat la procedència dels terrenys i els valors d'aquests. Per altra banda, aquesta possibilitat queda fins i tot reflectida en projectes com han estat determinats projectes industrials que han aterrat a l'Estat espanyol; també, quan ha estat necessari, amb la construcció de determinades promocions d'habitatges, i, en moltes ocasions, a través de l'aplicació de les zones i centres d'interès turístic. Per tant, no trenquem, en aquest cas, cap motlle, tot al contrari, el que seguim és l'exemple d'altres importants iniciatives. I també, a fi i efecte que hi hagi una viabilitat econòmica, entenem que és bàsic fixar una temporalitat; una temporalitat que, a més, entenem que és curta; que és curta en tant que nosaltres el Projecte de Llei que defensem és, per un cantó, establir que un cop

s'hagi concedit el primer parc, i en el supòsit que vegem —i això seria, com he dit abans, per a nosaltres, interessant i complaent per tot el que pot comportar per a la dinamització de l'oferta turística de Catalunya— que aquest té una bona activitat, podríem al tercer any començar ja a preparar la concessió d'un segon concurs, que podria obrir les portes a aquest segon projecte al sisè any. El mateix per a aquest segon parc, i a partir de l'any dotze quedaria ja tot el territori de Catalunya obert al que seria ja la viabilitat que donessin per si mateixes, un cop haguessin aterrat ja uns determinats projectes.

Aquest és en síntesi —i no em voldria allargar, senyories— el Projecte de Llei que tinc l'honor de presentar. He manifestat que, evidentment, tenim pressa; tenim pressa, però tenim pressa amb el desig de fer-ho bé, perquè el que cerquem —i suposo que vostès també hi estaran d'acord— és que aquest projecte pugui obrir al voltant de l'any 92; pugui obrir al voltant de l'any 92 per una sèrie d'efectes —que suposo que no se'ls escapen— de cara a la promoció que sens dubte ha de tenir Barcelona, que sens dubte ha de tenir Catalunya aquest any com a conseqüència que a Barcelona, cap i casal de Catalunya, i a molts indrets també de Catalunya es desplegaran un conjunt de proves de tipus olímpic.

En tot aquest tema, com dic, el que hem cercat és buscar que pugui arribar a Catalunya un gran projecte, que ha de dinamitzar de manera important la nostra economia i que ha de fer possible que continuem tenint, dintre del concurs dels països moderns, dels països que tenen una oferta turística avançada, el lloc que tots vostès i jo esperem per a Catalunya.

Em consta que aquest Projecte de Llei, Projecte de Llei que té un perfil fonamentalment tècnic, que el que permet i desitja és crear una xarxa, uns llistons bàsics a través dels quals es puguin fer ofertes d'altura, estic convençut, com ja hi ha hagut a través del tràmit de Comissió, un diàleg, penso jo, important i obert per part del Grup majoritari que dóna suport al Govern, i així continuarà, n'estic convençut, en el debat d'avui, cercant dues coses: cercant, en primer lloc, que aquest Projecte de Llei permeti que sigui viable un projecte; moltes de les esmenes que s'han formulat, analitzades aïlladament, tenen una lògica que jo sóc el primer d'entendre i comprendre, però que totes aquestes esmenes posades i lligades a través d'un projecte, a vegades, tot i que cada una d'elles té una lògica que entenc i comprenc, quan s'agrupen en conjunt podrien fer inviable, al meu entendre —i crec que també és de l'entendre del Grup parlamentari—, que aquest projecte no fos viable, cosa que, evidentment, com hem dit —i crec sentir pel consens ampli que hi ha quant a la necessitat que aquest parc arribi i al més aviat possible—, seria inviable. I, per altra banda, també que això arribi en un termini que ens permeti gaudir de tot el que comportaran aquests tres anys, en els quals l'esforç de tot Catalunya, l'esforç de Barcelona és tenir una presència important en tot el conjunt universal com a conseqüència de la dinamització de la nostra societat i de la celebració dels importants Jocs Olímpics.

Res més. Moltes gràcies, i espero i desitjo que del resultat d'aquest Projecte de Llei es produeixin béns per a tot Catalunya; béns, fins i tot, si m'ho permeten, per al conjunt de l'Estat espanyol, ja que, en converses que he pogut tenir recentment a Madrid, realment veuen i desitgen que arribi al més aviat possible a Catalunya un d'aquests parcs, perquè entenen que això

dinamitza, en primer lloc, el lloc on aterra, però, sens dubte, l'entorn immediat en el qual es troben, perquè, com dèiem, són projectes que atrauen importants milers de persones; importants milers de persones que vénen amb un nivell qualitatiu de cara a poder després tenir una distribució geogràfica àmplia, i això, com dic, ha de produir, sens dubte, riquesa a tots els ciutadans de Catalunya i, òbviament, començant pels més propers però arribant a tots.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Per la Comissió hi ha algun diputat encarregat de defensar el Dictamen? (Pausa.) Doncs comença el debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes, tres són a la totalitat. La primera d'elles és del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, fa poques setmanes, en aquesta mateixa Cambra parlàvem de la voluntat —que em sembla que es pot dir que va ser comuna— de delimitar en el camp del turisme i les coses col·laterals, franges de discrepància, de les franges d'acord i em sembla que és bon moment per recordar-ho, perquè ens trobem en el bell mig d'una franja de discrepància, en aquest moment, que voldria reiterar l'oferiment que no interfereixi, que no modifiqui les necessàries i possibles franges d'acord en el sector del turisme, potser més necessàries que mai, perquè —estic segur que el senyor Conseller té més informació que jo— hi ha símptomes alarmants, «pinten bastos» en alguna mesura, i aquestes franges d'acord són necessàries. Per tant, reitero aquest oferiment que aquesta franja de discrepància en què ens trobem en aquest moment no afecti altres possibles acords.

En realitat, també s'ha de dir que potser no són tan discrepants les posicions, almenys de fons, perquè hi ha una coincidència de base en el tema que estem parlant avui, i és que vostès volen i treballen perquè tinguem un parc, en aquest moment, i nosaltres estem d'acord, també volem que s'installi un parc a Catalunya. I estem d'acord no només en això, sinó que això fa necessari estimular amb mesures adients de fer viable que això passi. Per tant, seria faltar a la veritat si algú —honestament o interessadament, és igual— volgués fer la lectura que la nostra oposició al Projecte de Llei és una oposició a la vinguda del parc; faltaria a la veritat qui fes aquesta interpretació.

Precisament per deixar clar això, hem desistit, malgrat dubtes que teníem i que tenim sobre alguns aspectes pel que fa a la constitucionalitat del Projecte de Llei, hem desistit de demanar dictamen al Consell Consultiu; dubtes referits, d'una banda, a una certa alteració de la llibertat d'empresa, em sembla que innecessària, perquè el conjunt de la Llei, si alguna cosa posa en clar el conjunt del Projecte de Llei és que sense acord amb l'Administració de la Generalitat no es pot muntar a Catalunya un parc d'aquestes dimensions i d'aquestes característiques. Per tant, des d'aquest punt de vista, l'article 13, el que fa uns *numerus clausus*, el que limita la possibilitat d'instal·lació, ens sembla superflu, d'una banda, i contraproductiu i perillós per una altra, perquè no crec que s'hagués d'excloure la possibilitat que en un moment determinat —ahir, abans d'ahir, qualsevol dia— algun grup tingués la intenció —potser sense demanar tantes condicions, sense exigir tantes

condicions com altres grups— d'instalar un parc, per exemple, no ho sé, en zones de muntanya, posem per cas, la qual cosa seria, sens dubte, un factor importantíssim i no menyspreable d'equilibri territorial, un factor important podria ser d'equilibri territorial; si en virtut del text estricte de la Llei això fos impossible perquè ja hi ha hagut una adjudicació en un altre territori, penso que seria un error aquest aspecte concret de la Llei. També teníem dubtes, en aquest sentit, sobre els temes de l'autonomia municipal, entenem que no s'han tractat correctament, i també sobre un aspecte concret : no estic parlant de la previsió de la possibilitat d'expropiació forçosa, sinó de la no-limitació del sostre de terreny susceptible de ser expropiat, que ens sembla d'una certa gravetat.

Precisament també per deixar clar que no ens oposem, al contrari, som absolutament favorables a la vinguda, a la instal·lació a Catalunya de parcs o d'un parc d'aquestes característiques, tampoc hem qüestionat, no hem volgut qüestionar la necessitat o no-necessitat d'una llei per regular-ho. I aquest és un tema que també seria qüestionable.

Aquí tenim la impressió que, en alguna mesura, el Consell Executiu ha tingut por que els acusessin de negociar d'amagat aquest tipus de qüestions, quan, en realitat, hem de dir amb tota claredat que en una ocasió d'aquest tipus, d'una captació d'una inversió que, a més a més, és interessant per al país, trobem absolutament normal que es negociï, que hi hagi converses amb grups interessats, possibles interessats i, fins i tot que es faci amb discreció, perquè això ho trobem absolutament normal. Ara, arriba un moment en què, avançada aquesta negociació, aleshores és quan és exigible la transparència, aleshores és quan s'ha de dir : «bé, hem arribat a un determinat tipus d'acords, o estem arribant o estem negociant un determinat tipus d'acords», i, si com a conseqüència d'aquesta negociació, d'aquest pacte, d'aquests acords, cal legislar —que es pot posar en qüestió, però suposem que sí que calgui—, doncs, bé, transparentment es legisla i, aleshores, sí que es fa per tràmit d'urgència si convé i sense cap problema, que no n'hi posaríem cap.

El problema em sembla que és que aquest no ha estat el procediment, això és evident. S'ha fet un Projecte de Llei que no tenim cap recança a demanar-ne el retorn al Govern, perquè precisament perquè aquest procediment que acabo d'explicar és viable —jo crec que en alguna mesura s'ha estat produint i es podria continuar produint—, realment, una devolució d'aquest Projecte no hauria ni tan sols perquè retardar la implantació d'un parc. En aquest sentit, tenim la tranquil·litat absoluta de no obstaculitzar gens el tema demanant el retorn d'aquest Projecte de Llei al Consell Executiu.

Perquè, és clar, això, un Projecte de Llei que no respon del tot a la situació actual —i aquest és un dels motius profunds de crítica—, és el que aixeca suspicàcies.

Mirin, d'una banda, entenem que aquest és un tema que s'ha començat malament, i crec que vostès haurien de tenir ja experiència que algunes coses que es comencen malament després són difícils de redreçar, creen problemes, però el fet és que, des del nostre punt de vista, el Projecte de Llei pretén aparentar, pretén aparentar que es parteix de zero, que s'han estudiat experiències, s'han tingut converses amb una sèrie d'empreses, i, a partir d'aquí, es vol regular *a priori* tot el funcionament del procés d'adjudicació. I, això, nosaltres creiem que no

és així, que la situació real és una altra, i no és una suspicàcia gratuïta el que estic dient en aquest moment. Jo recordo que en Comissió algun il·lustre diputat d'un altre grup que va intervenir va parlar o va insinuar, i va parlar una mica del vestit a mida, aquestes coses de què han parlat també els mitjans de comunicació —nosaltres no ho vam dir, això, ni ho diem ara—, i la resposta del senyor Martí va ser, més o menys, de dir: «On, de la llei, es parla d'on serà l'emplaçament?, on, de la llei, es diu qui serà l'empresa adjudicatària?», home, jo, aquest risc, el risc d'una resposta tan definitiva i contundent no el vull córrer, i, per tant, no parlaré d'aquests temes, però sí que hi ha un fet, i és que hi ha alguns elements que fan pensar que no es parteix de zero, que hi ha converses avançades, que hi ha hagut, fins a cert punt, negociació, i fins i tot podria posar un exemple: podria dir que tenim notícies que s'ha dit que algun grup estranger no cal que es presenti, que no hi té res a fer. I, això, els grups, els representants d'aquest grup estranger a Espanya no estan disposats a dir-ho, per tant, no ho puc fer públic, però haig de dir que en el contacte que hem tingut amb el grup estranger sí que estarien disposats a dir-ho (*remor de veus*), vull dir que tampoc tinc la seguretat que aquesta gent digui exactament com va anar la conversa, ni diré amb qui es va produir. Però, de tota manera, no ens cal recórrer a aquests indicis o a aquestes suposicions. La veritat és que no ens cal, no ens cal perquè passen altres coses.

El Director General de Turisme, el senyor Miguelsanz..., tinc aquí un retall del *Diari de Girona*, d'abans d'ahir, en el qual diu —si m'ho permeten, ho llegiré textualment—: «El Director General de Turisme de la Generalitat, Àngel Miguelsanz, ha assegurat que les comarques gironines són un lloc idoni per a la instal·lació de la segona gran àrea recreativa de Catalunya, després que ja s'hagi acordat que la primera es construirà a Tarragona.» I, més endavant, diu: «Va explicar que el projecte que s'ha proposat des del Departament de Turisme de la Generalitat preveu que després de la construcció de la primera d'aquestes grans superfícies recreatives a les comarques tarragonines, que hauria de quedar enllestida el 92, s'installi una segona àrea d'aquestes característiques. Les comarques de Girona figuren com a lloc predilecte per a aquesta segona àrea...», etcètera, «...no es pugui concretar massa res fins que hagi quedat enllestit el de Tarragona.» Això, evidentment, és un element que no és una suspicàcia gratuïta: el Director General ha dit que això es farà a Tarragona; diguem que algun element de judici deu tenir per fer-lo.

I si em permeten, senyor President, una petitíssima digressió —relacionada, en qualsevol cas, amb el tema—, també el senyor Miguelsanz deia que «aquests centres han de servir per arrodonir l'oferta turística», això està molt en línia amb el discurs habitual o anterior, millor dit, de la Conselleria. Jo agraeixo molt que el discurs ja no sigui tan triomfalista en aquests moments, perquè crec que és el bon camí, però, és clar, tampoc derrotista, perquè tinc aquí unes altres declaracions del senyor Miguelsanz, preocupants, bastant preocupants. Diu... —permetin-me que ho busqui, no ho trobo en aquest moment—, sí, diu, parlant del futur de Sud-amèrica —que no ho dubto—, diu que la inversió és interessant a Sud-amèrica «porque los destinos turísticos europeos son obsoletos, no han evolucionado.» Em preocupa que el Director General de Turisme faci aquest tipus de declaracions; només volia deixar-

ne constància.

El primer aspecte que ens preocupa de la Llei és aquesta no-relació entre la situació real de les converses i el que aparenta voler dir el Projecte de Llei. I nosaltres entenem que un projecte de llei que amaga coses és, per definició, un mal projecte de llei, independentment del que sigui el que amaga.

Hi ha també un element de dicotomia entre l'Exposició de Motius i el contingut del text articulat. Això, alguns companys meus de Grup, veterans, m'han dit que això ja sol passar, que no és una cosa estranya, però a mi no ha deixat de sorprendre'm.

L'Exposició de Motius parla, com a intenció bàsica, d'evitar l'especulació a l'entorn de tot aquest tema del parc, i nosaltres entenem que no s'evita. Nosaltres entenem que el que passa és que se'n crea un monopoli, de l'especulació, és a dir, s'alteren els paràmetres de l'especulació, se sostrau l'especulació del lliure mercat i se'n crea un monopoli, i en això, evidentment, no hi podem estar d'acord, perquè, és clar, aquí és el tercer tema. El tercer tema és que el Projecte de Llei dibuixa amb bastant precisió una operació urbanística de gran envergadura, i que aquesta operació urbanística —jo penso que ara no tinc temps de parlar-ne amb detall, però sí que en el transcurs de les esmenes...

El Sr. PRESIDENT: Té tres minuts, eh?

El Sr. GIBERT: M'ho imaginava, senyor President. En el transcurs de les esmenes podrem parlar-ne amb més atenció, però la veritat és que —«amb més atenció» vull dir explicar-ho una mica detalladament—, però que, en qualsevol cas, en el millor dels casos, en el millor dels casos resultaria el finançament de les dues terceres parts de la inversió que el mateix Projecte de Llei exigeix, i això ha de ser un favor, jo crec, al senyor Alavedra. Al senyor Alavedra ja mai més li podrem dir que es ven Catalunya, perquè ara em penso que, en aquest sentit, la regalem, una mica, no?, i això em sembla excessiu, perquè, la veritat, és que tenim elements de judici per pensar que no necessàriament el gaudi d'aquests beneficis —jo penso que exagerats, i no estem en contra de les compensacions necessàries perquè s'installi un parc a Catalunya— no necessàriament sembla que han de ser gaudits directament per l'instal·lador i explotador del parc temàtic, i per això deïem l'altre dia —i continuem dient— que volem parlar amb l'empresa Bush Gardens.

La veritat és que podríem..., tenim elements suficients, em penso, per fer uns quants pronòstics, uns quants pronòstics que, de tota manera, estalviaré; podríem fer uns quants pronòstics sobre lloc d'emplaçament, empresa que instal·larà el parc, sobre quina divisió hotelera de quin grup italià es farà l'explotació hotelera, sobre algunes coses més. Però no les farem perquè seria entrar en el terreny d'aquelles coses inde-mostrables que aixequen tantes polèmiques estèrils, generalment estèrils, i tampoc voldríem accentuar la natural tendència a la basca i al mareig del senyor Subirà. Per tant, el que sí que fem és demanar al Consell Executiu que retiri el Projecte de Llei, i, si no és així, a tots els grups de la Cambra que en facin la devolució per tal que el Consell Executiu s'hi pugui repensar una estoneta.

Perquè aquí hi ha aquesta posició, evidentment que es podria modificar en funció de respostes satisfactòries a algunes preguntes, que tenim dubtes de si es poden produir, preguntes

de per què es fa una llei que no respon, com deia, a la situació actual. Per què es fa servir el parc temàtic d'excusa per propiciar una operació urbanística excessiva, d'aquesta envergadura, i no estem en contra que hi hagi zones residencials al voltant del parc, aquest no és el tema, i ens temem que potser ni el senyor Alegre ni el senyor Martí tenen del tot la resposta. Les respostes a vegades s'han de preguntar a qui les té, realment, i vostès hi tenen més accés que no jo mateix. Jo penso que les preguntes aquestes s'haurien de traslladar —i em penso que ja m'entendran— al Gregori Jefimovic de Palau.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Entenc que el torn en contra el farà... Senyor Martí, el torn en contra el farà conjuntament a les tres esmenes a la totalitat? Bó.

La segona esmena és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull deixar clara constància, començant aquesta intervenció, que des d'Iniciativa per Catalunya no ens oposem que la multinacional nord-americana Bush Gardens o qualsevol altra multinacional, sigui nord-americana, sigui japonesa o sigui d'on sigui, construeixi a Catalunya un o diversos parcs d'atraccions.

Considerem que una iniciativa d'aquesta mena ha d'estar ben vista i ben considerada i ben tractada per qualsevol Administració, i, per tant, també hauriem de tenir una bona predisposició en aquest Parlament per tirar endavant aquestes iniciatives.

De tota manera, el motiu que porta a Iniciativa per Catalunya a defensar aquesta esmena a la totalitat de retorn del Projecte és, almenys —ja que no ha pogut ser d'una altra manera—, deixar constància que no estem d'acord amb el Projecte de Llei que ens ocupa ni amb el fons ni amb la forma com s'ha portat a terme.

Començaré per la forma perquè, si bé estàvem d'acord a no endarrerir el procés i estàvem d'acord que això es tramités per urgència, el que sí que sembla una mica estrany i injustificable és aquest tràmit d'extrema urgència en allò que ja ha estat tramitat d'aquest Projecte.

Vam començar el dia 1 a debatre esmenes, a emetre dictàmens, esmenes a la totalitat i parcials, i ahir vam haver d'endarrerir el debat d'aquest Ple perquè encara no s'havia acabat, amb aquesta extrema urgència, el temps per demanar un possible dictamen al Consell Consultiu. De tota manera, és clar que batrem el rècord de tramitació de projectes de llei, i, possiblement, quedarà en els annals de la història com la llei més ràpida que s'ha tramitat en aquest Parlament. Tant de bo que això significués un canvi d'actitud i que aquests tràmits d'extrema urgència fossin traduïbles també a altres iniciatives.

I diem que no estem d'acord amb aquesta extrema urgència perquè no s'entén això si no és perquè hi ha fortes pressions exteriors.

A mi em sembla que estem fent un debat surrealista, un debat que està allunyat del que és la realitat de totes les negociacions que es van portant a terme quan estem parlant de planificar, estem parlant d'organitzar i estem parlant de definir les millors condicions per a la ubicació d'un parc d'atraccions, i ho fem sota aquests ritmes d'extrema urgència, que, evi-

dentment, demostra que aquestes pressions exteriors hi són.

I quan el senyor Conseller parlava de transparència, nosaltres enteníem que amb aquesta transparència seria bo que en aquest òrgan, en aquest Parlament se'ns digués clarament, se'ns digués clarament..., perquè la premsa, diversos mitjans de comunicació han tret repetides notícies que no han estat desmentides, i, en tot cas, alguna vegada, matisades pel Govern de la Generalitat, sobre diverses negociacions, gestions i actuacions de diverses grans empreses; llavors, seria bo que sabéssim públicament, ja que ho sabem per altres vies, sabéssim des d'aquest Parlament com estan les gestions, per què aquesta extrema urgència?, per què necessitem tirar endavant aquest Projecte amb tanta pressa? I, això, creiem que ens ho podrien aclarir. Sabem que la Bush Gardens, sabem que la Mitsubishi també està fent gestions, sabem que hi ha altres empreses interessades i no és dolent que aquí se'ns parlés d'això.

Però, a més a més, el tema de fons pel qual nosaltres ens oposem a aquest Projecte de Llei és perquè un Projecte hauria de significar per a nosaltres regular les característiques millors no per al parc, sinó per al conjunt del territori català, per al conjunt de l'Administració de Catalunya, que haurien de comportar aquesta ubicació d'una important o d'una gran inversió estrangera. I en aquest Projecte de Llei s'hauria de dir, s'hauria d'estudiar quina és la ubicació més idònia, per on convé o per on no convé instal·lar aquests projectes dins del territori català, quina influència hauria de tenir en l'impacte ambiental, quina influència hauria de tenir en el desenvolupament socioeconòmic de la zona on es pretén implantar, i quins serien els efectes que aquesta inversió, de manera indirecta, genera en aquest territori on s'ubica.

En canvi, vostès no diuen res, no posen cap ni una condició, cap ni una característica definidora d'això, d'aquests temes, és a dir, quina influència pot tenir i on convé i on no el deixariem posar, sinó que, simplement, el que nosaltres entenem de l'anàlisi d'aquest Projecte de Llei és que s'afavoreix d'una manera exagerada, d'una manera excessivament proteccionista —i m'atreveiria a dir que potser tampoc gaire constitucional— una empresa determinada. No en vull dir una, concretament —encara que està en la ment de molts—; simplement, diré que és aquella que s'installi en primer lloc. I de l'anàlisi del Projecte de Llei podem dir per què estem dient això. Primera característica : s'estableixen unes condicions, unes condicions mínimes per a un parc d'atraccions, que són casualment les mateixes —una mica a la baixa— que les que sabem que ofereix i que ha estat negociant i discutint l'empresa Bush Garden, que, com ja dic, no és potser qui se l'adjudicarà, però, concretament, aquesta empresa compleix totes i cada una de les condicions pressuposadament fixades per aquest Projecte de Llei : la superfície, la inversió mínima, els llocs de treball, el nombre d'atraccions..., tot això, sabem positivament que l'empresa aquesta ho compleix amb escreix. Per tant, no ha de fer cap readaptació de la seva idea inicial, ja que el Projecte de Llei està fet molt d'acord amb les característiques o amb les previsions de l'empresa.

Després diu : «Es convocarà un concurs públic», un concurs públic, i ens deia el Conseller que era també per afavorir aquesta transparència, no per decret, i que diu que «es resoldrà valorant conjuntament una sèrie de criteris» : «Valorant conjuntament una sèrie de criteris» —crec que n'hi ha set o vuit—

és una manera de dir que, globalment, no sabem quin és el punt que té més importància, quin és el punt que en té menys, i queda suficientment ambigu, suficientment inconcret com per permetre una adjudicació clarament discrecional. També diu que «declararem l'obra d'interès turístic i social», i és clar que té interès turístic, i és clar que té repercussions socials, però aquest interès turístic i social és també el motiu fonamental que nosaltres entenem per atorgar una sèrie de beneficis, i estos beneficis són aquesta expropiació forçosa —que també preveu la Llei que es faci— per tràmit d'urgència dels terrenys on es pretén ubicar, el dret d'ús i gaudiment dels béns de domini públic i els estímuls que siguin legalment procedents. I, entre aquests estímuls, ens consta que hi ha certes empreses que han demanat des de l'adaptació de l'IVA amb una reducció, des d'un tractament aranzelari que els alliberi de certs factors impositius, de l'eliminació o reducció d'impostos municipals, com pot ser la contribució territorial urbana, la publicitat i les taxes i llicències d'obres, i una certa exigència perquè des de l'Administració corresponent, sigui l'autonòmica, o sigui la central en temes que són de competència del Govern central, se'ls faciliti la infraestructura d'accés a aquest parc.

Un altre tema que ens plantejem, que també és afavorir una determinada empresa, és aquesta zonificació del territori català, que permet únicament i exclusivament l'existència de dos centres, però que a la meitat del territori de Catalunya significa el monopoli d'una empresa, ja que aquí no se'n podrà instal·lar cap altra; que aquesta limitació de la segona a sis anys fa que, durant aquests sis anys de consolidació de la primera empresa, no hi haurà cap tipus de competència. I el que ens sembla encara més greu és aquesta prohibició expressa que es fa a l'article 13, que no es podrà instal·lar cap altre parc d'atraccions que tingui una superfície superior a 20 hectàrees i una inversió igual o major a 10.000 milions de pessetes. I quan es diu que es fa una prohibició expressa vol dir que no hi haurà cap tipus d'empresa, ni tan sols d'iniciativa pública —imaginem-nos que l'Ajuntament de Barcelona, que l'Ajuntament de Tarragona, algun gran ajuntament o una corporació metropolitana, o una agrupació de municipis, volgués fer un tipus de parc més reduït, de cara a millorar la qualitat de vida dels seus habitants, i tal. Resulta que aquesta Llei prohibirà que hi hagi cap altre parc d'aquestes característiques : més de 20 hectàrees i més de 10.000 milions de pessetes.

Entenem que esta limitació és un proteccionisme descarat que no es justifica per allò de dir «qui molt vol abastar, a la millor pot no agafar res», perquè pensem que la limitació se la posen les mateixes empreses, és a dir, no hem de ser nosaltres els qui diem «no en volem més que una», perquè si una empresa creu que no pot competir amb una altra, com que aquestes empreses fan els seus estudis de mercat pertinents, ja sabran si els interessa o no els interessa competir. El que creiem és que el que no podem fer és aquest proteccionisme després d'una certa discrecionalitat en l'atorgament de la llicència de construcció.

Però, a més a més, i era un dels arguments pels quals nosaltres volíem demanar el dictamen del Consell Consultiu, entenem que la Llei vulnera l'autonomia municipal. Fixeu-vos : qui ha estudiat el Projecte veurà que, als ajuntaments afectats —i diu : «els ajuntaments en el terme municipal dels quals es projecta emplaçar el centre»—, sols a aquests se'ls concedeix

audiència, però no la capacitat de dir si hi estan d'acord, si no hi estan d'acord, si poden suggerir modificacions i si, les adaptacions urbanístiques pertinents, les faran a gust o no a gust, perquè preveu que si els ajuntaments endarrerixen la seva tramitació, ho farà la mateixa Direcció General d'Urbanisme.

I un altre tema que també ens preocupa molt, i que no sabem fins a quin punt això és constitucional, és que afavoreix una inversió immobiliària considerable, i..., fem números : ja preveu la Llei una expropiació d'un mínim de 500 hectàrees per a la instal·lació del gran parc d'atraccions, però d'aquestes 500 hectàrees diu que, fins al 30%, serà destinat a usos hotelers —la qual cosa em sembla correcta per l'explicació que ens feia el Conseller—, residencials i dels seus serveis, i aquí és on ja no ho veiem tan bé, perquè resulta que, segons diuen aquestes característiques constructives, permetrem la construcció d'un mínim de 1.500 habitatges residencials, un mínim de 1.500 habitatges residencials, amb una cobertura edificable de 300.000 metres quadrats, i, això, ho diu la Llei, i est és el mínim, i aquí tampoc no es posa màxim; vull dir que si, estos mínims de 500 hectàrees, el Projecte de Llei autoritzat fos de 1.000, significaria el doble d'aquests números. I aquests habitatges residencials tindran tots els beneficis de l'expropiació i aquells estímuls que fixa la Llei, legalment procedents per ser una obra d'interès social. Com a mínim, nosaltres creiem que això és una competència deslleial amb altres promotores urbanístiques i que pot dificultar aquest creixement harmònic de la zona i de les iniciatives privades pròximes a la zona d'ubicació.

I nosaltres volíem, per aquests temes, sol·licitar el dictamen al Consell Consultiu, i al final no ens ha estat possible. I ens sembla que no ens ha estat possible perquè hi ha una certa connivència, un cert interès, tant del Govern central com de l'Administració del Govern de la Generalitat, que això vagi endavant d'acord amb los pactes que hi deu haver en un lloc o en un altre, i que nosaltres, evidentment, no en tenim constància. I, com deia el ponent de la Llei, senyor Martí, diu : «No es poden fer presumpcions del que hi ha». El que és clar és que jo m'atreiria —i no la faré, perquè no m'agrada jugar— a fer una travessa —no una presumpció, una travessa— de quina és l'empresa adjudicatària, d'on s'ubicarà i quines en són les característiques. Repeteixo que no la faré, perquè no m'agrada el joc, i, per tant, simplement, el que vull és deixar constància que creiem que aquesta Llei és innecessària, que aquesta inversió es podria fer realment sense necessitat d'una llei que no aclareix i no defineix ni regula res i, per tant, per això demanàvem la retirada d'aquest Projecte de Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena presentada pel Grup Mixt, en la persona del Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, podríem començar la nostra intervenció deixant constància que tampoc els centristes d'aquesta Cambra som contraris a la instal·lació de centres recreatius i turístics a Catalunya : la importància del nostre sector turístic i la necessària adequació de l'oferta turística aconsellen incrementar de manera important activitats recreatives i esportives que millorin la nostra oferta. Sí que estem en contra —i per això presentem aquesta esmena a la totalitat— amb la forma d'actuació que ens proposa el Consell Executiu; estem en contra, en defi-

nitiva, en el procediment, no pas en el fons.

El Projecte de Llei no és, des del nostre punt de vista, un projecte de llei de centres recreatius i turístics; és, només, una llei que pretén determinar una sèrie de condicions mínimes —només unes poques— que hauran de reunir aquest tipus d'instal·lacions i regular els beneficis dels quals podran gaudir. Per assolir aquest objectiu, el Govern de la Generalitat preveu bàsicament la modificació de la legislació urbanística vigent o la promulgació d'una legislació urbanística especial per tal d'instal·lar aquests centres.

Sempre hem dit, des del Centre Democràtic i Social, que gaudim, en l'àmbit estatal, d'un bon marc legislatiu urbanístic, fins i tot millorat, pel que fa a Catalunya, per la legislació aprovada en aquesta Cambra. La sola aplicació d'aquesta legislació urbanística permet actuacions com les que comporta la instal·lació d'un centre recreatiu i turístic, o de qualsevol activitat semblant. No és necessària, doncs, en conseqüència, una nova llei per tal de regular les actuacions urbanístiques dels centres recreatius i turístics.

Quins són els motius, doncs, que vostès tenen per modificar la legislació urbanística? Només se'ns acut una explicació: algú necessita eludir o retallar les prescripcions, determinacions, limitacions i cessions obligatòries que la legislació urbanística determina i evitar la compensació de beneficis i càrregues derivades del planejament urbanístic. Què vol dir, tot això? Podria ésser que bona part del terreny escollit per a la ubicació dels centres recreatius i turístics fos no urbanitzable i, per tant, incompatible amb l'ús que es pretén, d'emplaçament d'un parc temàtic d'atraccions i d'una urbanització.

Jo invito les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats a l'acurada lectura dels articles 12.2.4, 80, 85 i 86 de la vigent Llei del Sòl, i concordants de la legislació urbanística catalana, segons els quals es limiten, els usos del sòl no urbanitzable, pràcticament a instal·lacions que s'hagin d'ubicar en el medi rural: explotacions agrícoles i d'altres relacionades amb el sector agrari, tots ells mínimament relacionats amb l'ús que vostès pretenen. Aquest és només un exemple; n'hi ha d'altres que sortiran al llarg del debat del text articulat del Projecte de Llei.

A l'hora de determinar les condicions mínimes, el Projecte de Llei ens parla d'una inversió mínima de 30.000 milions de pessetes, d'una superfície mínima d'actuació de 500 hectàrees —de les quals almenys 150 es dedicaran a allò que vostès anomenen «parc temàtic d'atraccions», i del qual només especifica el Projecte de Llei que haurà d'estar dotat d'un mínim de vint atraccions mecàniques i cinc locals per a espectacles—, d'una zona d'usos hotelers i residencials, que no excedirà de 150 hectàrees, amb una possibilitat d'edificació de tres habitatges per hectàrea —o sigui, 1.500 hectàrees, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Projecte de Llei dedica tres dels seus catorze articles a la documentació que s'haurà de presentar al concurs d'adjudicació i a la seva valoració, sense fer ni tan sols esment de la ponderació, de la ponderació dels criteris de selecció d'ofertes. Tenim la porta oberta al subjectivisme a l'hora d'adjudicar el concurs, senyor Conseller. Vostè sap molt millor que jo que un concurs ben fet és la millor manera d'adjudicació, i pot esdevenir la pitjor, si es fa malament.

Ni un sol mot dedicat en el Projecte de Llei a la definició

pròpia de «parc temàtic d'atraccions», o a temes tan importants com la seguretat. Recordem que la manca de normativa als parcs aquàtics va comportar greus accidents en aquestes instal·lacions, fins i tot mortals alguns d'ells, l'any 87, circumstància que va obligar a promulgar-la a corre-cuita a Catalunya, la qual cosa no ha aconseguit frenar la forta disminució d'assistència que han patit bona part d'aquestes instal·lacions al llarg de l'any 88. Tant de bo, senyor Conseller, que no ens n'haguem de penedir, tant de bo que no ens estrelléssim amb aquest Projecte «estrella».

El Projecte de Llei pretén l'atorgament, entre altres beneficis, del dret d'expropiació forçosa no només del sòl —com deia el senyor Conseller abans—, sinó també dels béns i drets sobre els terrenys compresos dins del perímetre del centre recreatiu i turístic.

El procediment d'expropiació forçosa, com el seu nom deixa clar, és una expropiació feta a la força, d'acord amb una normativa que data dels anys 54 i 57, la qual cosa comporta, ens sembla, determinades connotacions que no entrarem a analitzar. És clar que l'expropiació forçosa és un cas singular, un cas extraordinari del procediment d'expropiació, diguem-ne, normal que preveu la legislació urbanística, i amb el qual lògicament hi estem d'acord, i així està substanciada en una de les nostres esmenes al text articulat. Des d'aquesta condició d'excepcionalitat s'ha d'aplicar, entenem, només en casos singulars o excepcionals.

Per més interès social que considerem —que ho considerem— que pugui tenir la instal·lació d'un centre recreatiu i turístic, ens costa molt d'acceptar la procedència de l'expropiació forçosa per tal d'ocupar terrenys dedicats a un parc d'atraccions, a construccions hoteleres o a una urbanització, i ens costa molt més d'acceptar, encara, el procediment d'urgència que preveu l'article 52 de la Llei d'Expropiació Forçosa, procediment mitjançant el qual, com saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, es pot procedir a l'ocupació de les finques sense haver acabat de pagar el seu preu. Això és greu i aquesta Cambra s'ho hauria de pensar seriósament abans d'adoptar una decisió d'aquestes característiques. Se'ns podrà dir —i segurament serà així— que no farà falta l'expropiació forçosa, ni tan sols l'expropiació normal per ocupar les finques, pot ser. I si així fos, quina necessitat hi ha de regular-ho?

El Projecte de Llei afecta de manera important l'autonomia municipal. L'ajuntament o els ajuntaments afectats només seran consultats en relació amb matèries que, d'acord amb la legislació de règim local i urbanística, són de la seva competència. Què es pretén quan es parla de l'exclusió del tràmit formal de l'article 125 del Reglament de planejament, tràmit que tracta d'una informació pública respecte als criteris objectius i les solucions generals de regenerament a càrrec de l'ajuntament afectat? Què farà un ajuntament —no ho sé, posem un exemple qualsevol, se m'acut el municipi de la Nou de Gaià, i poso aquest exemple com a simbòlic, perquè ben segur, com tots vostès saben, no tindrà res a veure amb cap centre recreatiu i turístic—, què farà aquest petit ajuntament amb el 3% de les 150 hectàrees, és a dir amb 4,5 hectàrees que s'hauran de cedir per a equipaments públics?

El Projecte de Llei és innecessàriament proteccionista. Per què no es podrà autoritzar el funcionament d'un altre centre re-

creatiu turístic fins que no hagin transcorregut sis anys de l'entrada en funcionament del que s'autoritzi en primer lloc? Per què no es podrà instal·lar cap altre parc d'atraccions que tingui més de vint hectàrees de superfície per a un període de dotze anys des de l'obertura del centre autoritzat en primer lloc? No veiem cap raó que ho justifiqui.

En resum, es tracta d'una llei innecessària, que modifica innecessàriament la vigent legislació urbanística. És una llei que concreta massa determinats aspectes relacionats amb els centres recreatius i turístics i presenta, d'altra banda, llacunes importants sobre aquest particular. És una llei intervencionista, que introdueix l'expropiació forçosa com a mitjà per a ocupar finques destinades a usos recreatius, hotelers i residencials. És una llei que lesiona l'autonomia municipal i és una llei innecessàriament proteccionista. I jo no vull fer esment de vestits a mides, aquí, ara.

I ja per acabar, deixin-me mostrar la nostra disconformitat pel procediment d'urgència introduït pel Grup de la majoria en el tram final de la tramitació d'aquest Projecte de Llei: no veiem cap motiu que ho justifiqui. Els procediments especials —i el de tràmit d'urgència ho és— són per aplicar només en situacions especials. Quina és la situació especial que s'ha produït aquí? Ningú ens ho ha dit.

L'Honorable Conseller ens deia, a l'hora de presentar el Projecte de Llei, que el debat de Comissió ha estat presidit pel diàleg. Si així ho creu el senyor Conseller, vostè i nosaltres tenim conceptes ben diferents del que és el diàleg.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, entenem que aquest Projecte de Llei s'ha de retornar al Consell Executiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per al torn en contra d'aquestes tres esmenes a la totalitat, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, en la contestació per part del portaveu del Grup de la majoria, de Convergència i Unió, es podria fer ressò, únicament i exclusivament, donant contestació a les tres esmenes a la totalitat amb les paraules de presentació del Projecte de Llei que ha fet l'Honorable Conseller. I jo crec que seria vàlid repetir-les, però també crec que per cortesia parlamentària, i perquè crec realment que ja en Comissió, doncs, sí que es va establir un diàleg, perquè es van donar arguments sòlids, contundents a cada una de les esmenes que es van presentar, crec que també en aquest moment és bo que es respongui a cada una de les qüestions que han plantejat tant el Grup Socialista, el Grup Mixt com el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo partiria d'una postura positiva, és a dir, hi ha tres punts amb els quals estem totalment d'acord tots els grups de la Cambra, perquè fins i tot aquells que no han intervingut avui en el Ple, en el si de la Comissió —tant Esquerra Republicana com el Grup Popular— així es van manifestar: totalment d'acord amb la necessitat que el nostre país té de la creació de centres recreatius i turístics, que aquesta creació —totalment d'acord— es faci al més ràpidament possible, i, totalment d'acord tots els grups de la Cambra que sigui fet amb la màxima transparència que siguem capaços d'establir a través d'un projecte de llei en el si d'aquesta Cambra. I és cert que segons les

posicions ideològiques de cada un dels grups i hi hauran divergències en la interpretació d'aquests punts que estem d'acord, i jo crec que aquest és el moment —i seria o pretén ser la meva intervenció, la meva contestació en oposar-me a les esmenes a la totalitat—, de donar resposta a aquests punts de desacord per tal de veure si trobem el punt de convergència —no política— vull dir de convergència d'unes forces per tal de fer el millor projecte de llei de centres recreatius turístics per al nostre poble, per al poble català.

Quant al primer punt, referint-me al Grup Socialista, el senyor Gibert ens deia que és possible, tenia els seus dubtes, però que només quedaven en dubtes i que, per tant, no s'havien oposat a la constitucionalitat del mateix text quan deia que deixava de banda la llibertat d'empresa. És clar que no la deixa, que no hi ha cap atac en el Projecte de Llei a la llibertat d'empresa; en cap moment hi ha l'exclusió de cap grup, de cap empresa, sigui multinacional, sigui estatal o sigui catalana, perquè preveu l'agrupació d'empreses perquè es presentin al concurs d'adjudicació dels centres recreatius. Per tant, en aquest sentit jo diria que no hi ha cap dubte.

Quan es refereix a l'article 13, que parla de la zonificació —i a això també s'hi refereix el senyor Gimeno —que és innecessària, i també ho ha dit, crec, el portaveu senyor Latorre, que no és necessari. Jo crec, senyores i senyors diputats, que l'òptim, a vegades, és el contrari del bo, i jo crec que quan legislem en el si d'aquesta Cambra el que hem de pretendre és buscar el que sigui millor per al nostre poble, però que sigui viable, que deia el Conseller; perquè si el que creem són expectatives irrealitzables, aleshores ens trobarem que hauréu legislat per al buit, no pas per donar resposta a la problemàtica que té plantejada Catalunya.

Per tant, consultats els diferents grups, no un grup —no hi ha un vestit a mida; aquí ja no s'ha dit, en el Ple ja no s'ha dit això del vestit a mida, és un projecte de llei que és un vestit a mida per a una empresa determinada, i celebro que no s'hagi dit així en el Ple, ja que es va dir en Comissió, perquè seria presumir coses que no són demostrables. És un projecte de llei obert a tothom, però el que sí diu clarament és allò que tots els grups que arreu del món tenen empreses dedicades a centres recreatius turístics, i d'una manera especial al parc temàtic d'atraccions, han reclamat al Govern de la Generalitat que s'estableixin unes garanties de zonificació per tal de buscar la viabilitat a sis anys vista de les inversions importants que es van a realitzar. Perquè hi ha una cosa, senyores i senyors diputats, que cal remarcar, ja que els grups de l'oposició no ho han fet: a Catalunya, a través d'aquest Projecte de Llei, si és que és aprovat per aquest Ple del Parlament, s'establirà el parc temàtic d'atraccions més gran avui del món; estem exigint 150 hectàrees de parc temàtic d'atraccions. Només per comparar una mica, els diria que el de Tokyo en té 84, que el projecte Disney realitzable fins ara en té només 60, quan té 2.200 hectàrees tot el centre; 2.200 hectàrees: 60 el parc d'atraccions.

Quan es parla que hi ha especulació a París, Disney, sense tenir en compte l'autonomia municipal, sinó d'una manera feta directament pel Govern francès, s'expropien els terrenys i es crea una urbanització de 5.500 habitatges més 18.200 places hoteleres, primera fase. Nosaltres aquí diem: volem un parc temàtic, 150 hectàrees, una inversió mínima de 15.000 milions; però jo diria que el Projecte de Llei, senyor Gibert, amb

això és molt curós, perquè malgrat que diu un mínim d'inversió de 15.000 milions —que li sembla poc per a 150 hectàrees—, també és cert que en el mateix article 2, en el punt c) diu que : «hi haurà un mínim de vint atraccions mecàniques i cinc locals per a espectacles, en l'àmbit del parc temàtic d'atraccions», la qual cosa creiem que, malgrat posar els 15.000 milions d'inversió, com a mínim, sabem que aquests 15.000 milions seran molt més, perquè exigim que hi hagin aquestes vint atraccions mecàniques i cinc locals per a espectacles dins de l'àmbit del parc temàtic.

Nosaltres creiem, certament, que aquest és un projecte de llei d'interès social i, és més, jo crec que diria que és, i més enllà i tot, és d'utilitat pública, perquè no solament beneficia a aquell ajuntament o ajuntaments on anirà ubicat el centre recreatiu i turístic, sinó que beneficia la totalitat de l'oferta turística de Catalunya, perquè el que pretén aquest Projecte de Llei —tal com ha dit el Conseller— és requalificar l'oferta turística de Catalunya vers el món, vers la resta del món. Nosaltres som capdavanters avui, quant a oferta turística, però són tots els grups de la Cambra que a través de diverses intervencions des d'aquesta tribuna demanen una major qualitat en la nostra infraestructura, en la nostra oferta turística. Aquest és un revulsiu, aquest Projecte resulta un revulsiu per a aquesta qualitat. Per què? Perquè s'entén com un tot, no és només el parc temàtic, el centre recreatiu i turístic, és també la zona urbanitzable, és també la zona esportiva, i això ha de ser un mirall en el qual s'ha de mirar l'oferta, a partir d'ara, l'oferta turística de Catalunya, si és que vol donar la imatge d'un conjunt de poble que mira cap al progrés, cap a la modernitat, cap al futur dins del món turístic. I quan es diu que, a vegades, hem anat massa de pressa per buscar això, en el tràmit parlamentari, jo diria que dos fulls del *Butlletí Oficial del Parlament*, que tinguéssim tres mesos per estudiar-los, no ens poden dir que no ens ha donat temps al diàleg, a l'estudi, a parlar-ne. Això, perdoni que li digui, no és surrealisme, senyor Víctor Gimeno, surrealisme és dir «no estic d'acord amb aquesta Llei i presento esmenes de supressió a quasi la totalitat d'articles». És clar, vull dir, aleshores, «volem el parc temàtic, volem tot el centre recreatiu i turístic, però, escolti'm, la Llei fora». És que no és necessària aquesta Llei? Alguns grups que han presentat esmena a la totalitat diuen «no és necessària aquesta Llei»; el que ha dit més clarament el perquè ha estat el Grup Mixt, el senyor Latorre, perquè es referia d'una manera exclusiva a la qüestió urbanística, però jo crec que és necessària per defensar allò que tots els grups, tots els portaveus que han presentat esmena a la totalitat, que han presentat les esmenes a la totalitat, demanen vers l'autonomia municipal. Nosaltres podíem presentar un centre recreatiu i turístic sense necessitat d'aquesta Llei i, fins i tot, deixant de banda la Llei del Sòl, perquè n'existeix en aquest moment una en vigència : una Llei de Centres, de Zones i Centres Turístics d'Interès Nacional, de l'any 1963, que margina totalment els municipis, la seva autonomia, i que l'hauria pogut fer el Govern de la Generalitat en la mesura que hagués volgut. Creiem que aquest no és el moment —no ho ha estat mai, però molt menys ara— de poder marginar, sinó totalment al contrari, els municipis. Jo crec que no hi haurà cap municipi o municipis als quals se'ls digui que la seva ubicació, la ubicació d'aquest centre recreatiu i turístic sigui implantat en el si del seu terme municipal i que digui que no; jo crec que el

que hi haurà són moltes picabaralles entre municipis veïns per tal d'assolir aquest municipi. Però quan ens diuen que és que aquesta Llei també vulnera l'autonomia municipal perquè li treiem l'article 125, a través del que deia el senyor Latorre... Senyor Latorre, a l'article 125..., La Llei del Sòl, el Decret, en cap moment treiem l'article 41 de la Llei del Sòl, és a dir el tràmit que segueix, en el moment d'una expropiació forçosa —i em referiré ara al perquè creiem que és necessari—, o sigui en tot moment serà preceptiu un mes d'informació pública, un mes d'informació per a totes les corporacions locals afectades.

Per tant, indefensió, cap, cap : ni una ni mitja; l'única indefensió..., és a dir..., —indefensió tampoc : a qui es colla una mica, a través de la reforma de la legislació urbanística, a través d'aquest Projecte de Llei, és a la mateixa Administració. I aquí li diem : escolti'm, els tràmits que té, els terminis que té per donar vostè contestació a cada un dels tràmits d'expropiació, de contestació als ajuntaments, de contestació als particulars, la meitat de temps, tenen, vostès —en lloc de tenir sis mesos, tres mesos; els que en tenen tres, un mes i mig : és així. És a l'Administració a qui li retallem, a través d'aquest Projecte de Llei, a qui li retallem en realitat la seva capacitat de terminis.

Nosaltres creiem que és necessària l'expropiació forçosa, però no en el sentit que s'expressava el Grup Mixt; és a dir, no es tracta de vulnerar una legislació urbanística vigent per tal d'afavorir un grup determinat o per tal d'afavorir una empresa determinada. Creiem que un projecte com aquest, de centres recreatius i turístics, té una gran importància per al desenvolupament turístic de tot Catalunya, per l'interès social que això representa per a tots els catalans atesa la imatge de projecció de cara a l'exterior que això ens dóna, arribem a la mateixa alçada gairebé —perquè ho volem també per a l'any 1992, la legalització del primer centre recreatiu turístic—, a la mateixa alçada que pot significar la promoció per a Barcelona i per a tot Catalunya d'uns jocs olímpics, unir-ho. I és lògic que ningú —crec— ni cap grup polític troba malament que, en un moment determinat, per accelerar els tràmits de la creació de la Vila Olímpica s'expropiï, s'expropiï a través de l'expropiació forçosa per fer unes construccions, perquè creiem que és d'un interès important, d'interès social —anem en el mateix sentit. O, per exemple, poso fora de Catalunya, en el cas que s'instal·li l'Opel a Saragossa i s'expropiïn els terrenys adients, o la Ford a València i s'expropiïn, i així, etcètera.

Jo crec, senyores i senyors diputats, que la transparència que es buscava i que deia que buscàvem des del Grup de Convergència i Unió, i des de tots els grups d'aquesta Cambra, està més que demostrada en el si del Projecte i, a més, quedarà... espero que les senyores i els senyors diputats puguin estar convençuts al final del debat de totes les esmenes, i que vegin la necessitat d'aquesta Llei perquè, si més no, seria necessària per donar contestació a Madrid quan el Secretari General de Turisme ens diu —fa dos dies—, el senyor Ignacio Fuejo, un gran titular : «Las autonomías carecen de planes turísticos». Bé, perdonin... (*Remor de veus.*) No de Catalunya, no; l'autonomia, és a dir el Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya, no té mancances de plans turístics; som ambiciosos. Potser per això, senyores i senyors diputats, aquest Projecte de Llei ha estat demanat per la Comunitat Autònoma de Madrid, per al seu estudi i per a la seva subsegüent aprovació.

Per tots aquests arguments —no per aquest detall ni molt

menys, sinó pels arguments que he dit abans—, jo demano a les senyores i als senyors diputats el vot en contra d'aquestes dues esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Ara poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris que fins aquest moment no han intervingut en el debat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories, el nostre Grup ha escoltat els arguments en el moment de la formulació de les esmenes a la totalitat i ha escoltat també els arguments de la contrarèplica feta pel Grup majoritari. Nosaltres veiem que hi ha objeccions, les quals nosaltres compartim, en l'exposició de les esmenes a la totalitat. Ara bé, no creiem que aquestes objeccions siguin prou fortes, de prou entitat com per formular una esmena a la totalitat. Amb la base del Projecte sembla que tots hi estem d'acord, o pràcticament tots : tothom diu que és bo que s'installin aquest tipus de macroparc d'atraccions a Catalunya, tothom diu que cal prendre unes mesures; en el que no estem d'acord, potser, en alguns punts o en uns altres, és amb les mesures que s'han de prendre i amb les limitacions o ajudes que s'han de donar a aquestes instal·lacions. Això, nosaltres creiem que es pot fer perfectament a través del debat, de la tramitació d'unes esmenes que tots nosaltres hem fet al Projecte, i esperem i desitgem que aquestes esmenes es vegin recollides en la seva més àmplia possibilitat i que això millori el Projecte i que aquest Projecte de Llei pugui ser assumible a la fi, si no per tots, en gran majoria del Projecte, per una gran majoria dels diputats.

No voldria, de tota manera, deixar aquesta tarima sense fer arribar la nostra gran estranyesa —i un dels motius que s'ha esgrimit aquí com per mantenir les esmenes a la totalitat— de l'enorme urgència —jo diria de la urgència summa, amb dues emes— amb la qual s'ha tramitat aquest Projecte. En cap moment de la ràpida tramitació d'aquest Projecte s'ha dit el perquè d'aquesta urgència, i ens sembla que, si més no, com a atenció als diputats d'aquesta Cambra, quan es demana un tràmit d'aquest tipus, s'han de donar uns arguments del perquè : en cap moment aquests arguments se'ns han donat... Bé, si no volem acceptar el que ha dit a la presentació del Projecte l'Honorable Conseller, que ha dit que aquesta urgència es devia... o almenys ha dit que hi havia una certa urgència per poder tenir el parc enllestit al voltant de l'any 92 : bé, no sé quina concreció pot tenir aquest «al voltant», de tramitar aquest expedient, aquesta tramitació, aquesta Llei urgentment a tramitar-la de la manera normal de la casa —bé, doncs, hauríem fet que això s'allargués com a molt un mes. No veiem que aquesta urgència pugui dependre... si l'única explicació que hi ha és tenir enllestit aquest parc al voltant del 92, no veiem el perquè d'una urgència, i no solament —ja ho dic— un tràmit urgent, sinó que s'ha donat el cas en aquesta casa que el mateix butlletí publica l'ordenació de la ponència i el dictamen de la Comissió : això, em sembla que és, si no vaig errat, el primer cas, des que el Parlament de Catalunya va reprendre l'any 80 les seves activitats, és el primer cas que es dona en aquest Parlament; no la veiem per cap lloc, no la veiem.

Això és una de les coses que ens posa una certa prevenció

davant d'aquesta Llei. I aquesta prevenció és la que farà que en la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, el nostre vot sigui d'abstenció. Veiem unes objeccions positives, les quals intentarem poder recollir a través del debat en les esmenes; veiem per un cantó, que no hi ha entitat suficient —perquè tothom està d'acord amb el parc, com he dit abans, i amb la seva reglamentació—, veiem que això no és entitat suficient per a una esmena a la totalitat, però aquestes presses ens fan témer alguna cosa i, per això, el nostre vot serà d'abstenció.

Moltes gràcies, senyor President; senyories.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. El Grup parlamentari Popular pot fixar la seva posició. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Molt breument, des de l'escó estant, si ens ho permet. El nostre Grup solament voldria dir, en aquest moment, que s'abstindrà a la votació de les esmenes a la totalitat, atès que tampoc veu una entitat suficientment important en elles, per molt que està d'acord amb algun dels punts, especialment els urbanístics, que hi han estat tocats. De tota manera, nosaltres creiem que la millor línia d'actuació amb aquest cens, atès que el Projecte de Llei pot assumir perfectament una sèrie d'esmenes a l'articulat als diversos articles que conté, seria potser aquesta l'actuació més correcta a fi de millorar la Llei, d'aconseguir la Llei que tots ho volem, per aconseguir l'objectiu —que, això, sí que està demostrat que tots volem— de l'establiment del parc temàtic d'atraccions a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. Seguidament passem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat; com que totes són de devolució, es farà una sola votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte al Consell Executiu ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Passem a les esmenes a l'articulat. La primera esmena és presentada pel Grup Popular, i és una esmena d'addició a l'article primer. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena la planteja el nostre Grup a fi i efecte d'aconseguir una millor comprensió de l'àmbit de la Llei, de l'àmbit del Projecte de Llei. Quan vàrem llegir aquest Projecte de Llei, el nostre Grup va trobar una mancança que vàrem considerar molt important, que és que en cap dels articles es feia menció d'una normativa específica que regulés les condicions de seguretat per a l'usuari dels parcs d'atraccions. Davant d'això, el nostre Grup va entendre que aquest Projecte de Llei es limitava a regular la superfície mínima, el nombre mínim de llocs de treball, les inversions mínimes per aconseguir, per part de la iniciativa privada, la concessió del parc d'atraccions, i, en tot cas, creiem que deurà ser un posterior reglament o una posterior llei específica de seguretat la que garantirà que no existeixi cap tipus de risc per a l'usuari.

És des d'aquest prisma que nosaltres presentem la present esmena, assenyalant que el present Projecte només fixa les condicions mínimes quant a instal·lacions, inversions i serveis,

però no quant a nivells de seguretat i manca de risc, que —repetim— suposem que es fixaran posteriorment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomé. No hi ha torn en contra; doncs passem a la votació d'aquesta esmena.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació votem el text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Abans de passar al debat de l'article segon, haig de fer notar que en el text del Dictamen hi ha dues errades materials, que és que en el paràgraf a), en comptes de dir : «*parc temàtic d'atraccions*», diu : «*d'atractacions*», i en el paràgraf c), el mateix, també es parla d'«*atractacions*» i han de ser «*atracciions*» —suposo que el bon criteri de les seves senyories ja se n'haurà adonat.

Esmena de supressió, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Senyor President, si m'ho permet, agruparia la 5 i la 25. Senyor President?

El Sr. PRESIDENT : Sí, molt bé.

El Sr. GIMENO : Ho dic perquè estan lligades les dues. Nosaltres proposem, en aquesta esmena número 5, l'eliminació o la supressió de l'article 2, i ho fem perquè entenem que totes aquestes característiques que es prefixen per a aquest parc són característiques molt limitatives, que són les que prefiguren ja un determinat parc d'atraccions, d'acord amb una sèrie de converses i una sèrie de gestions, però no d'acord amb allò que pot interessar a Catalunya. Llavors, nosaltres, el que pensàvem és que el Govern de la Generalitat el que ha de fer és fixar aquelles condicions que regulin quin tipus d'inversió, quin impacte ambiental, quin impacte socio-econòmic pot tenir, i que tot això on s'ha de definir és en un barem, en una valoració específica, clara i transparent —com abans s'ha comentat, que tothom volem la transparència—, que és la que facilitarà l'adjudicació a una determinada empresa del concurs públic que es realitzi.

Per tant, per això lligo amb l'esmena número 25, quan nosaltres el que proposem és, en substitució de l'apartat 2 de l'article 4, que diem que «*la resolució del concurs es dictarà valorant per mitjà d'un barem degudament regulat els següents criteris, per ordre d'importància : a) la idoneïtat de la ubicació, tenint en compte la disponibilitat dels recursos d'infraestructura*» —és a dir, nosaltres creiem que això és un aspecte importantíssim, hem de col·locar-ho a un lloc on tinguem els recursos d'infraestructura necessaris per a la implantació, digui's des de vies de comunicació, digui's des de possibilitats de no generar dèficits importants en l'aspecte d'aigua o grans transformacions de cara a portar allà l'energia per al funcionament d'aquest parc. També valorar, com a qüestió molt important, la incidència en l'equilibri territorial; nosaltres considerem com un factor fonamental això : hi ha, a tot Catalunya, zones més o menys deprimides, zones on la seva economia és poc «boiant

», que sabem que el creixement econòmic de Catalunya és irregular, i llavors nosaltres entendríem que la ubicació en una zona deprimida —com podria ser la zona del Baix Ebre o el Montsià, com podria ser la zona del Pirineu, de les comarques pirinenques— seria per uns elements a valorar d'una forma important, per a aquesta ubicació. I també dèiem, com a punt important, la separació de les zones de forta concentració urbana i industrial, evitant així dificultats de circulació i riscos potencials, i ens referim concretament que ens semblaria absurd que al costat del polígon petroquímic de Tarragona s'ubiqués un parc d'aquestes característiques, perquè tothom sap la problemàtica que genera la inseguretat d'aquelles indústries químiques, que encara no està resolta per aquest Govern de la Generalitat, i també ens semblaria absurd que al bell mig de les dues àrees centrals nuclears, entre Ascó i Vandellòs, es pogués ubicar aquest parc d'atraccions —poso per exemple aquests dos casos. Considerem que s'hauria de valorar això : la distància a zones de risc potencials juntament amb grans àrees urbanes on tot això de l'expropiació dels terrenys es faria molt més difícil.

I de la resta de punts, el que hem fet ha estat agrupar-los també per ordre d'importància, les mateixes característiques que preveu aquest article 4, però amb la voluntat, ja dic, que quedés un barem prou clarificat, prou objectiu com perquè l'adjudicació a una empresa evités, d'una forma clara, aquesta discrecionalitat que permet avui aquesta redacció de l'article 4.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, senyor Gimeno, jo només li contestaré el torn en contra a l'article segon, és a dir, a la seva esmena número 5, a causa que a l'article 4.2 hi ha altres esmenes d'altres grups en aquest mateix sentit i, per tant, també en aquell moment li donaré complidament resposta.

Quant al torn en contra a l'esmena a la totalitat, jo diria que vostè ens atacava que era una llei una mica surrealista...; home, surrealista sí que ho és, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per exemple, demana la supressió de l'article segon; ara imagini's que votem a favor de la supressió de l'article segon i li admetem l'esmena a l'article 4.2. És a dir, l'article segon, el que fa és definir què és el centre recreatiu turístic; si traiem aquest article, ¿quines esmenes es podrien fer a continuació, al llarg del Projecte de Llei? Cap, ni una, cap. Aleshores, jo mirava : quin text alternatiu presenta Iniciativa per Catalunya a aquest article segon? És que és una esmena de supressió amb text alternatiu? No hi ha text alternatiu.

Per tant, davant d'aquest posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya, el Grup de Convergència i Unió vota en contra d'aquesta esmena i manté el text aprovat en Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Hi ha l'esmena número 6, de modificació, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, agruparia la defensa d'unes quantes esmenes : concretament la número 6, 8, 9, 19, 35, 41, 66 i 67. Comprenc que això pot crear alguna dificultat al ponent del Grup de la majoria...

El Sr. PRESIDENT : 31, també ha dit?

El Sr. GIBERT : No, senyor : 35, 41, 66 i 67... Però em sembla que hi ha una certa connexió entre les esmenes com perquè es pugui fer així. I d'altra banda voldria aprofitar l'ús de la paraula per dir que retirem dues esmenes, la número 22 i la número 56; les números 22 i 56, les retirem : la 22 perquè entenem que ja ha quedat en alguna mesura incorporada, d'alguna manera més satisfactòria per a nosaltres, en el Dictamen, i la 56 perquè, d'una banda, hi veiem alguns inconvenients —tot i que hem de reconèixer que també alguns avantatges—, i des d'aquest punt de vista optem per retirar-la.

Per fer la defensa d'aquestes esmenes, m'agradaria dir dues o tres coses. Una primera, que hi ha unes certes contradiccions en el Projecte de Llei, entenem : d'una banda és un projecte de llei molt detallista, sobretot en els aspectes urbanístics —probablement, excessivament detallista— i molt obert i molt poc detallista en altres aspectes, hi ha dues esmenes, concretament, la 19 i la 41, que es refereixen a beneficis a sol·licitar, a estímuls procedents d'una manera oberta, que entenem que no hauria de ser així, sobretot si estem parlant d'un text que en altres aspectes és tan i tan reglamentista. Hi ha també una segona contradicció, entenem —així ens ho sembla—, en funció que hi ha la voluntat clara —i que compartim— de garantir l'èxit del parc —és aquest tema de moda, no?, la viabilitat dels projectes— i és un objectiu lloable; en funció d'això s'estableixen una sèrie de paràmetres, d'avantatges, etcètera, una franquícia temporal, com ja s'ha parlat, etcètera.

Però, d'altra banda, hi ha també unes previsions, que se suposa que en la intenció podrien ser bones, però són unes intencions que afecten la possibilitat que una part del centre no es realitzés —es demanen uns avals, per preveure aquesta eventualitat—, però en definitiva l'eventualitat que també es preveu —no sé si intencionadament o no—, és que fins i tot, fins i tot en el supòsit que el parc temàtic no s'acabés de construir, això no frenés els altres aspectes del centre, com per exemple la zona urbanística; amb unes garanties, evidentment, amb unes garanties amb una quantitat de diners, notable, en funció dels dos terços, per exemple, del parc temàtic, i, per tant, una quantitat important de diners, però que no seria satisfactori, de cap manera, que no s'acabés el parc temàtic, que el parc temàtic és el motiu, el nucli central del centre. En aquest sentit, entenem que això no hauria de ser així, i per això fem aquestes esmenes.

En un altre sentit, i referint-me a les esmenes 6, 8 i 9, m'agradaria situar una mica la importància del parc. Hem dit clarament que estem a favor de la implantació del parc —ho hem dit tan clarament que em sembla que això està ja fora de dubte, la nostra posició en aquest sentit—, però això no ens ha de fer perdre de vista que hem de relativitzar fins a cert punt, també, la importància d'aquest parc. El senyor Martí ens acaba de dir, amb orgull legítim : «el parc més gran del món», eh? Jo diria que la dimensió, la importància d'un parc no es mesura només per les hectàrees —en això em penso que estarem d'acord tots els diputats d'aquesta Cambra—, i, per exemple, és cert que nosaltres augmentem el mínim a invertir en el parc temàtic, de 15.000 a 20.000 milions, i reconeixem —no ens sap greu reconèixer-ho— que no deixa de ser una quantitat aleatòria, també ho és la dels 15.000, com a mínim, però sí que voldria dir que 15.000 milions, en principi, no defineixen el parc més important del món, sí que defineixen, potser, el més gran en

extensió, però no el més important. Recordem, per exemple, que quan es parlava de Disney, la inversió que s'estimava era —no pas en una sola fase— de 200.000 milions de pessetes; tinguem en compte que una atracció d'aquest tipus de parc, en la més barata s'ha de fer una estimació de 600 milions de pessetes, i, per tant, allò, a parlar del 10% del que es preveia per a un parc com el de Disney —i ara sembla que hi ha un cert interès notable per part dels membres de la majoria i del Govern de parlar d'un parc com Disneyland, diguem-ho així— no respon a aquests paràmetres monetaris. Per tant, sense posar en qüestió la importància del parc, encara que sigui de menys entitat, relativitzem-la, diria jo, un xic; allò mateix, diguem, amb els llocs de treball, amb Disney es parlava de 16.000 o 18.000, aquí parlem de 150 fixos i 1.500 temporals.

De fet, fins i tot aquí hi ha una tercera contradicció, o ens sembla veure una tercera contradicció, en el sentit que l'article 13, quan parla d'aquells altres parcs que tampoc es podran fer durant dotze anys, amb un límit, sempre que sobrepassin dos límits —20 hectàrees i 10.000 milions de pessetes— hi ha una no-proporcionalitat que ens costa també un xic d'entendre; és a dir, en un cas parlem de 150 hectàrees, 15.000 milions milions, i en un altre cas parlem de 20 hectàrees, 10.000 milions, eh!; aquesta proporció..., vull dir, no sé si és que en aquestes 20 hectàrees també s'ha de pensar en zones residencials per a aquells parcs més petits que tampoc es podrien fer. En qualsevol cas —i, això, em sembla important dir-ho—, benvingut el parc; és veritat que ha de tenir efectes beneficiosos per a la requalificació de l'oferta turística, però no ens descuidem, no és la panacea, no és la solució dels problemes del turisme, i, en aquest sentit, voldria també fer alguna observació més, com, per exemple, que tinc aquí estudis de diferents especialistes, concretament un suís, el professor Claude Gaspar; un francès que ha estudiat molt a fons els temes dels parcs temàtics, Jean Claude Croisser; d'un anglès de Birmingham, Anthony Travis, i coincideixen en una cosa : reconeixen tots la importància en la futura societat de l'oci d'aquest tipus d'instal·lacions, i, això, no ho posem en qüestió, però coincideixen en afirmar que realment, difícilment la gent es desplaça expressament de molt lluny per anar a visitar un parc; el que sí que fa és visitar el parc si s'hi troba a prop, i és un element d'oferta complementària important, però alguna valoració que s'ha fet en els mitjans de comunicació aquests dies per part de portaveus qualificats del Consell Executiu, anaven en la direcció de dir : «això és un gran motiu d'atracció turística»; això s'hauria, no dic qüestionar, però sí com a mínim relativitzar.

I també hi ha un altre element que ens preocupa : s'ha parlat —i això em penso que són paraules del mateix Conseller— de 5, 6 milions de visitants, tant de bo, ens sembla una bona xifra; però voldria també donar alguna dada en aquest sentit : tinc aquí un *ranking* de l'any 86 dels visitants dels parcs, de tots els parcs nord-americans, i, evidentment, hi ha un tipus de parc —i tant de bo el nostre sigui així— que sí que fa una captació, fins i tot per a la seva pròpia entitat, de destins llunyans, són concretament els dos Disneys americans i, probablement, el Disney del Japó, que van tenir l'any 86, respectivament, els dos Disneys, 22 milions i 12 respectivament de visitants i que, a més a més, per la seva magnitud comporten estances llargues, perquè amb un dia no n'hi ha prou per visitar-lo i per gaudir-ne, per dir-ho així, no? Ara bé, el tercer d'Estat Units

ja només en té 4. El primer, per exemple, el primer parc que té la societat Bush Gardens a Estats Units és al número 8 del *ranking* i va tenir 2,9 milions de visitants l'any 86. En aquestes condicions parlar de 5, 6 milions em sembla una mica excessivament optimista, i tant de bo m'equivoqui i això sigui veritat. En qualsevol cas, tenint en compte que ja se suposa una certa concentració en uns dies concrets de visita, hi ha un aspecte, que tornem a entrar en si la Llei algunes coses les contempla molt detalladament i altres només les toca de passada, preveient, suposem que fossin dos-cents dies els de l'any amb gran afluència, això ens donaria 30.000 visitants diaris i l'impacte sobre les comunicacions —que, hi insisteixo, el Projecte de Llei el toca de passada— seria notable, probablement seria notable. El que pretenia, tant amb aquestes esmenes i amb aquestes dades que crec haver aportat, és dir, senzillament, relativitzem, en qualsevol cas, la mateixa importància del fet, no es tracta d'infravalorar-la, ni de bon tros, és un fet important, però no esperem que això ens resolgui tots els problemes del sector turístic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Malgrat que ha donat per defensades vuit esmenes, crec, el Grup Socialista, em permetrà que li contesti a les esmenes que fan referència a l'article 2, i a mesura que anéssim debatent els articles al llarg del debat, contestaré a la defensa que ha fet de la resta d'esmenes.

Bé, certament, a la seva esmena número 6 vostès diuen que el Projecte de Llei, que diu 15.000 milions d'inversió al parc temàtic passi a ser 20.000, i feia una valoració el senyor Gibert molt encertada, de dir que qualsevol atracció almenys val 600 milions. Jo crec que aquesta ha estat una part positiva del Projecte de Llei. Quan després, al paràgraf següent, després de dir que solament almenys exigim 15.000 milions d'inversió, diem que volem vint atraccions; que realment el que fem és elevar el sostre dels 15.000 milions. Podríem haver dit vint o podríem haver-ne dit trenta, no sé la quantitat resultant, no la podem saber ningú, crec que ni vostè ni jo; el que sí que és cert és que estem preveient una inversió superior i que gairebé l'exigim amb el Projecte de Llei. Per tant, jo diria que és una esmena cautelar, per la seva part, però que el Projecte de Llei va més enllà, fins i tot, de la seva afirmació, a través del paràgraf següent. Per tant, nosaltres mantindríem com una atracció més per als diferents grups que vulguin optar a la ubicació d'aquest centre recreatiu turístic, amb aquests 15.000 milions, sabent que a continuació han de fer vint atraccions, més les cinc àrees d'esbarjo, hem dit, recreatives.

Els llocs de treball..., és clar, això és aleatori, com vostès molt bé, amb les seves esmenes... Hi ha una esmena en què parlen de 2.500 i en l'altra parlen de 1.500, perquè no ho sabem, en realitat un mínim de 1.500. Jo, bé, sí, potser anticipant-me una mica a la defensa que farà el Portaveu del Grup Popular amb l'esmena número 10, en la qual ell diu : «La creació d'un mínim de 1.500 llocs de treball», que potser jo diria que l'esperit és idèntic a la del Grup Socialista, però que la redacció del Projecte, ja que el mínim va al davant, tal com va la lletra del Projecte s'adapta més, i, per tant, diríem que assumiríem les dues esmenes, la del Grup Socialista i la del Grup

Popular, que van en aquest sentit, per tant, la votariem favorablement.

Ara, el que ha dit vostè, senyor Gibert : «El parc, el centre recreatiu turístic no és una panacea», s'ha dit «el parc temàtic no és una panacea». I té raó amb el del parc temàtic. Jo crec més, i el nostre Grup creu més en el centre turístic recreatiu com un impulsor del nostre turisme, molt més que el mateix parc temàtic, malgrat que creiem —i és veritat, que això és una previsió, de la qual hem parlat i hem dialogat molt vostè i jo— que analitzades totes les xifres de visitants arreu de tots els parcs dels centres recreatius del món, des dels 22 milions, doncs, de Disneyland, o de Tokyo, o passant també pels 12 milions del d'Orlando, etcètera. Però també en els europeus, veiem com hi ha una previsió al Disney París de 10 milions, per això fan la inversió, però, per què la fan? ¿Com podem preveure amb un parc temàtic de 60 hectàrees que estiguin preveient en el seu projecte 10 milions de visitants? Perquè el que fan és un centre recreatiu turístic, ells van a buscar més enllà, ells busquen uns espais d'atraccions, pols d'atracció que són els espais verds, per un costat i, per l'altre, els espais esportius —camps de golf adients—, que són els que fan que hi hagi una major aportació de visitants i, al mateix temps, una requalificació turística, que és el que nosaltres, a través d'aquest Projecte de Llei, volem que passi al nostre país.

Però en això, jo crec, senyor Gibert, que estarem d'acord una mica que és veritat que en el futur veurem si haurem dinamitzat o no el nostre sector, però que, en aquest moment, aquí, en aquesta Cambra i des d'aquesta tribuna, permeti'm que li digui que nosaltres creiem que estem posant la primera pedra perquè això sigui possible amb aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Esquerra Republicana manté l'esmena número 7. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President, és una defensa molt simple : en el Projecte de Llei, en aquest article diu que es destinaran 150 hectàrees per al parc temàtic d'atraccions, amb una superfície total de 500 hectàrees. Nosaltres, aquí, volem proposar, que el 30%, que aquesta proporció expressada a l'article 2 es conservi, no tenim per què ni augmentar-la ni reduir-la; ara bé, el que sí que volem és prendre la prevenció que si aquest parc de 500 hectàrees —que, evidentment és una zona molt gran, són cinc-centes illes de cases de l'Eixample de Barcelona—, aquestes 500 hectàrees poden ser, en un cas que fossin majors, no fer servir el pretext de crear un parc d'atraccions, un parc recreatiu per urbanitzar, per fer una macrourbanització, en la qual hi hagués un parc relativament reduït. És per això que nosaltres posem aquesta salvaguarda de dir que s'assignarà un 30% a parc temàtic d'atraccions per preservar aquesta proporcionalitat, independentment de l'extensió del parc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Per a un torn en contra, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Realment, nosaltres no podem acceptar aquesta esmena perquè no podem acceptar que 150 hectàrees de parc temàtic, que hem dit que és l'àrea més important de tots els centres recreatius turístics que avui hi ha en el món previstos, doncs, creiem que ja

és una mica exagerat, per part... fins i tot jo diria que el Projecte presentat pel Govern de la Generalitat ens pot omplir d'orgull que cregui que el nostre país és capaç de tirar endavant un parc d'aquestes hectàrees. Però, només per fer-li referència, li diré que Disney Tokyo, de 900 hectàrees que té —imaginem-nos, a més, a Tokyo el que significa l'espai, o sigui, la importància— només hi dedica 46 hectàrees, o el Disney Califòrnia només en té 60, o el Disney París en tindrà 60, o l'Universal en té 106, etcètera. Vull dir, creiem que 150 hectàrees, dintre de les previsions que fa el Projecte de Llei, és ja una xifra important i que, a més, jo crec que ha de ser també un dels motius de tenir un ressò fora de les nostres fronteres, que tingui precisament aquesta gran quantitat d'hectàrees el parc temàtic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. El Grup Popular manté l'esmena número 10, d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Sí, gràcies, senyor President. La nostra esmena simplement intenta millorar el Projecte de Llei —millorar clarificant-lo, en la seva lectura—, donat que el Projecte de Llei fixa la creació de 1.500 llocs de treball en les activitats econòmiques emplaçades dins del centre. Nosaltres creiem que a través de la nostra esmena es limita, com a mínim, aquesta xifra, però també voldríem dir que l'esmena número 10 del Grup Socialista l'entenen nosaltres tan clarificadora com la nostra, i que si no la votarem a favor és perquè precisament correspon a un punt en què nosaltres també tenim presentada una esmena, però, d'una altra manera nosaltres la votàrem a favor.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomé. Torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Esmena número 11, del Grup Socialista, de supressió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. També aquí, amb el seu permís, agrupariem unes quantes esmenes, concretament la número 11, 12, 13, 14, 39, 47 —encara que aquesta, en alguna mesura, està subjecta a una possible transacció—, 49, 53, 58, 60 i 64, totes elles referides a qüestions urbanístiques en dues vessants. En una vessant, les primeres, les que fan referència a l'article 2, fonamentalment, en la vessant, diguem, d'aquell disseny d'operació urbanística que nosaltres entenem que prefigura el Projecte de Llei. Un altre grup d'aquestes mateixes esmenes, també en relació amb temes urbanístics, però pel que fa sobretot a la qüestió de la seva superficialitat; nosaltres entenem que la legislació urbanística vigent és, en molts de casos, suficient i que no caldria que es veiés modificada o interpretada pel Projecte de Llei.

Defensar aquestes esmenes, des del nostre punt de vista, vol dir una mica explicar la nostra disconformitat, i d'aquí el sentit de les esmenes, que alterarien substancialment —i això no ho volem pas amagar— el Projecte —ja hi he fet referència quan feia la defensa de l'esmena a la totalitat—, explicar, per tant, quina és la lectura no pas una lectura opinable —jo diria que una lectura estrictament d'acord amb la lletra— del que diu el Projecte de Llei, i no sé fins a quin punt és per, diguem-ne, errades tècniques en la redacció o fins a quin punt és voluntat del redactor —dels redactors— que la Llei digui precisament el que diu. Perquè, és clar, en aquest sentit, nosaltres

hem reclamat moltes vegades lleis agosarades, per part d'aquest Parlament, posant com a exemple, a vegades, la Segona República. Aquesta n'és molt, d'agosarada; aquesta n'és molt, tant, que jo no m'atreiria a presentar-la des d'aquest punt de vista urbanístic.

Perquè la Llei defineix, el Projecte de Llei defineix amb precisió una operació urbanística de gran envergadura, com he dit abans, i, per exemple, comença no preveient la possibilitat que una empresa o un grup d'empreses fes, volgués fer un parc temàtic, amb zones esportives, etcètera, amb zones hoteleres, però sense zona residencial. Aquesta possibilitat, la Llei no la contempla : el Projecte de Llei obliga que hi hagi zona residencial, eh?, una cosa, com a mínim, pintoresca.

Els paràmetres que fixa el Projecte de Llei són els següents : mínim del centre, 500 hectàrees; màxim, no el fixa. Mínim del parc temàtic, 150 hectàrees; mínim de la zona esportiva i espais lliures, 30% del total del centre; màxim de la zona residencial hotelera, 30% del total del centre. És a dir, la zona residencial i hotelera pot ser el 30% d'una quantitat de terreny il·limitada, això és el que diu exactament el Projecte de Llei.

Per tant, fem supòsits —tres supòsits, només; ens hi podríem estendre més, no?— : si el total del centre té 500 hectàrees, que és el mínim, el parc temàtic en tindria 150, les zones verdes i els espais lliures, 200; la zona residencial i hotelera, 150. Si fos de 1.000, seria el doble : la zona residencial i hotelera seria de 300 hectàrees. Si fos de 2.000, el total del centre, serien 600, etcètera. Totes aquestes susceptibles de ser obtingudes pel procediment d'expropiació forçosa, és a dir, sense límits en l'àmbit de terreny susceptible de ser expropiat, i amb requalificació urbanística automàtica, amb requalificació urbanística automàtica o quasi automàtica.

D'aquí la importància de l'esmena 8, que ha defensat Esquerra Republicana, i que votarem «sí», malgrat que, no tant perquè pensem que el parc temàtic ha de fer 300 hectàrees —que són moltes hectàrees—, sinó perquè aquesta és l'única limitació possible, perquè el creixement proporcional del parc temàtic no podria ser tan gran perquè creixés il·limitadament la superfície total del centre.

I en els paràmetres de requalificació urbanística d'aquest centre hi ha unes fallàcies o, com a mínim, unes redaccions, que conviden a una lectura capciosa —jo no sé si són intencionades o no, i no poso en qüestió això—, però sí que vull fer constar que el mateix ponent, el senyor Martí, va caure una mica en la lectura, diguem-ne, que convida a llegir —si es fa de pressa— el Projecte de Llei. En Comissió ens va parlar —i ho recordarà perfectament i està reflectit, suposo que està reflectit en els diaris de sessions, amb tota seguretat— que això permetia fer 450 habitatges : 450 habitatges. I, això, senzillament no és cert, no és matèria opinable; senzillament, d'acord amb el text del Projecte de Llei, no és cert. Perquè el Projecte de Llei diu, d'una manera jo entenc que capciosa, diu : «3 habitatges per hectàrea», que és una densitat baixa, «referida al total centre», referida al total centre. Això, traduït, vol dir 10 habitatges per hectàrea referit al 30%, és a dir, a la zona residencial. Per tant, això ja ens portaria a 1.500, no a 450. I 10 habitatges per hectàrea, si hi descomptem cessions, vials, etcètera, ens dóna —i s'ha de dir, em sembla, amb números clars— allò : parcel·les de 700 metres, eh?, com a les urbanitzacions dels anys seixanta, per entendre'ns; això és el que ens dóna. Per

tant, hi ha un intent —no sé si intencionat o no— de camuflar aquesta densitat, parlant de 3 habitatges per hectàrea, quan, en realitat, són 10 habitatges per hectàrea en la zona residencial.

I el mateix passa amb el coeficient d'edificabilitat. Diu : 0,06 —que és molt baix, estem d'acord que és molt baix—, sempre referit a la total superfície del centre, sempre referit a tota la superfície del centre; traduït, vol dir un 0,20 sobre la zona residencial i hotelera, i un 0,20 no dic si és alt o baix, però ja no és tan baix com un 0,06, és força més alt.

En els supòsits que havíem fet abans, això ens portaria, respectivament, a 300.000 metres quadrats de sostre, a 600.000 o a un 1.200.000 metres quadrats de sostre i a 1.500, 3.000 o 6.000 habitatges. I hem fet uns quants números sobre les xifres de l'operació. Amb els paràmetres següents —que poden ser discutits una mica, amunt i avall, però que em sembla que són força ajustats al que passa en aquests moments a Tarragona o a Catalunya, és igual. Hem dit : cost del terreny rústic, de secà, teníem algunes notícies de 700.000 pessetes per hectàrea, els diaris han parlat d'un milió cinc-cents, ja acceptem un milió cinc-cents. Cost d'urbanització de la zona residencial : 1.750 pessetes per metre quadrat —del 0,45 se sol calcular, si aquest coeficient s'ha de pujar es puja, no hi ha cap inconvenient—; cost d'edificació : 48.000 pessetes per metre quadrat construït. Despeses de promoció : 15% del total d'aquests costos que he explicat —és l'habitual en aquests càlculs—; preu de venda : 96.000 pessetes per metre quadrat. No sé si algú té interès a discutir aquests paràmetres, els números els hem fet sobre aquests, i no els explicaré les operacions aritmètiques, com és lògic.

I això ens donaria, en el primer supòsit, el de les 500 hectàrees, ens donaria una operació urbanística d'un potencial de benefici de 10.000 milions de pessetes, dues tercers parts de la inversió que exigim. Si ens veiéssim amb les 1.000 hectàrees, ens en donarien el doble : 20.000 milions de pessetes, més de la superfície que exigim per a invertir en el parc. Si ens veiéssim en el tercer supòsit —que no és un límit encara—, ens donaria 40.000 milions de pessetes, pràcticament tres vegades la inversió que exigim per a la construcció del parc temàtic. Això sense comptar la plus-vàlua, també existent, menor, de la zona qualificada com a esportiva, que també té plus-vàlua.

Jo no sé si això és un bon exponent —hauré de parlar-ho amb el President del meu Grup parlamentari— de l'apoteosi barroca del diner, però sí que és un barroquisme legislatiu apoteòsic, des del meu punt de vista.

És a dir, en la seva literalitat, el Projecte de Llei permet —ja sé que això no passarà, sé que el Consell Executiu és força més responsable que això—, però la seva literalitat permet, amb la condició que no hi hagi solució de continuïtat, expropiar tot el sòl rústic de Catalunya i requalificar-ne el 30% per urbanitzar; això és el que diu la Llei. Ja sé que no ho faran, ja sé que no ho faran, però això és el que diu la Llei. I, crec que és una llei que, així, no es pot aprovar, perquè això és el que diu. No tinc cap dubte que no tenen cap intenció de convertir tot Catalunya en un centre recreatiu turístic (*remor de vents*), però, de tota manera, la Llei, en aquest sentit, en alguna mesura, en alguna mesura s'hauria de modificar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gibert. Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Senyor Gibert, l'última part de la seva intervenció de veritat que ens ha semblat allò del conte de la lletera. Si tot és tan clar, tindrem cua, o sigui, el Govern de la Generalitat tindrà cua de sollicituds, de la qual gaudirem tots els catalans. Però jo em cenyiré una mica més a l'article segon del Projecte de Llei, i veuran com nosaltres, aquí, hi ha uns màxims que marquem, i que d'aquí no es pot sobrepassar.

Vostè, en Comissió també, senyor Gibert, em va dir que era necessari que haguéssim mirat què passava al voltant del nostre país amb els parcs temàtics, i, sobretot, amb els centres recreatius turístics.

Bé, primer punt : nosaltres ens hem fixat d'una manera molt precisa en els centres recreatius turístics, més fins i tot que en els parcs temàtics, per una raó que li he dit ja abans en un torn en contra a les seves esmenes. Creiem que els centres recreatius turístics tenen un major futur pel que significarà el desplegament qualitatiu i quantitatiu del nostre turisme i, per tant, nosaltres volem que hi hagi aquestes tres fases. Clarament, li ho diem, sí, amb tota claredat : transparència parc temàtic, zona urbanitzada, zona esportiva; certament. A la zona urbanitzada, nosaltres hi posem un sostre : un 30% del total, però això, al mateix temps, és un límit, un límit important. I, aleshores, tornem a mirar què passa amb aquest límit, és que ens hem sobrepassat, és que estem especulant, deixem a mans dels especuladors de les multinacionals el nostre territori. A veure : Què fa el senyor Mitterrand o el senyor Rocard quan arriba Disney a París? Doncs, escolti'm, molt més que això, molt més : expropien directament i automàticament 6.000, 6.000 habitatges, d'entrada, 18.200 places hoteleres, d'entrada; parc temàtic : 60 hectàrees. No em vull posar amb els americans, perquè em dirà : «Home, els americans, escolti'm, capitalistes...», no m'hi poso. Em poso amb el Govern socialista francès, que agafa Disney perquè el Govern espanyol no va saber acollir-ho en el nostre Estat.

Aleshores, jo crec que si ens anem més enllà —allà on pateixen la major escassetat de terreny urbanitzable, on hi ha més especulació— al Japó, en la seva capital, Tokio : 874 hectàrees centre recreatiu, i autoritzen —imaginin-se vostès l'especulació, el que val allà el metre quadrat d'habitatge!— 6.500 habitatges residencials, perquè creuen que aquesta és la manera de potenciar el centre recreatiu turístic.

Nosaltres portem a Catalunya una circumscripció encara molt més reduïda de la que fa el Govern socialista francès o la que fan els japonesos o la que fan els americans, això no cal ni dir-ho; però jo crec que nosaltres, si volem realment dinamitzar aquest centre recreatiu turístic, almenys, hem de posar aquesta zona urbanitzable, però amb una cautela, i en això jo crec que, quan debatem l'article vuitè veurà com nosaltres, a través d'aquell article, que el que fem és senzillament donar màxima transparència a aquest Projecte de Llei, perquè no hi hagi cap forat que es pugui escapar, cap adjudicatari, per anar més enllà del que diu l'article segon.

I és per això que nosaltres ens oposarem a les seves esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. El Grup Popular manté l'esmena número 15, d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. La nostra

esmena número 15 pretén la creació d'una nova àrea dins dels centres recreatius que nosaltres anomenem com a «àrea de delimitació». I per què la finalitat d'aquesta àrea? Nosaltres creiem que per ser precisament equànimes amb els interessos de les corporacions locals, que tenen dret a cessions segons la Llei del Sòl, hem d'aconseguir que els ajuntaments puguin tenir un fàcil dret d'ús sobre, precisament, aquestes cessions de sòl que reverteixen en ells. Si d'entrada aquestes cessions se situen dins d'un conjunt, del conjunt del centre, sense marcar-hi un accés lliure específic per a aquestes, nosaltres estem forçant que els ajuntaments tinguin com a única opció una venda, una alienació a la mateixa entitat, a la mateixa empresa explotadora del centre, i això tots sabem que és un gran handicap, l'handicap de tenir un bé amb un únic possible comprador.

És per aquest motiu que nosaltres presentem aquesta esmena, de creació d'una àrea de delimitació, que en tenir sòl entre un 3% i un 5,1% de la superfície del centre, ho limitem pràcticament a les cessions que rebin les corporacions locals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. Per a un torn en contra, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Nosaltres entenem el sentit de l'explicació..., és a dir, entenem l'explicació que dona el senyor Víctor Colomé a la seva esmena, i jo diria que, l'esperit, l'assumim, perquè, realment, nosaltres després l'assumirem a l'article 9, quan parlem de l'expropiació dels ajuntaments amb les cessions que els hem de fer dels centres recreatius turístics. El que succeeix és que jo crec que això, l'adjudicatari d'aquests centres recreatius turístics haurà de tenir dos interlocutors importants : per un costat, el Govern de la Generalitat, en un principi, però continuament, a partir de l'adjudicació, serà el mateix ajuntament o ajuntaments on haurà d'anar ubicat. Per tant, en el moment de redactar el pla, diguem-ne, de la ubicació d'aquests centres recreatius, serà una negociació directa amb els ajuntaments i, per tant, aquest 10% que preveu el Projecte de Llei que haurà de cedir de la zona urbanitzable a l'ajuntament, o aquest 3% de les zones esportives i de lleure que també haurà d'adjudicar —perquè ho preveu el Projecte de Llei— a l'ajuntament, els adjudicataris faran que aquesta prevenció que vostè sent, d'impotència o de no-defensió, d'indefensió de l'ajuntament, no es vegi, per tant, realitzable.

És per això que nosaltres ens oposem a aquesta esmena. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre senyor Martí, moltes gràcies.

Esmena número 16, del Grup Mixt, d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, si vostè m'ho permet, defensaria conjuntament l'esmena 16 i la 48.

El Sr. PRESIDENT : Queda autoritzat.

El Sr. LATORRE : Moltes gràcies. A l'hora de defensar l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de Llei, nosaltres hem deixat palès que el Projecte de Llei ens semblava massa detallista en alguns aspectes, i dèiem que observàvem importants mancances en d'altres. Un d'aquests aspectes és, justament, que el Projecte de Llei no té, des del nostre punt de vista, en consideració les mesures de protecció del medi. Des d'aquest punt de vista, les nostres esmenes tendeixen a garantir la preservació de tots aquests espais que mereixen especial protec-

ció, bé en raó del seu valor agrícola, forestal, ramader, de llurs possibilitats d'explotació de recursos naturals, de valors paisatgístics o culturals, o del valor per a la defensa de la fauna i la flora o el seu equilibri ecològic.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. El torn en contra, senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Més que torn en contra, jo demanaria a la Presidència, a causa que nosaltres estem totalment d'acord amb l'esperit que el Grup Mixt fa en aquesta esmena... Nosaltres esperàvem que es mantingués per al Ple una esmena d'Esquerra Republicana, que era un afegit a l'article 3, d'un nou apartat g), que deia que s'hauria de fer un estudi de l'impacte sobre el medi ambient..., sobre el medi, perdó, que és més ampli. Aleshores, en aquest sentit és com anava l'esmena del Grup Mixt, tant pel que fa a la 16 com a la 48, i demanaria al senyor President si fos possible de fer una transaccional amb tots els grups parlamentaris, per tal que es pogués incloure de nou, en el si del Ple, recuperar aquest text com a alternatiu a l'esmena número 17, del Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT : El text d'aquesta esmena transaccional, per favor?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : L'hi passo, senyor President, o l'hi dic en veu alta... Es tracta d'afegir, a l'article...

El Sr. PRESIDENT : El senyor Secretari donarà lectura a aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER : L'esmena transaccional proposa afegir a l'article 3 un nou apartat, g), que diria : «Un estudi de l'impacte sobre el medi».

El Sr. PRESIDENT : Bé. Hi ha algun grup parlamentari que s'oposi a la tramitació d'aquesta transaccional? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem, doncs, a la votació de les esmenes de l'article segon. Es poden agrupar? *(Pausa.)* Algun grup demana votacions per separat? *(L'I. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* Sí?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Per la nostra part, demanaríem votació separada de les esmenes números 5, 15... i prou.

(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí. El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Nosaltres demanaríem votació separada de l'esmena número 10 de les presentades pel senyor Víctor Colomé —10, numeració del Dictamen—, i, naturalment, també, senyor President, de la transacció.

(L'I. Sr. Gimeno s'aixeca per parlar.)

El Sr. GIMENO : Senyor President, nosaltres demanaríem votació separada de les esmenes 11, 12, 13 i 14. Sí, és a dir, aquestes, separades de la resta —i juntes, també.

El Sr. PRESIDENT : O sigui, aquestes, un bloc. *(L'I. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.)* Esquerra Republicana...

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, nosaltres demanaríem, evidentment, votar per separat la nostra esmena, la número 7, i, després, un bloc, que podria ser 10, 11, 12 i 13, apartades de les altres.

El Sr. PRESIDENT : Bé, em sembla que només en queda una que es pot agrupar, que és la 6 *(rialles)*, de manera que les votarem individualment.

Bé, esmena número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 31 abstencions.

Votem l'esmena número 6, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 59 en contra i 14 abstencions.

Esmena número 7, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions.

(Remor de veus. L'l. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, no poden ser 4 vots, perquè hi hem votat a favor, si no ho tinc malament, Esquerra Republicana i el Grup Socialista!

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat : 24 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions.

Esmena número 8, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i 15 abstencions.

Esmena número 9, també del Grup Socialista. *(L'l. Sr. Gibert demana per parlar.)* Senyor Gibert?

El Sr. GIBERT : Amb el seu permís senyor President, retirarem aquesta esmena en benefici de la número 10, del Grup Popular, que creiem que és més precisa. Per tant, la retirem.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Retirada queda. Esmena número 10, del Grup Popular, amb el suport del Grup Socialista. *(Rialles.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 12, també del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 13, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 60 en

contra i 3 abstencions.

Esmena número 14, també del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 15, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 60 en contra i 33 abstencions.

Votem a continuació l'esmena transaccional a la del Grup Mixt, que serà un afegitó a l'article tercer. Senyor Casanovas, correcte? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació, votem l'article segon, d'acord amb el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha estat aprovat per 60 vots a favor, 26 en contra i 12 abstencions.

Passem al debat de les esmenes de l'article tercer. Esmena 17, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. També per alleugerir una mica el debat, i perquè el contingut de les esmenes ho permet, agruparia, si m'ho permet vostè, un nombre també important d'esmenes : concretament, la 17, la 20, la 23, la 26, la 27, la 28, la 29, la 31, la 32, la 33 i la 36...

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. GIBERT : ...que fan referència a la convocatòria de resolució del concurs que preveu el Projecte de Llei.

Pel que fa a la 17 i a la 36, són afegitons : expliciten que la convocatòria es farà d'acord amb la normativa legal vigent sobre contractació administrativa, que nosaltres entenem que en el procés que preveu el Projecte de Llei sí que és d'aplicació, encara que això en Comissió em semblava que no era una opinió del grup majoritari, i no m'hi estendré més.

Pel que fa a la 20 i a la 23, afegim senzillament la Comissió que ha de dictaminar o que ha de resoldre el concurs, la participació dels Departaments de Governació, Economia, Agricultura i Treball, i de la Comissió de Cooperació Local. Em sembla que són prou clares i tampoc m'hi estendré.

I pel que fa a la resta : 26, 27, 28, 29, 31, 32 i 33, amb coincidència, almenys en l'esperit, amb els Grups Mixt i d'Iniciativa per Catalunya, encara que en el procés de presentació d'esmenes hem optat per solucions tècniques diferents, nosaltres entenem que qualsevol de les tres propostes —la d'Iniciativa, la del Grup Mixt o la nostra— milloren substancialment el text; lògicament nosaltres optem per la nostra solució, però insistim que qualsevol de les tres entenem que anirien bé, perquè resten discrecionalitat en l'adjudicació del concurs.

I, clarament, hem de dir que ens fa por que la discrecionalitat, administrada per vostès, senyors de la majoria, es converteixi, una vegada més, en arbitrarietat. I aquest és l'esperit de les esmenes, i, per tant, optem per una solució que consisteix a deixar diferents els criteris de valoració del concurs, en el sentit de considerar que en uns és lògic que se'ns faci una valoració conjunta, tal com preveu el Projecte de Llei —i en aquests mantenim que es faci aquesta valoració conjunta—, però que en uns altres, que estan especificats en les esmenes, es faci una valoració específica de cadascun d'ells i amb barem.

Creiem que seria correcte fer-ho així, reduint, com dèiem, una miqueta —no pas massa— aquest marge de discrecionalitat, perquè al capdavant se suposa que, en un concurs d'aquestes característiques, reduir la discrecionalitat als mínims reconeixem que és pràcticament impossible, i, en qualsevol cas, també reconeixem que està molt en funció de les bases del concurs —no solament del que especifica la Llei—, però defensem aquestes esmenes perquè preferiríem i considerariem més correcte que s'introduïssin en el sentit de reduir aquests marges de discrecionalitat. I amb això acabo la defensa, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gibert. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pel que fa a les esmenes 17 i 36, que són en el mateix sentit, del Grup Socialista, el mateix que els vaig dir en Comissió —que m'ha dit ara el senyor Gibert—, és a dir, hi ha un afegit, i diu : «introduir el respecte a la normativa legal vigent sobre contractació administrativa.» Senyor Gibert, vostè em va dir que tenia arguments molt sòlids i jo vaig intentar reconèixer aquests arguments sòlids, i contrarestar-ho també amb arguments sòlids.

És a dir, en aquest cas, en aquest Projecte de Llei, certament, hi ha un concurs públic per a l'adjudicació de les llicències per a la implantació successiva dels dos centres recreatius que es preveuen en el lapse màxim de dotze anys, certament, però en cap moment hi ha cap contracte administratiu, i, en tot cas, si n'hi hagués en tot el procediment, quin dubte hi ha que el Govern de la Generalitat —i si no aquest Parlament, doncs, li ho retrauria— s'ha d'atenir a la Llei de Contractes de l'Estat, que és la norma específica d'aquest tema. Però és que no veiem que sigui aplicable aquesta Llei en el text que estem aprovant en aquest moment; podríem afegir-ne moltes més —la de la Llei de Costes—, aquí, a més a més, però creiem que seria superflu afegir aquest tema.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, hi votarem en contra. Perdoni..., això, referent a les dues esmenes de l'apartat segon d'aquest article tercer.

Vostè em diu, senyor Gibert, que no confia amb el Govern de la Generalitat i que creu, a més a més, en la seva arbitrarietat. Jo sé que això és un lapsus, que no és cert, que no ho pensa, això; que ho pot pensar per una senzilla raó, perquè estem en un estat democràtic i de cada un de nosaltres, doncs, al darrere nostre, hi ha uns ciutadans que ens han votat, que ens han donat confiança i és davant dels qui hem de respondre. Si qualsevol Govern, qualsevol Govern en un país democràtic aplicés mesures arbitràries en la seva actuació no tindria la confiança del poble que representa. No crec que sigui el cas del Govern de la Generalitat, que porta ja tres legislatures tenint el

suport del poble de Catalunya. Per tant, d'arbitrarietat, cap.

Ara bé, vostè em deia —i també ho deia el senyor Gimeno en la seva esmena número 25— : «és necessari que en aquest concurs s'especifiqui, més que parlar de la valoració conjunta, a què fa referència l'apartat segon de l'article quatre»; és a dir : «la resolució es dictarà valorant conjuntament els criteris següents». Jo li he de dir dues coses : si acceptéssim aquestes esmenes ens podríem trobar amb el supòsit que valoréssim —i, això, li ho vaig dir en Comissió—, en deu punts totes les qüestions específiques i conjunes, i amb un zero la solvència del que ha de ser l'adjudicatari. Aleshores, jo li dic : fem el còmput total i li ho donem a una empresa, perquè té una valoració superior, però zero, solvència. És a dir, els centres recreatius turístics no es realitzarien, senzillament, perquè no hi ha solvència.

Aleshores, segon punt; nosaltres, és que hem inventat quelcom amb aquest Projecte de Llei? Ni de bon tros, únicament i exclusivament apliquem la legislació vigent, que diu, concretament, això, la Llei de contractació, que parla, únicament i exclusivament, que s'ha de valorar conjuntament un concurs abans de fer l'adjudicació. Per tant, en aquest sentit, total transparència en la legislació actual vigent i, per tant, el Projecte que presentem a la Cambra per a la seva aprovació, total transparència, també.

Crec que en les seves esmenes feia referència... Perdonin. (Pausa.) Eren moltes esmenes, però realment eren totes en el mateix sentit, com ha dit molt bé el senyor Gibert, i feien referència a aquest article 4. Crec que si m'he deixat alguna esmena per contestar de les que vostè ha dit, amb molt de gust, en un altre torn ho faré, senyor Gibert.

Només dir a les senyores i els senyors diputats que nosaltres ens oposem a aquest requitzell d'esmenes, per les raons esmentades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Senyor Gibert, la 19, l'ha retirada, l'ha defensada o és viva? (Pausa.)

El Sr. GIBERT : L'he defensat.

El Sr. PRESIDENT : Defensada. Gràcies. Resta, en aquest article, l'esmena 18, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Si el President ens ho permet, també, de cara a agilitar una mica el tràmit aquest, agrupariem les 18, 24, 70 i 74.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Moltes gràcies.

El Sr. GIMENO : Bé, aquestes esmenes les hem agrupades, perquè també entenem que tenen un sentit similar, i concretament, en l'esmena 18, el que nosaltres proposem és que quan es demana la documentació per formar part, per presentar la sol·licitud a una determinada empresa diu a l'apartat 2.b) : «s'han de presentar plànols» —la qual cosa és completament lògica—, «amb l'informe descriptiu de la ubicació i el perímetre proposats per a l'emplaçament del Centre», i fins aquí hi estariem d'acord, diu : «atesa la divisió del territori en zones, que preveu l'article 12 d'aquesta Llei.» Nosaltres, a part que, com diré després, no estem d'acord amb les zones, el que pensem és que és impropï o és innecessari que aquí, en aquest article, on diu què és el que han de presentar : «presentaran una memòria, presentaran un plànol, presentaran un programa d'actuació i un avantprojecte tècnic, presentaran actuacions si-

milars, etcètera», el que entenem és que no és necessari aquí plantejar que han de tenir la divisió; això seria només en l'hipotètic i en l'improbable cas que un parc agafés part de les dues zones aquestes que es preveuen, però em sembla que ni les previsions són aquestes ni això és argumentable com per posar-ho dins del Projecte de Llei.

Llavors, al marge que estiguem d'acord amb les zones o no, jo el que demanaria és això, és aquesta reconsideració de la innecessitat de fixar aquí, a l'article 3, aquest punt.

Nosaltres, de totes maneres, hem agrupat aquesta amb les altres, concretament l'esmena 70 és la que fixa la divisió del territori de Catalunya en dues zones, i diem que és impropí —ja ho he dit en l'esmena a la totalitat—, que és innecessària també la divisió aquesta, perquè creiem que les mateixes empreses interessades a construir un centre d'aquestes característiques ja saben on els convé instal·lar-se, on tenen la competència i on podran treure uns beneficis o no els podran treure, i em sembla absurd, tinguéssim zones o no en tinguéssim, que hi hagués alguna empresa que pretengués, al cap d'un, dos, tres, sis o deu anys, instal·lar un altre parc a una distància relativament reduïda del primer parc que s'instal·li a Catalunya. Per exemple, si n'hi ha un al Baix Llobregat, difícilment se'n posaria un altre al Vallès Occidental, hi haguessin o no hi haguessin zones. Però aquest article 12 també preveu una limitació que diu, en l'apartat 2: «En cadascuna d'aquestes zones, únicament podrà ubicar-s'hi un centre recreatiu turístic de les característiques que s'estableixen a l'article segon», i és aquí, juntament amb les esmenes 24 i 74, on nosaltres també plantejarem que no hi hauria d'haver limitació, no hi hauria d'haver limitació de cara al nombre de parcs i característiques dels parcs que s'han d'instal·lar. Per què? Per la mateixa raó que ja hem dit abans: la limitació se la imposa una mateixa empresa en el moment que creu que la seva inversió no serà rendible i, per tant, com que són les mateixes empreses, no cal que nosaltres els fem aquesta limitació.

Per a nosaltres, aquesta esmena 24 que nosaltres plantejarem, quan es diu: «la resolució al concurs, si s'escau, es resolrà mitjançant decret, les sol·licituds presentades, acordarà la delimitació i aprovació del projecte», diem: «del projecte o projectes», i ho dic així de clar, perquè no hi veiem la incompatibilitat que, per exemple, hi haguessin deu propostes, és a dir, deu sol·licituds i de les deu la Generalitat considerés convenient en un moment determinat —i poso un exemple, no faig cap..., no prejudic jo què és el que s'arribarà a decidir—, podria ser que decidíssim que un parc fos un parc de costa, un parc de cara a un determinat tipus de turisme, a la zona del Baix Ebre o a la zona del Tarragonès, per exemple, i al mateix temps que aquest Decret planteja l'adjudicació d'una obra aquí en aquesta zona, poguéssim acordar la construcció d'un altre parc a la zona de la muntanya, el futur eix aquest del túnel de Pimorent, la relació entre Tolosa de Llenguadoc i Barcelona, i que aquest parc, d'unes característiques molt diferents d'un parc de costa, perquè podria ser un parc de muntanya, amb atraccions relacionades amb el turisme de muntanya, amb l'esquí, etcètera, agafaria un tipus de turisme i agafaria un tipus d'activitats que serien plenament compatibles amb el del turisme de costa. I això, tant en aquest article 4 com en l'article 13, que és aquest que planteja les limitacions als centres recreatius turístics, que diu que fins d'aquí a sis anys no podem donar cap altra autorit-

zació d'obertura, pensem que és innecessari. També cal esmentar —ja que estic aquí en l'article 13— que, el que abans he dit a l'esmena a la totalitat, el punt 2 de l'article 13 creiem que és una limitació que no hauria d'existir, ja que aquí diu, taxativament: «No es podrà instal·lar cap altre parc d'atraccions que, excedint les vint hectàrees de superfície, representi una inversió total de més de 10.000 milions de pessetes en totes les seves fases». Això vol dir que si hi ha empreses menys poderoses que les que podran fer aquests grans parcs, si hi ha iniciatives de caràcter públic que vulguin fer alguna atracció de cara a millorar l'oci dels seus habitants, això els ho impedeix taxativament. I, llavors, a nosaltres el que ens queda és el dubte de si el que estem fent amb tota aquesta Llei no és, en definitiva, el d'instaurar un monopoli dels centres d'atraccions, dels parcs aquests recreatius i turístics a una determinada empresa en detriment de qualsevol altra iniciativa que es pugui instal·lar a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. De tota manera, al paràgraf 2 de l'article 13 no hi ha esmena presentada pel seu Grup; això ha estat una manifestació verbal sobre això. (Pausa.) Al 13.2 no hi ha esmena, eh?

El Sr. GIMENO: Perdó, senyor President. Tenim l'esmena de supressió de tot el text de l'article, llavors, és a tots els paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord. Torn en contra, senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. En primer lloc, senyor Gimeno, a l'esmena número 18 —que vostè diu d'aclariment—, malgrat que fa referència a les zones, com tota la resta que vostè ha defensat, diu que no seria necessari, doncs, que, aquí, a l'apartat b) de l'article 3, paràgraf segon, digués: atesa la divisió del territori perquè ho preveu l'article 12 d'aquesta Llei; no caldria. Jo li diria una cosa: és que és clar, és a dir, si nosaltres, i després li demostraré i intentaré convèncer-lo que són necessàries les zones, però si no poséssim això, aleshores, no sabrien on ubicar en realitat els centres recreatius i turístics perquè si hi ha dues zones i no diu a quina de les dues zones, doncs, és normal que ho especifiqui; que sigui a la zona A o a la zona B, per dir-ho d'alguna manera.

Per tant, sí que és necessari, tant aquí com a la resta de les esmenes que vostè ha defensat, que són la 70 i la 74, perquè jo li deia abans que hem de saber quines són les nostres limitacions. Hem de tenir clar si nosaltres som capaços, a Catalunya, d'admetre diversos parcs un al costat de l'altre, i això vostès, que veig que al llarg d'aquest debat i de les seves esmenes han entrat molt de ple en el si de l'economia de mercat, el seu Grup em refereixo, no vostè personalment, sinó tot el Grup d'Iniciativa per Catalunya, de la qual cosa m'alegro moltíssim, vostès sabran que pot succeir, pot succeir que es presentin, que es presentessin dues empreses, o dos *holdings* o dues multinacionals, equiparables quant a capital social, amb recursos, i es situés primer un, i al cap d'un temps un altre al costat, perquè en aquests moments està més capitalitzat que el primer i l'interessés, no per raó de fer-li la competència aquí a Catalunya, sinó a nivell de tot el món, en altres parts, enfonsar el d'aquí a Catalunya —i això està passant una mica a París, en aquest moment, en posar-se Disney—, i resulta que ens trobaríem amb parcs, o sigui, per un costat centres recreatius i turístics en ple funcionament que de cop i volta farien fallida, i ens

trobaríem amb unes instal·lacions que nosaltres, en lloc de promoure la qualitat i el nostre turisme globalment arreu de Catalunya, el que farien seria perjudicar-lo. Nosaltres creiem que és necessària aquesta garantia de zonificació, perquè creiem que, d'aquesta manera, garantim la viabilitat dels projectes que es presentin i, sobretot, d'aquell al qual s'adjudiqui.

És per això, que nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Podem passar a votar les esmenes a l'article tercer.

Esmena número 17, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 41 en contra i 10 abstencions.

Esmena número 18, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 41 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 19, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 43 en contra i 10 abstencions.

Votem, a continuació, el text del Dictamen d'aquest article tercer, amb la incorporació de l'esmena transaccional a la número 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha estat aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem a debatre l'article quart. Queda, segons les meves anotacions, l'esmena 21, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. També intentaria agrupar l'esmena 21 i la 44, que són relacionades.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. GIMENO : Nosaltres, aquí, l'únic que intentem, tant en l'una com en l'altra, és de no vulnerar l'autonomia municipal. És a dir, el Projecte de Llei diu que el concurs es resoldrà i que abans hi haurà una prèvia audiència de l'ajuntament o ajuntaments interessats. I, després, també es parla en l'article 7.1 —és l'esmena nostra 44— que les corporacions municipals procediran al remodelatge de la seva normativa urbanística. Nosaltres diem que no és prou la prèvia audiència, sinó que els mateixos ajuntaments han de dir la seva conformitat al Projecte i la seva conformitat a la modificació de les normes urbanístiques. El senyor Martí abans deia —quan es parlava de si es vulnera o no es vulnera l'autonomia municipal—, diu : no hi haurà cap municipi que s'hi oposi, sinó més aviat al revés; hi haurà pressions, hi haurà interessos dels municipis que voldran que això s'ubiqui en el seu terme municipal o a les rodalies pels efectes positius que pot tenir en el creixement eco-

nòmic d'aquella zona. I jo n'estic convençut que és així, i sé positivament que hi ha municipis que fan i faran —suposo— totes les gestions que podran de cara a decantar la instal·lació d'un parc d'aquests en el seu terme municipal; d'això, n'estic convençut. Però em sembla que, per llei, el que hauríem de fer almenys és donar-los l'opció que ho puguin dir, perquè en la hipòtesi que un municipi volgués negociar unes qüestions que no les veu clares no se li dona aquesta opció. Se li diu : «prèvia audiència», però se li nega el dret, a un ajuntament, a manifestar-se sobre un tema determinat, que pot ser de molta transcendència per a ells; llavors, això de «prèvia conformitat» entenem que no és en absolut contradictori a l'esperit d'aquest Projecte de Llei i que significaria reconèixer el dret d'una corporació municipal elegida directament pels veïns del seu poble a manifestar-se en aquest tema.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Per a un torn en contra, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Realment, el senyor Gimeno ha dit ja els meus arguments. Jo crec que aquesta Llei respecta al màxim l'autonomia municipal i, precisament, la respecta al màxim perquè alludeix a acollir-se a la Llei del 63, de Centros Turísticos de Interés Nacional; això és cert; això ho reconeix el senyor Gimeno, és que en aquest sentit hem anat a respectar al màxim l'autonomia municipal.

El que succeeix també és que ha de comprendre que, d'acord amb el que diu el mateix Projecte d'aquesta Llei, té un interès social —aquesta Llei— que va més enllà dels interessos d'un municipi. I, aleshores, també ens podem trobar que els centres recreatius i turístics puguin anar a uns termes municipals on hi hagi forces polítiques, però també independents; on hi hagi picabaralles internes en els municipis petits, i on nosaltres això ens podria endarrerir un procés d'ubicació d'aquests centres recreatius i turístics. Davant d'aquesta possibilitat —i admetem, com vostè ha dit molt bé— que no hi haurà cap municipi que això pogués dir que no si ho mirés objectivament, perquè és un gran benefici per al seu terme municipal, és a dir, per a tots els habitants d'aquell municipi, nosaltres diem no a aquesta esmena, per preveure una agilitat dels tràmits i, a més a més, per evitar possibles picabaralles internes d'alguns petits municipis.

Si m'ho permetés el senyor President, m'agradaria també fer el torn en contra de l'esmena número 20, del Grup Socialista que ha estat ja defensada i que he avisat que la faria en el seu moment.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Ja vaig dir-li, senyor Gibert, que nosaltres els posaríem tots els departaments, o sigui, aquesta esmena seva diu que l'article 4, quan parla que «el Govern de la Generalitat, previ informe dels Departaments», podem posar : «tots els Departaments de la Generalitat». Vostè diu : «és que hem d'afegir també el de Governació; és que hem d'afegir el d'Agricultura, és que hem d'afegir el d'Economia i Finances». Miri, quan parlem del «Govern de la Generalitat» és col·legiat, té responsabilitat col·lectiva; aleshores, nosaltres posem dos Departaments, que són el de Comerç, Consum i Turisme, per un costat, perquè creiem que és el més adient, el que fa referència d'una manera més directa a tot aquest Projecte de Llei, i també el de Política Territorial pel que significa dels impactes en el medi i la política

d'ordenació territorial. Són dos principalment. Creiem que això no és una oposició a la seva esmena, és un aclariment, perquè creiem que la recollim perfectament en el text que ja preveu el Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Esquerra Republicana manté l'esmena número 30, al paràgraf 2.d) de l'article quart. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. És simplement que nosaltres fem un petit afegitó amb la nostra esmena a l'apartat d) d'aquesta lletra c), on diu : «els llocs de treball previstos en el projecte», nosaltres hi posem, específicament que aquests llocs de treball que s'han d'indicar aquí, com a requisit i característica per poder ser atesa la sol·licitud, que es digui, exactament, quins són els llocs de treball fixos, que són els que nosaltres creiem —almenys des del nostre punt de vista— més interessants per poder decidir, perquè —com hem vist a l'article anterior— es demanava que hi hauria d'haver un mínim de 1.500 llocs de treball, dels quals 150, com a mínim, fossin fixos, o sigui que aquesta sol·licitud es podria inflar amb un nombre molt gran de treballadors eventuals i ja sabem que a un treballador eventual se li pot rescindir el contracte, com a molt, al cap de tres mesos, i això podria ser un factor que inflés les característiques i requisits d'aquest expedient quan el que és realment interessant, evidentment és interessant que es creïn el màxim de llocs de treball possibles, però quant als llocs de treball que realment compten des del punt de vista més efectius són els llocs de treball fixos. És per això que nosaltres introduïm aquest afegitó.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. El Grup Mixt té l'esmena número 34, d'addició. Per a la seva defensa... (*Remor de veus.*) Ah, torn en contra, és veritat.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, en aquest torn en contra, el que faré serà, en tot cas, oferir una esmena transaccional, en el següent sentit : per una esmena anterior, la lletra d) de l'article 2 ha quedat redactada dient que els 1.500 llocs de treball totals són també com a mínim; és a dir, com a mínim, 1.500 llocs de treball, dels quals, com a mínim, 150 de fixos. Llavors, per poder..., al capdavant estem parlant, en l'article 4, de la constatació d'aquelles condicions, i a nosaltres ens sembla —estem totalment d'acord amb la línia argumental del senyor Marçal Casanovas—, que això quedaria molt més clar, encara, si aquesta lletra d) —i d'aquí ve la transacció— digués : «d) Els llocs de treball fixos i totals previstos en el projecte». És a dir, que s'hagués d'aportar o de tenir present aquesta informació doble, pel que fa a veure si es produeix el compliment del mínim de 1.500 i també el compliment del mínim de 150. Porto a la Presidència l'esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Casanovas retira l'esmena seva...?

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President. Nosaltres retirem aquesta esmena per admetre aquesta transaccional, perquè nosaltres, evidentment, no ens hi oposem, perquè quan més clares siguin les condicions que s'han de complir, millor. Per tant, això clarifica encara més la nostra esmena, i per això nosaltres l'acceptem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta esmena transaccional? (*Pausa.*) Moltes gràcies. (*Pausa.*) Senyora Secretària, vol fer el favor de llegir l'esmena transaccional?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «A la Mesa del Parlament. Antoni Subirà i Claus, Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Parlament, presenta la següent esmena transaccional a l'esmena número 30, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'article 4.d) del Projecte de Llei de Centres Recreatius Turístics.

»Text que es proposa : d) Els llocs de treball fixos i totals previstos en el projecte.

»Palau del Parlament, 9 de febrer.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Senyor Latorre, defensa l'esmena número 34.

El Sr. LATORRE : Senyor President, aquesta esmena només pretén col·laborar en l'aprofundiment de l'esperit de claredat i transparència a què feia esment l'Honorable Conseller a l'hora de presentar aquest Projecte de Llei, i, en tal sentit, proposem que les bases del concurs per a l'adjudicació de la concessió dels centres recreatius i turístics estableixin les puntuacions o els criteris de ponderació que es donaran a cadascun dels criteris que s'esmenten al punt 2 del projecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. M'he referit abans, quan he fet el torn en contra de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya i socialistes en el mateix sentit, que el Projecte de Llei s'até estrictament a la Llei de Contractes de l'Estat. Però, a més a més, senyor Latorre, jo crec que la seva esmena, si es tractés d'un concurs de places administratives o que hi hagués un concurs de trasllats, jo entendria aquest barem, que es doni aquesta puntuació, però, quan es tracta de criteris —i que a més han de ser conjuntament—, és molt difícil valorar quin ha de ser més important, si la solvència o la ubicació, o la no-contaminació... Vull dir que jo crec que ha de ser tot el conjunt, i veure els que ja són negatius, i descartar-los per si mateixos i, per tant, aquests ja invaliden aquella oferta. Si poséssim una puntuació a cada una de les especificitats que diu el Projecte, ens podríem trobar amb un contrasentit a l'hora de fer l'adjudicació.

És per això, senyor President, que votarem en contra d'aquesta esmena. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Pregunto als portaveus si es poden agrupar algunes esmenes per als efectes de la votació. Hi ha inconvenient a agrupar totes les del Grup Socialista?

El Sr. CASANOVAS : No, senyor President. Hi ha inconvenient.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha inconvenient. Molt bé, doncs, les votarem separadament.

Esmena número 20, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 21, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 22, del Grup Socialista.

Vots a favor?

(*L'l. Sr. Gibert s'aixeca per parlar.*)

El Sr. GIBERT : Està retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Retirada.

El número 23, del mateix Grup, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions.

Esmena 24, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

Esmena 25, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 26, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

Esmena número 27, també del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

Esmena 28, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 29, també del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions.

Esmena transaccional a la número 36, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor? (*Remor de veus. Pausa.*) Sí, és que havien confós... Els secretaris havien dit a la Presidència que hi havia unanimitat, i sembla que hi ha hagut alguns que estaven mig drets o mig asseguts... Tornem a votar.

(*L'l. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CASANOVAS : Sí. Jo, el que voldria indicar-li és que no és la 36, sinó la 30.

El Sr. PRESIDENT : La 30. La 36 anterior, la numeració del d'això..., és la 30 actual. Té raó.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Esmena número 31, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 32, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 33.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 34, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Esmena número 35, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Votem, a continuació, el text del Dictamen d'aquest article 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha estat aprovat per 57 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts.*)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar el debat de la Llei de Centres Recreatius i Turístics, haig de demanar l'assentiment de la Cambra per suprimir el punt número 8 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes, la qual han sol·licitat els interpellants, d'acord amb el Conseller, que fos posposada. (Pausa.) Queda acordat per assentiment.

Passem al debat de l'article 6 de la Llei. Esmena número 37, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres, de l'article 6, en demanem simplement la supressió, i tal com vam dir en Comissió, l'únic que nosaltres plantejem és la necessitat de l'existència d'aquest article. Aquest article té tres apartats que, en tot cas, comentaria del darrer fins al primer. El darrer diu : «Dret d'ús i gaudiment dels béns de domini públic com a conseqüència de la seva declaració d'interès turístic i social, d'acord amb les autoritzacions i concessions que en cada supòsit siguin preceptives». Si se suposa que les autoritzacions són «les preceptives», són les legals, ja es dona per entès amb el simple fet que estigui declarat obra d'interès social. Per tant, és innecessari que aquest aspecte estigui contemplat aquí. També l'apartat b) diu : «estímul que siguin legalment procedents». És prou ambigu com per no saber quins són els estímuls que es pretenen concedir, però que, de tota manera, de la mateixa manera que en el punt anterior que he comentat, si són els legalment procedents, si són els que es poden atorgar per llei, seria innecessari d'enumerar-los aquí o de fer aquesta referència explícita, ja que per llei es poden atorgar, sense necessitat d'aquesta constància en l'article 6.

I el tema de l'expropiació forçosa, que és l'apartat a), i és, potser, el nucli més important d'aquest article, a nosaltres, tot i que compremem la conveniència que una actuació institucional pugui afavorir la unificació en l'adquisició dels terrenys per a la ubicació d'un centre recreatiu turístic, ens preocupa, sobretot, aquell aspecte que fa, que deixa la porta oberta en l'article 2, dels «usos de caràcter hotel·ler, residencial i dels seus serveis», ja que, com hem dit abans, en el debat d'aquest matí, la possibilitat que el 30% de la superfície del centre, en un total —que també s'ha repetit aquest matí— d'un mínim de 1.500 habitatges residencials, i una construcció mínima de 300.000 metres quadrats —estic parlant de mínims, perquè el Projecte de Llei no fixa màxims—, totes aquestes circumstàncies de caràcter purament i únicament immobiliari plantegen la possibilitat de competència amb diferència de possibilitats per a aquesta empresa o grup d'empreses a què s'adjudica el centre recreatiu turístic, respecte a altres promotores, altres urbanitzadores de la zona on s'ubicarà això. Perquè, si aquesta gent té un avantatge quant a l'adquisició de sòl, un avantatge quant a planejament urbanístic i, finalment, un avantatge quant a exempcions fiscals del tipus de l'IVA, de llicències d'obres, de contribució territorial urbana i etcètera, aquesta gent estarà en unes condicions molt més favorables que les altres per poder fer aquesta inversió de caràcter purament i únicament immobiliari.

Per tant, penso que, en tot cas, s'hauria de matisar cap a

qui va dirigida aquesta expropiació, si és solament, ho hauria de dir, en tot cas seria «solament pel que és el parc temàtic i les zones que aquí es plantegen, l'àrea esportiva i d'espais lliures», podríem estar-hi d'acord, però mai podem estar d'acord que l'aspecte residencial i hotel·ler sigui també subjecte a aquests beneficis.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra? Senyor Martí, té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Jo demanaria a la Presidència si pogués agrupar el torn en contra a totes les esmenes de l'article sisè, dels diferents grups, que tenen el mateix sentit.

El Sr. PRESIDENT : D'acord. Una altra cosa, senyor Martí. Vol fer torn en contra de l'esmena 36, socialista, que ha estat defensada, però no hi ha hagut torn en contra? És a l'article cinquè.

El Sr. MARTÍ FERRÉ : Senyor President, quan ha fet el portaveu socialista la defensa de l'esmena 17, hem fet un torn en contra de la 17 i la 36, conjuntament. Per tant, donem per fet el torn en contra. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Esmena 38, del Grup Mixt. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Vull insistir una mica en el que acaba d'expressar l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. El que passa és que jo ho faré justament en l'ordre contrari que ell ho ha fet.

Efectivament, l'article 6 planteja diferents beneficis agrupats en tres blocs : un primer, que fa referència a l'expropiació forçosa, que jo crec que és el més important dels beneficis que s'especifiquen dels que s'especifiquen en el Projecte de Llei.

Aquest matí, quan jo feia la defensa de l'esmena a la totalitat, deia que l'expropiació forçosa era una expropiació feta per força, i que no ens semblava el mètode més adient per tal d'ocupar, no només el sòl, sinó també els béns i els drets dels terrenys compresos dins l'àmbit o el perímetre del centre recreatiu i turístic. I deiem que no ens semblava adient l'expropiació forçosa —sí l'expropiació— com a mitjà per ocupar part del terreny, i així ho manifestarem dintre de la defensa d'una esmena a un altre article d'aquest Projecte de Llei. Des d'aquest punt de vista, jo no cansaré les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats per insistir en arguments que hem exposat aquest matí. Els punts b) i c) d'aquest article, l'eliminació dels quals demanem, ho fem per uns criteris purs d'obvietat : òbviamment, no s'ha d'insistir en la concessió d'estímuls que siguin legalment procedents, per raons, com dic, d'obvietat, ni en el gaudiment del dret d'ús i dels béns de domini públic, d'acord amb les autoritzacions i les concessions que en cada cas siguin preceptives; òbviamment, també ha de ser així. Des d'aquest punt de vista, els punts b) i c), jo crec que s'haurien d'eliminar per uns criteris d'obvietat, i, el punt a), per un criteri d'inadequació d'ocupació del sòl i dels béns i els drets dels terrenys.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? Senyor Martí, ja farà tots els del sisè. De manera que, ara, toca el torn per defensar l'esmena número 40 a l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Em sembla que la nostra esmena és una esmena de coherència,

que queda òbvia, perquè es diu : «l'expropiació forçosa dels béns i drets sobre els terrenys compresos dins el perímetre del centre recreatiu turístic». Nosaltres creiem que aquesta expropiació forçosa ha de tenir lloc abans de la creació del centre recreatiu, no quan el centre recreatiu ha estat ja creat, i, per això, d'aquí ve la nostra esmena, que és afegir-hi la paraula «futur», és a dir, «compresos dins el perímetre del futur centre recreatiu turístic».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Resta només una esmena, la número 42, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena el nostre Grup pretén treure de l'àmbit de la Llei la manifestació concreta i explícita de la possibilitat d'atorgar el benefici del dret d'ús i gaudiment dels béns de domini públic.

Sabem que aquesta possibilitat existeix i que les diverses administracions poden fer ús d'ella a cada moment, fent ús de les seves mateixes atribucions, però, així com, aquest tema, el veiem justificat mitjançant aquest sistema, veiem que és diferent que, dins de la mateixa Llei i d'una manera que pot portar a pensar que la cessió d'ús tindrà un caràcter global, el benefici sigui atorgat —com deia— dins de la mateixa Llei. Intentem, per tant, doncs, clarificar el text de l'article respectant el que considerem que ha de ser autonomia municipal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomé. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a l'article sisè d'aquest Projecte de Llei hi ha dues parts, com molt bé han dit els portaveus dels diferents grups. En una primera part, la que parla de «els beneficis que es podran atorgar al titular o titulars de l'adjudicació del concurs per a la instal·lació dels centres recreatius turístics», parla de l'expropiació forçosa. Primer punt. Hi ha hagut torns en contra d'aquest paràgraf en diferents sentits : uns, per trobar-lo, doncs, massa, podríem dir que hi donaven massa benefici i, en l'altre sentit, restrictiu, segons a quines zones es referia del centre recreatiu i turístic.

Jo he de dir que crec que estem tots d'acord, tots els grups d'aquesta Cambra estem d'acord que aquest Projecte de Llei, quan es refereix als centres recreatius turístics són centres d'interès social pel que representa per a tot el poble de Catalunya, no solament en un terme municipal en concret. Aleshores —aquest matí ho hem repetit diverses vegades—, hi havia diversos camins per arribar a una ràpida utilització d'aquests centres recreatius turístics : utilitzar la Llei urbanística actualment vigent, utilitzar la Llei del 63, de Centres i Zones Turístiques d'Interès Nacional —que deiem que nosaltres no volíem utilitzar, perquè creiem que és una llei, doncs, d'una altra època i que limitava d'una manera molt concreta tot el que fa referència a l'autonomia municipal—, o bé utilitzar la Llei d'Expropiació Forçosa, que diu que, en tot cas, quan es declara un projecte d'interès social a través d'una llei concreta, es podrà fer l'expropiació.

Nosaltres hem optat per aquest últim, perquè creiem que d'aquesta manera no deixem indefens a ningú i complim els objectius de què han parlat aquest matí d'aquest Projecte de

Llei, que era fer els centres recreatius turístics a Catalunya al més ràpidament possible i de la manera més transparent possible.

És per això que nosaltres no podem, de cap manera, acceptar la supressió d'aquest apartat a) d'aquest article sisè del Projecte de Llei. El creiem totalment necessari, i que, per tant, a més a més, deixa amb total indefensió als particulars i als ajuntaments per tirar endavant els centres recreatius turístics.

Pel que deia el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, que deia que no es definia si es referia al parc temàtic, quant a expropiació, o si es referia a la part esportiva o a la part urbanitzable, jo li diré que realment aquesta Llei —ho diu molt clar— es refereix a la totalitat i és, més encara —i amb això entro ja a l'esmena del Grup Mixt—, molt coherent amb totes les esmenes que tindrem a continuació al llarg del Projecte de Llei, quan a l'article vuitè diu que serà zona urbanitzable, únicament i exclusivament, la zona d'hotels residencials, etcètera, i no urbanitzable la resta, precisament —com deia el portaveu socialista aquest matí—, per tal d'evitar que, a través d'aquesta zona dels centres recreatius turístics en dir que no és urbanitzable, poguessin entrar a formar part d'un bloc més gran de residències o d'habitatges que la mateixa Llei estableix com a límit.

Per tant, diem «no» a les esmenes que fan referència a l'apartat a) d'aquest article, de la mateixa manera que, senyores i senyors diputats, han d'entendre que aquesta Llei no solament ha estat feta en un aspecte jurídic estricte, sinó que és una llei que està feta de cara a uns possibles *holdings* o empreses catalanes a nivell d'Estat o a nivell de tot el món, que poden venir a optar per a la creació d'aquests centres recreatius turístics i que, per tant, cal que sàpiguen en tot moment quins són els estímuls legalment procedents, i cal que el Projecte ho digui, no solament per a nosaltres, cal que es digui de cara a fora per tal que es vegi que existeixen aquests estímuls, realment procedents, de la mateixa manera que nosaltres, quan ens deien que s'havia de suprimir la lletra f) de l'article tercer, que deia que el Govern de la Generalitat vol saber que els adjudicataris diguin quina descripció de beneficis sol·liciten, és a dir, home!, sempre poden reclamar els beneficis que els empari la Llei. Nosaltres volem que ho diguin, perquè poden ser que els limitin, per això també volem que ho posin : és un aspecte limitatiu i necessari; també, aquí, en aquest cas és al contrari, perquè cal donar l'ampliació d'informació necessària per tal que l'oferta sigui al més àmplia possible per a la creació d'aquest centre recreatiu turístic.

Quant a la lletra c), i d'una manera especial el Grup Popular, que fa una esmena de supressió d'aquest apartat, hem de dir el mateix que diem a la lletra b). És a dir, el dret d'ús i de gaudiment dels béns de domini públic, no els podem privar a ningú; passaran per les carreteres que han de passar, etcètera, etcètera. Caldria dir-li al senyor Colomé... No, cal dir-ho aquí. Jo crec que és important dir-ho aquí, perquè d'aquesta manera hi haurà també, a l'hora de fer una valoració de les diferents ofertes que es facin referents als centres recreatius turístics, doncs, que jo crec que si hi ha aquesta lletra pot afavorir que en lloc d'un potser en siguin més.

És per això que no discrepem en l'esperit, perquè, realment, ho digui o no, en gaudiran, el mateix que els estímuls legalment procedents, però que és bo que en aquest article sisè, juntament amb l'expropiació forçosa, quan fem referència als ben-

eficis, diguéssim els tres paràgrafs.

Per tot això, senyores i senyors diputats, votarem en contra de les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí.

Passarem a votar les esmenes i els articles 5 i 6.

Esmena número 36, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'article cinquè, d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Votem ara l'esmena número 37, d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 38, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 39, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 40, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Esmena número 41, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Esmena número 42, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 52 en contra i 14 abstencions.

Ara votem l'article sisè, d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 54 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.

Passem al debat de l'article setè. Esmena número 43, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en aquest moment també agruparia, amb el seu permís, quatre esmenes —les números 43, 45, 46 i 52—, que són les que fan referències a un tema de què ja s'ha parlat aquí, però, en funció de les agrupacions d'esmenes diferents que han fet els diferents grups, resulta que l'ordre que seguim és potser un altre que el del Dictamen : són les que fan referència a l'autonomia municipal, i ho faig amb l'avantatge de conèixer ja —avantatge o desavantatge— els arguments en contra, que ja han estat pronunciats per part del ponent del Grup de la majoria en funció d'això. Malgrat tot, tinc l'esperança de convèncer-lo en aquest ocasió. La veritat és que les esmenes van en el sentit de substituir una formulació que, fonamentalment, és : «Una vegada aprovat pel Govern el decret d'adjudicació, etcètera, la corporació o corporacions municipals procediran a modificar el planejament», per una formulació diferent que, resumint, diria que «aprovat pel Govern el decret, es procedirà a formular, mitjançant conveni amb l'Administració local o administracions locals afectades, etcètera».

Nosaltres creiem que aquesta formulació és més respectuosa amb l'autonomia municipal, d'una banda, i, en el mateix sentit, en l'article 8 —faig referència a l'esmena 52— del Projecte de Llei afegir al començament un afegitó inicial que digui : «en els termes i mitjançant els convenis previstos en l'article 7.1», és a dir, mitjançant aquest conveni que proposem de modificar el text, per tant, per coherència seria, és una esmena en el mateix sentit. Malgrat la no-acceptació en Comissió i els arguments que ja hem sentit abans, potser per una exposició insuficientment convincent per part meua a la Comissió, insisteixo que tenim l'esperança que seran acceptades aquestes esmenes, perquè crec que només ofereixen avantatges, fins i tot, no només per al Projecte, sinó també per al Grup de la majoria. És a dir : s'obvia, en part —entenem—, a l'hipotètic, a aquell hipotètic o possible risc d'inconstitucionalitat de què parlàvem al matí, perquè, fixi-se bé que el senyor Martí ens ha dit aquí avui, i també abans en Comissió, que les qüestions d'interès general de primar sobre els interessos particulars o municipals d'algun municipi en algun cas —l'altre dia en Comissió posava un exemple, l'exemple dels abocats, ho recordo; em sembla que era així— i, en tot cas, la manera que nosaltres adoptem —conveni entre administracions— és la mateixa fórmula que adoptava la Llei de Costes —i no és perquè la Llei de Costes estigui feta per una majoria diguem-ne homònima a nosaltres a Madrid, sinó perquè ens sembla que és una formulació més encertada; ens sembla una formulació més acceptada parlar de conveni, que no de dir «les administracions procediran», i, per tant, que és més respectuosa amb l'autonomia municipal. Però és que, a més a més, aquest era un dels arguments del recurs que vostès van presentar a la Llei de Costes —un dels arguments, no l'únic—, un dels arguments en funció, precisament, d'un dictamen que també parlava del terme municipal en aquests termes, i aleshores, creiem que

per coherència seria bo, no ja de modificar substancialment en un altre sentit, però sí, com a mínim, d'adoptar aquesta fórmula que ens sembla més respectuosa amb el paper dels municipis en aquest tema.

Parlava d'avantatges i crec que n'hi ha d'altres. Un d'ells també —em baso en un argument del senyor Martí—, deia : «Els ajuntaments saltaran d'alegria; els qui els toqui el parc», per tant, se suposa que no dificulta la tramitació el fet de parlar de conveni, en lloc de parlar de..., obligatòriament, «procediran a modificar les tramitacions urbanístiques», i, en aquest sentit, no caldria amoïnar-s'hi —entenc— excessivament. I, en qualsevol cas, és evident que estèticament és més bonic, i em sembla que aquest és un argument complementari, però que no els costaria res de quedar bé en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Realment, quan un ja ha donat un torn en contra, com el senyor Gibert diu : «Ho tinc molt més fàcil». El que passa és que quan els arguments són sòlids, i jo reconec la seva solidesa, la dels seus arguments; l'últim no. L'últim, el de l'estètica m'ha convençut, però, realment, davant un projecte de llei no tant.

El que succeix és que també els arguments en contra són molt sòlids pel que fa a aquest Projecte de Llei, és a dir —com molt bé ha dit el senyor Gibert, el portaveu socialista— : aquest Projecte de Llei beneficia, indubtablement, en aquell terme o termes municipals, en aquells municipis que en resultin afectats. Per tant, el conveni seria facilíssim en aquest sentit. El que pot succeir —i això, vostè senyor Gibert ho sap, perquè coneix el país molt bé— és que, tractant-se d'un tema tan important com aquest, d'un interès social molt i molt important, ja que pretenem que sigui com un aparador de cara a la nostra oferta turística de futur, de la mateixa manera i fent-la coincidir si és possible ens agradaria, particularment qui li parla, que coincidís, a més, amb un any tan esplendorós per a Catalunya com ho pot ser el dels Jocs Olímpics, com la inauguració de la Vila Olímpica, per exemple, doncs, molt bé; doncs, aleshores, creiem que podria haver alguns entrebancs localistes. Jo no sé de quin color serà a l'ajuntament o ajuntaments, a la corporació municipal qui manarà, si hi ha coalició o si hi ha independents; el que sí que no podem estar és pendents de localismes en un moment determinat, i en això, crec que no estem limitant l'autonomia municipal, sinó que l'única cosa que fem és una mica de protecció de dir : «anem a veure que per un localisme no poguéssim aplicar aquest Projecte de Llei». I dic això, que no estem limitant l'autonomia municipal, perquè hauríem pogut *soslayarla* plenament per un altre procediment, per la Llei del 63, i no volem fer-ho; per això diem que nosaltres seguirem els procediments que calguin i, després l'ajuntament, a l'hora de l'elaboració del Pla, del segon paràgraf d'aquest article setè, l'ajuntament té tot el dret de dir el que cregui convenient, del que vol, del que no vol, del que li han de cedir, del com li han de cedir, del que vol que li cedeixin. És a dir, és l'autonomia plenament.

Ara, l'argument que vostè em deia de la Llei de Costes, que hi ha un conveni... Senyor Gibert, perdoni, és totalment al contrari; o sigui, la Llei de Costes, entre altres coses, primera de totes, ja que estem en el Parlament de Catalunya, el que pre-

tenia —i per això va aprovar el recurs d'inconstitucionalitat des del punt de vista de nacionalistes— era que es prenen competències a la Generalitat; primer punt : retallen, retall de l'Estatut d'Autonomia. Segon punt : autonomia municipal retallada per Llei de Bases, Llei de Bases de Règim Local; no parlem aquí de la Llei de Bases de Règim Local en aquest tema, és a dir, no extrapoléssim les coses, perquè són molt diferents.

Per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Esmena número 50, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena té com a única finalitat intentar aconseguir que el pes de la reforma urbanística necessària per garantir l'adequada relació urbana entre el centre i els possibles sòls urbans confinants, caigui sobre el mateix centre i no sobre els propietaris de sòl que, avui, ja estigui qualificat com a sòl urbà. Estem pensant, per exemple, en la problemàtica dels accessos, que no hi ha dubte que es donarà, i que entenem que no és just, en cap cas, que afecti propietats urbanes alienes al centre. Entendriem que afectés terrenys no urbans, aliens al centre, com a cas excepcional, però creiem que el centre té la responsabilitat que en els seus propis terrenys recaigui al màxim el pes o el cost de les reformes urbanístiques precises amb infraestructura que beneficiï el mateix centre.

És per aquest motiu que nosaltres creiem justificada la nostra esmena i demanem, senyor President, la seva votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomé.

Acabat el debat de les esmenes corresponents a aquest article 7, procedim a la seva votació.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : President.

El Sr. PRESIDENT : Torn en contra, és veritat.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President, molt breument. Jo, senyor Colomé, realment, entenc la seva preocupació pel que fa referència a vetllar pels interessos de particulars i del mateix ajuntament. El que succeix és que a mi també m'agradaria que els meus arguments el convencessin, i que, precisament, aquest paràgraf quatre o quart de l'article setè —i en aquest sentit em congratulo que del diàleg que està obert en Comissió i aquí i a través del Ple, el Grup Socialista hagi retirat l'esmena en aquest paràgraf precisament, en aquest apartat quart—, perquè, en realitat, el que fa és protegir molt més encara tot el conjunt urbanístic del terme municipal o termes municipals on vagin ubicats aquests centres recreatius turístics.

És per això que jo crec que és una garantia que posa el Projecte de Llei i que agrairíem que si els arguments que en aquest moment el que li parla el convencessin, doncs, poguéssim arribar, tots plegats al mateix final, no?, de dir : «estem protegint —tots plegats— el municipi en què ha d'ubicar-se el centre recreatiu i turístic».

En aquest sentit, agrairíem una reflexió per part del Grup Popular; si no, votariem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Ara sí, ara passem a votar.

Esmena 43, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 44, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 45, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

Esmena número 46, del Grup Socialista també.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions.

Votem l'esmena número 47, del Grup Socialista.

El Sr. SUBIRÀ : Perdoni, senyor President, però com que aquesta esmena s'havia defensat abans, al nostre Grup li ha passat per alt el moment, potser —però em sembla que no encara, si no s'ha votat—, d'oferir una transacció en relació amb aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : La 47. O sigui a l'article 7, paràgraf 2.

El Sr. SUBIRÀ : Exacte. Senyor President, el sentit de la supressió en aquesta esmena, nosaltres l'hem entès per una espècie de por que en el decret d'aprovació s'autoritessin límits menys restrictius que els de la Llei; nosaltres en cap cas pensàvem que això pogués ser pensat —evidentment, no pot ser fet—; però perquè ni tan sols es pugui pensar, oferiríem un text transaccional, que em sembla pot ser satisfactori pel Grup Socialista, que diria : «En aquesta Llei o els inferiors que resultin en el seu cas del decret d'aprovació». És a dir, que queda molt clar que el decret d'aprovació pot establir uns límits al mateix nivell que la Llei o més limitatius, però mai més.

El Sr. PRESIDENT : El senyor portaveu socialista accepta aquesta transacció?

El Sr. GIBERT : Senyor President, moltes gràcies. Sí, acceptem la transacció; entenem que queda prou clarificat el concepte i retirem l'esmena en benefici de la transaccional.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta esmena transaccional? No, doncs, moltes gràcies.

Votem l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Esmena número 48, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

A continuació votem la darrera esmena presentada a aquest article. *(Pausa.)* Senyor Martí, vostè que segueix el debat, la 49 s'ha votat?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : És que la 49, senyor President, ha estat retirada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Com? Ah, està retirada.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Està retirada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord. Es vota la 50, com deia, que és la darrera. Del Grup Popular, eh?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 26 abstencions.

Ara votem l'article setè, tal com..., d'acord amb el Dictamen de la Comissió, amb la transaccional que abans ha quedat aprovada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, 20 en contra i 7 abstencions.

Es passa, a continuació, al debat de l'article vuitè. Esmena número 51, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, si vostè m'ho permet, jo defensaria conjuntament les següents esmenes : 51, 54, 57, 59, 61, 62, 63 i 65, i retirariem la 71.

El Sr. PRESIDENT : Li ho permeto, amb satisfacció.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Totes aquestes esmenes tenen relació amb el criteri que explicàvem aquest matí, a l'hora de la defensa de l'esmena a la totalitat, quan dèiem que la sola aplicació de la legislació urbanística vigent permet actuacions com les que comporta la instal·lació d'un centre recreatiu i turístic. Des d'aquest punt de vista, l'esmena 51 de l'article 8, nosaltres volíem diferenciar-la en dos punts, en el primer dels quals proposàvem que la totalitat de l'àmbit objecte d'actuació es classifiqués com a sòl urbanitzable programat, per al seu desenvolupament mitjançant el corresponent pla parcial; i el punt 2 seria que l'execució d'aquest pla parcial que proposem es dugués a terme per polígons complets i delimitats, d'acord novament amb la legislació urbanística vigent, mitjançant el sistema d'expropiació —aquella expropiació normal a què ens hem referit repetidament al llarg d'aquest debat— pel que fa als polígons inclosos dins l'àmbit destinats a usos de parc temàtic, zones esportives i espais lliures, i, per contra, els polígons que el centre recreatiu i turístic destina o destinaria a usos residencials, hotelers i comercials, s'executarien pel sistema de compensació, de tal manera que els actuals propietaris dels terrenys poguessin participar-hi.

L'esmena 54, el que pretén —dins de l'article 9, el punt 1— és la supressió de totes aquelles especificacions o modificacions de l'actual legislació urbanística, en el punt 1, és a dir, de tot allò que diu : «referits als àmbits hotelers, residencials, comercials i següents». Tot això entenem que s'ha de referir a l'actual legislació i, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que hi sobra. Quant al punt 2, entenem que les vies internes i els espais lliures corresponents a la totalitat de l'actuació haurien de ser de titularitat pública i executades, conservades,

etcètera, a càrrec del promotor.

I afegint les esmenes 59, 61, 62, 63 i 65, el que pretenen és la supressió parcial, pel que fa al punt 1 de l'article 10, de tota aquella qüestió de l'exclusió del tràmit formal de l'article 125 del Reglament de Planejament, que hem esmentat aquest matí, i supressió total dels punts 2, 3, 4 i 5 d'aquest mateix article, pel fet d'introduir especificacions o modificacions en l'actual legislació urbanística.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, jo només faria el torn en contra a l'esmena 51, que fa referència a l'article vuitè, i al llarg de la defensa de les altres esmenes d'altres grups, en el mateix sentit, que fan als articles subsegüents, faria el torn en contra..., no defugiria el torn en contra a les esmenes presentades pel Grup Mixt.

Referent a l'article vuitè, jo he dit diversos cops, ja, al llarg d'aquest debat, que és un article que és garant, o sigui, nosaltres continuament estem fent una doble distinció del que és sol urbanitzable i del que és sol no urbanitzable, per a evitar l'especulació sobre els centres recreatius turístics més enllà del que preveu aquesta Llei. Aleshores, coherentment —això és cert—, el Grup Mixt diu : «Nosaltres seguim la legislació vigent i, per tant, entenem molt bé, pel que fa al que és el parc temàtic, pel que fa a tot el que fa referència als espais d'esports, que aquests vagin per aquest camp de l'expropiació forçosa». Tot el que fa referència als usos residencials, és a dir, a l'urbanitzable, aquest ha d'anar a través d'una compensació i no pas a través d'una expropiació.

Jo entenc, en primer lloc, que l'article vuitè, tal com està escrit en el Projecte, tal com ho diu el Projecte, ofereix més garanties, però el que sí és cert, si més no, és que dona molta més facilitat al tràmit de l'execució del parc, entenent el parc com un tot, és a dir, el centre recreatiu com un tot. Entenem que de la mateixa manera que s'ha de començar el parc temàtic, automàticament i subsegüentment s'ha de continuar també començant seriosament i ràpidament la zona urbanitzable i a continuació tot el que fa referència a la zona esportiva. Si acceptéssim aquesta esmena, ens trobaríem que en arribar les compensacions, per exemple —li poso un exemple portant-ho als límits, però pot succeir—, que hi hagi un propietari de mil metres quadrats en la zona urbanitzable, amb el qual no es pugui arribar a una compensació més que fins..., fins i tot a través dels tribunals. Això significaria que ens trobaríem l'any 99 parlant amb un propietari de mil metres quadrats, que està al mig del rovell de l'ou del centre recreatiu i turístic, però que evitaria que poguéssim construir aquest centre.

És per això que nosaltres no podem admetre aquesta esmena, tot i entenent la filosofia que expressa el Grup Mixt al llarg de totes les seves esmenes, però que és diferent a l'expressada pel nostre Grup en aquest Projecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Votarem l'article vuitè. Esmenes 51 i 52. Es vota la 51, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 48 en contra i

24 abstencions.

(*L'l. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*) Si?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyor President, si em permet, l'esmena 52, en funció que no han estat admeses les esmenes anteriors, que feien referència a això del conveni, entenem que...

El Sr. PRESIDENT : La considerem decaiguda?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Decaiguda.

El Sr. PRESIDENT : Doncs es vota a continuació l'article vuitè, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha estat aprovat per 53 vots a favor, 1 en contra i 22 abstencions.

Passem a l'article novè, que té totes les esmenes... No, el Grup Popular en té una de viva i no defensada, la número 55. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President, però nosaltres entenem que aquesta esmena està decaiguda, atès que es va votar una esmena nostra a l'article segon, que creava l'àrea de delimitació, i ara, com que aquesta esmena tracta d'incorporar unes determinades cessions a l'àrea de limitació, creiem que està decaiguda.

El Sr. PRESIDENT : Per decaiguda. Per consegüent, passem a la votació de l'esmena número 53, del Grup Socialista. (*L'l. Sr. Martí i Ferré demana per parlar.*) Digui'm.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : President, si em permet un torn en contra de les esmenes ja defensades, ja que he anunciat al Grup Mixt i al Grup Socialista que els faria un torn en contra quan arribessin els articles pertinents.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President, moltes gràcies. Som a l'article 9, que especifica quines cessions són les que s'han de fer obligatòriament, dintre d'aquest Projecte de Llei. L'esmena del Grup Socialista, el que pretén precisament és que deixéssim sense dir aquestes cessions obligatòries als municipis; nosaltres entenem que la Llei del Sòl, concretament, ho deixa a l'arbitri d'una negociació; creiem que nosaltres aprofitem aquí de donar el màxim que permet la Llei del Sòl, és a dir, el 10%, i fer-ho obligatori perquè no hi hagi aquest arbitri. És a dir, nosaltres diem : «quin és el sostre màxim que pot ser de negociació entre l'empresa adjudicatària i els ajuntaments? El 10%? Doncs que ho sigui» —d'aquesta manera els obliguem; aquest és un punt. Però, a més a més, és que en el punt b) la Llei del Sòl en cap moment obliga que dintre els espais, que són espais lliures parc temàtic o zones esportives, s'hagi de cedir res a cap ajuntament o ajuntaments on s'ubiquin els centres turístics i recreatius. Per tant, nosaltres diem que ha de ser un 3% que vagi en benefici dels municipis. És per això que, de vegades, quan en ple debat es diu que no estem respectant l'autonomia municipal, jo crec que el que estem és defensant-la, tant com podem, i anant més enllà, fins i tot, de vegades, del que les mateixes lleis vigents permeten, modificant-ho a través d'aquesta Llei.

El mateix sentit expresso al Grup Mixt pel que fa referència a la seva esmena 54, i celebrar la retirada de l'esmena 56, del Grup Socialista, a l'apartat segon, i també pel que fa referència al Grup Mixt li he de dir que, pel que fa referència a l'apartat

segon, si nosaltres acceptéssim la seva esmena, realment el que fariem és que, en un moment determinat, com que són vies de titularitat pública, les internes, dintre d'una zona urbanitzada, podria donar-se el cas —com en alguns casos es dona, no solament a Catalunya, sinó arreu de l'Estat— que, en un moment determinat els promotors no es fessin càrrec del manteniment d'aquests vies públiques i haguessin d'anar a reclamar a l'Ajuntament, els diguessin : «Vagin a l'Ajuntament a veure com els arreglen aquests carrers, o com els arreglen aquestes coses», i l'Ajuntament hauria de repetir contra els urbanitzadors. Però tot això és un procés llarg, nosaltres el que diem és «no, no, directament als urbanitzadors, i automàticament», o sigui, queda clar que un parc, la zona de parc temàtic —la zona lliure, no cal ni dir-ho, i molt més l'esportiva— és sempre a l'abast de tots els usuaris, de tots els catalans, en aquest cas. Per tant, nosaltres també rebutgem aquesta esmena per garantia —diríem— dels mateixos ajuntaments que puguin resultar beneficiats, és a dir, afectats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. Passem, doncs, a les votacions. Esmena 53, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 45 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 54, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 55, del Grup Popular.

Vots a favor? *(Pausa.)* Decaiguda, és veritat. La 56, retirada. 57, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 46 en contra i 30 abstencions.

Votem, a continuació, l'article vuitè segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor? *(Pausa.)* L'article novè.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem a l'article desè, en què han estat defensades totes les esmenes. El Portaveu de la majoria vol fer algun torn en contra de les defensades pels altres grups parlamentaris?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Molt breument, senyor President, si m'ho permet. Bé, jo crec que tots els grups que han presentat esmenes —el Grup Socialista i el Grup Mixt— a aquest article, han fet esment a l'article 125 del Reglament pel que fa a la revisió del planejament general, que és un Reial Decret de 1978, que nosaltres suprimim aquest tràmit dintre de la planificació. Aleshores, ens ho han presentat en diferents ocasions com una indefensió. Jo vull remarcar, una vegada més, que hi ha sentències en què es diu que no hi ha indefensió en aquest sentit,

quan es suprimeix l'article 125; torno a repetir que a la Corporació Metropolitana és habitualíssim, ha estat habitual al llarg de la seva història, d'evitar sempre aquest tràmit 125, i que queda sempre —i això ho remarco a totes les senyores diputades i els senyors diputats— la defensa per part dels particulars i per part de les corporacions municipals, de la Llei del Sòl, en el seu article 41, que els dona informació pública per a un mes a cada un, respectivament i successivament. Per tant, nosaltres, l'única limitació que fem en aquest article, el fem a la pròpia Administració quant a tràmits, o sigui que escursem els seus tràmits, els terminis dels seus tràmits, però res més, en cap moment hi ha indefensió del ciutadà.

Dit això, senyor President, votariem en contra les esmenes presentades.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí.

Passem a votar les esmenes de l'article desè. *(Ll. Sr. Casanovas demana per parlar.)*

El Sr. CASANOVAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. CASANOVAS : Jo, si no hi hagués inconvenient, em sembla que es poden agrupar les esmenes 60 i 61, i igualment la 64 amb la 65.

El Sr. PRESIDENT : 60, 61 i 65? *(Pausa.)* Hi estan d'acord? *(Pausa.)* Doncs votarem en un sol grup l'esmena 61, l'esmena 64 i l'esmena 65.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 58, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 59, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció.

Esmena 62, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 76 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 63, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, l'article desè segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a l'article onzè. Esmena 68, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Aquí, a la nostra esmena es tracta de portar a terme, en lloc d'una tercera part, com diu : «de construcció dels centres, abans no es pugui començar la construcció de la zona residencial», nosaltres estimaríem que és millor, com a garantia, posar-ho a la meitat del parc d'atraccions, perquè, d'aquesta manera, es pot evitar millor la temptació de començar la creació d'una zona residencial abans d'atendre l'acabament del parc recreatiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Casanovas, vol també defensar la 69?

El Sr. CASANOVAS : Si m'ho permet el senyor President, sí.

El Sr. PRESIDENT : Jo crec que sí, així amb un sol torn...

El Sr. CASANOVAS : Aquesta es tracta... és una esmena en la qual nosaltres no veiem clar el fet que digui «una altra garantia suficient»; creiem que això és una qüestió molt etèria i volem donar-hi una seguretat millor, i per això nosaltres diem : «mitjançant aval bancari suficient», ens mereix molt més garantia que no pas aquesta altra alternativa d'«una altra garantia suficient».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Crec que el Parlament... Perdoni que no faci la defensa de l'escó, a part que per cortesia, no solament, sinó perquè crec que estem davant d'un article molt important. L'article onzè d'aquest Projecte de Llei, d'acord amb la filosofia de tot el Projecte, diu que el parc temàtic s'ha de començar a construir, i que no es podran donar llicències a la zona urbanitzable fins que no estigui construïda una tercera part d'aquest parc temàtic. Per tant, al que anem és a garantir que hi hagi un parc temàtic important i que no hi hagi una especulació; per tant, total transparència, que no hi hagi una especulació a través del sòl urbanitzable. Aleshores, tant el Grup Socialista com el Grup d'Esquerra Republicana, amatents a aquesta possible especulació, augmenten aquestes garanties i diuen que sigui, o dues terceres parts ja construïdes del parc d'atraccions, del parc temàtic d'atraccions, o bé la meitat, com diu el Grup d'Esquerra Republicana. Davant d'aquesta preocupació, jo els voldria fer una reflexió : és necessari que la construcció del centre recreatiu turístic es faci globalment, és a dir, al més ràpidament possible, però amb les garanties; necessitem que el parc temàtic es faci ràpidament, i bé, en primer lloc, però, simultàniament, si és possible, es faci ja tota la zona urbanitzada i també la zona esportiva. Per tal de garantir això, aquest article onzè preveu que en el cas que estigui feta la tercera part, ja a partir d'aquí, hi hagi per part de l'empresa adjudicatària una garantia, a través d'un aval bancari, o d'una garantia suficient davant del Govern de la Generalitat, perquè, en cas que no s'acabi el parc temàtic, tinguin ja la liquidesa suficient, donada pels mateixos promotors, perquè la Generalitat acabi el parc temàtic.

Aleshores, jo, senyor President, si m'ho permet, i per donar més fermesa als arguments del portaveu en aquest moment de Convergència i Unió, oferiria a l'esmena d'Esquerra Republicana una transaccional, que digués, a més a més d'altra garantia suficient, digués «altra garantia suficient en dret», de manera que quedés ben clar que la zona del parc temàtic quedarà garantit el seu acabament, malgrat..., o sigui, conjuntament amb tota la zona urbanitzable i la zona esportiva.

Per tant, la hi passo, senyor President; si fos admesa per Esquerra Republicana, per a nosaltres seria un plaer poder-los-hi votar favorablement.

Gràcies, senyor President. *(L'l. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President, quant a l'esmena transaccional, que entenem que és a la nostra esmena número 69, l'admetríem, i retirariem, perquè pugui prosperar, la nostra esmena 69, bé que mantenim en peu la nostra esmena 68.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. El senyor Secretari vol donar..., la senyora Secretària vol donar lectura a l'esmena transaccional?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «A la Mesa del Parlament. Antoni Subirà i Claus, Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Parlament, presenta la següent esmena transaccional a l'esmena número 69, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'article 11 del Projecte de Llei de Centres Recreatius Turístics. Text que es proposa : afegir al final de l'article o altra garantia suficient en dret". Palau del Parlament...».

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Algun Grup s'oposa a la seva tramitació? *(Pausa.)* Queda admesa. Moltes gràcies.

Votem l'esmena número 66, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions.

Esmena 67, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 68, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Esmena transaccional a l'esmena 69, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 62 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'article onzè, amb la modificació de l'esmena

transaccional que ha quedat aprovada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 22 en contra i 8 abstencions.

Article 12. Esmena 72, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, les dues últimes esmenes que em toca defensar, la 72 i la 73, conjuntament, si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor.

El Sr. GIBERT : ...que són d'un tema que també, amb aquella mateixa distribució d'esmenes de què parlàvem abans, són temes que ja s'han parlat, però que hi tenim alguna cosa a dir : és el tema de l'article 13, fonamentalment, és a dir, el tema dels *numerus clausus* de parcs, de les franquícies temporals, del monopoli temporal, per tant, d'explotació de parcs que preveu el Projecte de Llei. I reconeixem que, en aquest sentit, tenim un sentiment una mica contradictori, perquè entenem que la intenció o una part de la intenció, com a mínim, és bona : es tracta de garantir l'èxit de les implantacions, es tracta d'evitar possibles fracassos, que no serien bons; és el tema aquest, molt de moda, de la competència viable —així ho interpreto. Però, d'altra banda, ens resulta força insòlit que liberals com vostès posin en qüestió —en alguna mesura, almenys, encara que el senyor Martí ha dit que no— la llibertat d'empresa, el lliure mercat, la lliure competència; el senyor Martí ha dit que no és així, ho ha dit molt explícitament amb una argumentació per a nosaltres poc convincent, perquè és un fet, em sembla, que si en un moment determinat, després de l'adjudicació d'aquest primer parc, un grup o empresa sense cap ajut, sense cap estímul, sense demanar res a canvi, vol —i és una hipòtesi plausible— comprar terrenys, i sense cap d'aquests avantatges, d'instal·lar un parc d'atraccions, per exemple a una zona —aquest matí també en parlàvem— de muntanya, on podria fer una funció de reequilibri territorial important, i és un cas no descartable, fins i tot potser molt possible, doncs, bé, no ho podria fer, aquesta és la veritat. En funció d'aquest Projecte de Llei, no ho podria fer, i, això, evidentment, no es pot dir que no coarti la llibertat d'empresa.

D'altra banda, hi ha una cosa que implícitament diuen vostès, no ho diem nosaltres, també n'hem parlat aquest matí, i és que, de fet, de fet no hi ha implantació possible d'un parc d'aquestes dimensions sense acord amb el Consell Executiu de la Generalitat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, això seria superflu.

Ens cal suposar que en funció de converses amb diferents grups deu ser una exigència —potser per la viabilitat econòmica del parc— que no hi hagi una competència immediata, i aquesta seria, en tot cas, l'única explicació, perquè, per la resta, no només ho trobem un atemptat contra la llibertat d'empresa, sinó que ho trobem superflu, ho trobem superflu per aquesta raó : vostès tenen ressorts, cal sempre una negociació i seria impossible la instal·lació sense negociació amb el Govern de Catalunya.

En aquestes circumstàncies, i malgrat aquella dualitat de sentiments que deia, nosaltres optem decididament per la llibertat d'empresa, i proposem la supressió de l'article 13.

També proposem, en l'esmena 72, la supressió del segon apartat de l'article 12, una mica per les mateixes raons, però, a més a més, per unes raons també més tècniques, perquè pensem que, en tot cas, això seria una disposició transitòria. És a dir, l'article 12 no és transitori, diu, en un text que queda vigent en la Llei, si s'aprova així, que «no es podran posar més parcs», mentre que després, el tercer apartat de l'article 13 hi posa un termini fix, i, per tant, el deroga al cap de dotze anys. Entenem que, tècnicament, aquí hi hauria una certa incoherència, encara que, evidentment, aquest és un tema menor.

La veritat és que hi ha un altre element que col·lateralment hi té a veure, i que ens preocupa també en funció d'aquesta llibertat d'empresa de què parlàvem i d'altres temes de què hem parlat aquest matí —no seré reiteratiu—, i és que suposo que estaran d'acord amb mi que la realització, no ja d'un projecte d'execució, però sí que d'un avantprojecte d'una instal·lació com aquesta, requereix un temps llarg, jo diria que un temps llarg —probablement hi ha qui ja està treballant en això. La veritat és que no sé quins seran els terminis exactes de l'adjudicació del concurs, però vistos els tràmits d'urgència amb què anem em fa por que seran del tot insuficients perquè determinades empreses poguessin concursar-hi.

I m'atreiria també a fer no un consell, no una recomanació, sinó senzillament i humilment un suggeriment, i és el d'una lectura atenta de determinades directives de la Comunitat Europea en funció d'això, que em sembla que podrien il·lustrar i posar en qüestió determinats aspectes —i en aquest moment ja no parlo de la Constitució, parlo de directives de la Comunitat Europea— d'aquest tema, concretament l'article 13 d'aquest Projecte de Llei, i que em sembla que valdria la pena de tenir en compte.

Jo, per acabar, voldria dir que, com hauran observat els senyors diputats, hem votat en alguns articles «no», en altres ens hem abtingut, en funció del grau de discrepància del Projecte de Llei, però que —i anticipant una mica la intenció de vot— votarem favorablement —serà l'únic article que votarem favorablement— l'article 14, malgrat que també potser és un pèl superflu, potser no fa falta, perquè em sembla que la normativa de normalització lingüística és d'aplicació, encara que no ho digués la Llei. El votarem favorablement perquè creiem que, en aquest cas, específicament, pot fer molta falta. Diguem que una possibilitat —estem parlant de parcs temàtics— clara és que faci falta traduir, i fer-ho a temps, abans que es consolidin altres noms, traduir algun aspecte del que és pròpiament el tema del parc. Imaginem-nos, per exemple, que el tema del parc fos —i és una possibilitat, em sembla— allò que en funció de l'aparició a la Televisió Espanyola se'n diuen «Teleñecos», eh?, caldria, em sembla que seria necessari anticipar-nos i traduir-lo abans que aquest nom s'imposés, i, en aquest sentit, i no pas en nom del Grup Socialista, sinó a títol personal, m'atreveixo a fer un suggeriment, un suggeriment que aniria una mica a mitges entre dos noms, un nom molt encertat d'una traducció que a Catalunya hem fet, la dels «Barrufets», la dels «Patufets», que té una autèntica història a Catalunya, i suggeriria un nom per a la traducció de «Teleñecos», que és el de «Prenafets». (Rialles.)

Moltes gràcies, senyor President. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Prenafeta... (fortes rialles), ah!,

vull dir el senyor Martí. (*Remor de veus.*)

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Senyor President, la veritat és que, l'honor que em fa, no me'l mereixo. (*Remor de veus.*) Perdó, cada un té respecte a les persones quan les concix. (*Remor de veus.*)

Estem davant les esmenes que presenten a l'article 12.2 i a l'article 13 el Grup Socialista, i també el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Realment, durant el debat hem dit molts cops la necessitat de dividir en dues zones el territori català per tal de buscar un equilibri territorial a través de la implantació dels centres recreatius i turístics que preveu aquest Projecte de Llei. Per tant, no reiteraré aquest argument, malgrat que és vigent en aquest moment, per oposar-me a aquestes esmenes.

El que sí que he de dir, quan es diu..., s'ha referit, el senyor Gibert, a la llibertat d'empresa per part d'un grup, per part del Grup Convergència, en diem liberal, el moviment liberal, amb molt de gust, a més, amb molt d'orgull, però hem de dir : llibertat d'empresa total. En el concurs pot actuar una empresa o grups d'empreses perquè fins i tot creiem que en els mitjans empresarials catalans no hi ha potser empreses que tinguin l'experiència necessària en el parc temàtic, i la poden tenir en la part esportiva o en la part urbanitzable, i, per tant, unir-se a empreses d'altres països, d'altres contrades, amb empreses catalanes, i presentar-se al concurs d'adjudicació. Per tant, total llibertat d'empresa quan es fa el Projecte de Llei i, per tant, obert a tothom. I torno a repetir sempre la mateixa paraula : transparència total a l'hora del concurs.

Diem, això sí, i amb això jo voldria referir-me una mica..., i, perdó, no faig cap al·lusió, però el senyor Curto no hi és ara, bé, però també és de Tortosa, igual com jo, allà, el món agrari el vivim molt íntimament i diem que no podem dir blat si no és al sac i ben lligat. Jo els he de dir que aquest Projecte de Llei obre unes perspectives molt bones per a Catalunya, davant la creació de centres recreatius i turístics, però no, com deia un periodista, diu : «N'hi ha, de cua d'empreses que volen adjudicar-s'ho...!» Tant de bo que això succeeixi després d'aquest Projecte de Llei. Però el que sí que els puc dir, senyores i senyors diputats, és que, de la mateixa manera que ens demanaven en Comissió —i molt concretament el portaveu socialista—, que donéssim informació de què succeeix fora de Catalunya, fora de l'Estat, què succeeix, què ens demanen, per tal d'establir aquests centres recreatius i turístics els altres països. Jo ara sí que els vull dir que aquelles empreses que tenen ja una certa trajectòria —i, per tant, molta experiència— en el camp de parcs temàtics —em referiré a Colonia Terra, que són el Colony més el Sheraton Management, més la Société des Centres de Commerciaux, o Zygofohis, on està la Caisse des Dépôts, Banque Paribas, Société Général, Sorexho, la Universal Studios, que tenen la MCA; Asterix, on està la societat francesa d'Études, Réalisations de Gestion, accionistes, etcètera, la Barclays, Busch —la primera cervesera americana, que té quatre parcs temàtics—, Dark Continent, Old Country, Adventure Island, Sesam Place, o Management Resources, que és un *consulting* que està presidit pel senyor Henry Kissinger... Consultats tots aquells, quines eren aquelles posicions referents a Catalunya, i deien : «Catalunya, en si, pot donar, pot tenir aquests centres recreatius i turístics, sempre que no s'estableixi el que ha passat a París, que són experiències negati-

ves, que no hi hagi unes competències excessives en el si, en el moment de la instal·lació». I demanaven molt més, lògicament. Les empreses, quan diuen : «Home, vostès ens haurien de donar dotze anys, o catorze, els que vulguin, però mai menys d'aquests sis anys que marca l'article 13». Per tal de buscar la viabilitat que deia el Conseller aquest matí, aquest Projecte serà viable, o sigui, serà efectiu per a tot el poble de Catalunya, podrà gaudir-ne tot el poble de Catalunya, si el fem viable, i, per fer-lo viable, cal que el concurs quedi cobert i quedi ben cobert a través d'empreses que donin garanties suficients.

Dit això, per tant, nosaltres ens hem d'oposar a les esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya. I, al mateix temps, també vull dir —ja que no hi ha més esmenes—, també, que jo crec que és funció d'aquest Parlament controlar l'Executiu, i també fer-ho des del Grup de la majoria, i és per això que ara jo també aprofito l'avinentsa d'aquesta última intervenció perquè el Grup de Convergència i Unió es compromet, en el moment que es faci l'adjudicació del concurs a l'empresa o les empreses pertinents, dels centres recreatius i turístics al nostre país, que sigui el Conseller qui vingui en sessió informativa al si de la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme per tal d'informar de com han anat tots els tràmits i es faci un seguiment exhaustiu de totes les qüestions que afecten aquest Projecte de Llei. Crec que aquesta és la manera veritable de donar resposta a totes aquelles males interpretacions que s'han fet fora de la Cambra —no en el si de la Cambra—; ha estat un debat, jo crec, elegant, cortès i en profunditat, i en cap moment hi ha hagut ofenses per cap banda. Hi ha hagut negociació i hi ha hagut diàleg, però fora d'aquí sí que és cert que en algun mitjà de comunicació s'ha pogut entendre com si aquest Projecte de Llei tingués quelcom al darre-re que no es pogués confessar. Crec que, a través d'aquest debat, això ha quedat totalment eliminat, i per si hi mancava alguna cosa, creiem que és necessari que el nostre Grup, com a majoritari, sigui el primer a demanar-li, senyor Conseller, Honorable Conseller, informi al seu moment, quan l'Executiu aprovi l'adjudicació d'aquest concurs, faci una sessió informativa en el si de la Comissió d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Passem a votar les esmenes a l'article 12.

Esmena 70, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 72, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Votem a continuació l'article dotzè, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 59 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions.

Article tretzè; hi ha l'esmena 75, encara no defensada, del Grup Mixt. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Mitjançant aquesta esmena, el nostre Grup parlamentari pretén la supressió d'aquest article, i ho fa en consideració als arguments que s'exposaven aquest matí a l'hora de defensar l'esmena a la totalitat. Entenim —i continuem entenent— que el Projecte de Llei és innecessàriament proteccionista. Jo no cansaré la Cambra insistint en arguments ja exposats. Efectivament, aquesta serà també l'última intervenció d'aquest Diputat en aquest debat, aquest debat que ha estat mancat de diàleg, encara que ha estat un debat civilitzat. Nosaltres hem criticat el procediment aquest matí, i, ara, quan l'Il·lustre Diputat senyor Martí feia un oferiment, feia una proposta de compareixença de l'Honorable Conseller de Cultura davant la Comissió d'Indústria per tal d'informar de l'adjudicació del concurs d'aquest parc, nosaltres ens afegim a aquesta proposta matisadament. A nosaltres ens agradaria —ens agradaria— que aquesta compareixença tingués lloc abans d'adjudicar aquest concurs i, si fos així —i si fos així—, i sense que això representi cap tipus de condicionament per a l'Executiu, cap tipus de condicionament per a l'Executiu, només la informació d'aquesta Cambra, si això fos així, nosaltres repetiríem aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Jo donaria els arguments que he donat abans tant al Grup Socialista com al Grup d'Iniciativa per Catalunya; per no reiterar-me, són els mateixos que donaria al senyor Latorre, però també, per cortesia, vull dir-li una cosa : el Conseller, l'Honorable Conseller de Comerç, Consum i Turisme, si ens informés avui, l'única cosa que podria fer és dir-nos i recitar-nos el Projecte de Llei o la Llei que ara quedarà aprovada en el si del Parlament. És a dir, això significaria tant com dir que hi ha quelcom més al darrere del Projecte de Llei o de la Llei que estem aprovant dintre del Parlament sobirà de Catalunya. O sigui, per tant, és improcedent. Serà molt més procedent —i perdoni que m'hagi de negar a això— en el moment que en el si del Consell Executiu es prengui la decisió d'adjudicació, que els diguem per què s'ha adjudicat a una empresa i quina és, i a quin lloc, molt abans —i fins i tot jo podria dir que amb més profunditat— que es faci als mitjans de comunicació. Això sí que ho trobo lògic, i ens reafirmem, doncs, en aquest oferiment, que crec generós, i no generós, sinó obligat, fins i tot, per la mateixa majoria, que ens obliga a ser transparents davant tots els altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí. El Grup d'Esquerra Republicana vol agrupar les dues esmenes que resten, 91 i 92? (Pausa.) Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres, aquí, en el curs del debat, hem pogut observar —i meditar profundament— que hi ha una sèrie de salvaguardes

per a la instal·lació d'aquests macroparcos d'oci, i, entre les moltes coses que hi ha, una d'elles, que nosaltres entenem que són necessàries, perquè això vol unes inversions importants, sofreixen un risc, han de tenir unes certes garanties... Tot això, ho compremem. Però compremem que aquestes garanties tenen un cert límit; es diu que a les zones de Catalunya, almenys els dotze primers anys, només n'hi haurà dos, de parcs d'aquests. Es divideix el territori de Catalunya en dues zones, perquè en una s'hi ubiqui el primer centre; en la segona zona, el segon centre, i encara ara, aquí, en l'article 13, ens trobem una altra salvaguarda : que no s'autoritzarà el funcionament —del segon centre, suposem, perquè diu «d'un altre centre», si només n'hi ha d'haver dos, ha de ser el segon— fins que haurà transcorregut un termini de sis anys de l'entrada en funcionament del primer. Això ho trobem realment una mica excessiu, i, per consegüent, nosaltres retirarem les dues esmenes que tenim presentades, la 76 i la 77, i al seu moment demanarem que es voti separatament el punt 1 dels altres dos punts de l'article 13. Com que aquest torn veig que ha estat aprofitat per la majoria dels esmenants per fer un torn d'explicació de vot —gairebé ho diríem així—, en el meu cas també voldria aprofitar-lo per creure que aquesta Llei, que haurem aprovat d'aquí a uns moments en aquest Parlament, sigui una llei que respongui al que nosaltres entenim en el començament, quan anunciàvem —en el començament de la discussió, aquí al Ple— la nostra abstenció a les esmenes a la totalitat, sigui una llei positiva que permeti reglamentar aquests parcs i que pugui ser aplicada —vostès saben que les lleis depenen molt de l'aplicació que s'hi dona— amb un criteri ampli, en defensa dels interessos majors del poble de Catalunya i, en aquest cas, dels interessos turístics del poble de Catalunya.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casanovas. Malgrat haver estat retirades aquestes dues esmenes, el senyor Martí...? No vol consumir un torn en contra. Moltes gràcies.

Passem, doncs, a la votació de l'article tretzè.

Esmena 73, del Grup Socialista.

Vots a favor? Agrupem la 74, també, perquè és de supressió, i és del Grup d'Iniciativa.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions.

La 75 és exactament de supressió, es pot considerar decaiguda i no es vota. Les altres dues estan retirades...

Per consegüent, passem a votar el text de l'article tretzè, segons el Dictamen de la Comissió, amb excepció del punt 1. D'acord, senyor Casanovas?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article, amb l'excepció del punt número 1, ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Votem, acte seguit, el punt 1 d'aquest article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt de l'article tretzè ha quedat aprovat per 56 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Acte seguit, i si no hi ha inconvenient per part dels grups, votarem conjuntament, perquè no hi ha esmenes, l'article 14, les Disposicions Finals Primera i Segona, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei. *(Pausa.)* Hi ha assentiment, per consegüent? *(Ll. Sr. Gimeno s'aixeca per parlar.)* El senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO : Voldríem que es votés separatament l'Exposició de Motius.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Doncs, es vota l'article catorzè, les Disposicions Finals Primera i Segona i el Títol de la Llei.

Vots a favor?

Aquests particulars han estat aprovats per unanimitat.

Es vota a continuació l'Exposició de Motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius ha quedat aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

**Interpel·lació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre els recents brots de racisme**

La Presidència entén que en la defensa de les darreres esmenes cada un dels grups ha fet l'explicació de vot; així ho entenc. Per consegüent, malgrat això, se'ls ofereix, sembla que la interpretació ha estat correcta, i per consegüent passem al punt setè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre els recents brots de racisme a Catalunya, que formulen els diputats senyors Joan Oliart, Joan Abelló, i la diputada senyora Rosa Bareny, del Grup Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats...

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-President Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego als il·lustres diputats silenci... Gràcies.

El Sr. OLIART : Un dels llibres que més han influït el meu pensament és, sens dubte, el *Tractat de la tolerància*, de Voltaire. Després de la seva lectura vaig comprendre que, si vols ser del partit dels tolerants, has d'estar disposat sempre a combatre la ignorància i denunciar la intolerància. Vaig assumir aquest compromís, senyores i senyors diputats, el mantinc, per això m'he dedicat a la política i per això milito en un partit progressista.

Amb aquest ànim pujo avui aquí per denunciar uns fets i un silenci, però abans de parlar dels fets i del silenci els diré que considero despreciable tota discriminació i la més despreciable de totes, aquella que té per motiu el color de la pell.

I ara parlem dels fets. Conviuen amb nosaltres, des de fa ja anys, estrangers, treballadors estrangers que han hagut de deixar la seva terra —uns per motius polítics; els més, per motius econòmics—, de la mateixa manera que treballadors espanyols i treballadors catalans van haver de deixar, també per aquests motius, la seva terra, per millorar la seva situació. En algunes localitats s'han aixecat veus contra ells, contra aquests treballadors estrangers, i s'han vist algunes actituds que

podem dir que són clarament racistes, que tenen aquest signe.

El cas més greu i conegut, per això, és el protagonitzat pel ja cèlebre —tristament cèlebre— Alcalde de Santa Coloma de Farners. Es va inventar uns passis, que són un atemptat de lliure circulació de les persones; va encomanar fer uns escorcolls domiciliaris, que són també una violació del dret a la intimitat i del domicili de les persones; va manar també a la Guàrdia Urbana que parés els cotxes dels africans —parades discriminatòries perquè no es parava a ningú més—; es van retenir il·legalment, el 24 de novembre, alguns africans que no duïen el passi. L'únic precedent que jo conec actualment és el règim pretrorià de la Unió Sud-africana, el règim de Pieter Botha que, des d'aquest Parlament, s'ha condemnat en repetides ocasions, i a Catalunya ja fa més de set-cents anys que es van abolir el serfs de la gleba; és l'últim precedent que té Catalunya d'un cas similar.

Aquesta actitud municipal ha propiciat l'acció directa dels violents i dels intolerants, que en totes les societats n'hi ha, i van començar unes pintades murals : «Fora negres, matar negres, Ku-Klux-Klan» i un matí onze cotxes de treballadors africans van tenir punxades les seves dues rodes. Aquests són els fets, de moment; n'hi ha més.

I ara parlem del silenci : el silenci és el del Govern de Catalunya. No ha dit res fins ara, el Govern de Catalunya, i jo pregunto a aquesta Cambra i pregunto als ciutadans de Catalunya : és que un Govern democràtic, elegit pel poble, no té res a dir quan es violen els drets fonamentals de la persona? Tampoc ha fet res per facilitar la integració social d'aquests estrangers, o quan s'aixequen aquestes veus d'intolerància, que minen els mateixos fonaments de la democràcia, un Govern democràtic, no hi ha de dir res? Per què aquest tan perllongat silenci? És que el tema els rellisca, al Consell Executiu? És que no es volen perdre vots? Més val perdre alguns vots, si és el preu del consentiment de coses com aquestes. Perquè potser l'alcalde és Convergència, o potser perquè ja pesa molt el vell caciquisme que darrerament dóna suport a Convergència i Unió. Segur, senyores i senyors diputats, que de tot hi ha una mica, i és potser per això que ara llegim en els mitjans de comunicació que el Consell Executiu es retira deu dies a reflexionar sobre el tema : esperem el resultat d'aquests exercicis espirituals.

Si el Govern no ha parlat, en canvi sí que ho han fet alguns representants d'un del partit que forma aquí la coalició majoritària, Convergència Democràtica, però pel que han dit era millor que haguessin callat. El seu Secretari General actual —que en aquell moment encara no ho era— va dir : «això és una simple barrabassada». Curiosa barrabassada aquesta! Curiosa barrabassada! I un diputat, que seu avui aquí, va dir : «això és una confabulació socialista». Per què no va afegir també judeomaçònica, i així hauria arrodonit més la frase? Si es vol sentir alludit, tindrà ocasió de fer-ho...

I aquest silenci, senyores i senyors diputats, dóna ales als reaccionaris, i així veiem com en les cartes al director s'escriuen cartes de signe racista, i així veiem que en un programa de ràdio, doncs, de deu persones que van intervenir vuit ho varen fer en clau racista, i això a mi em fa fer unes reflexions; jo suposo que a vostès, senyores i senyors diputats, també. Deu anys enrere, això era impossible; en el moment que s'acabava d'aprovar la Constitució Espanyola i estava en discussió l'Estatut d'Autonomia era impossible que les veus reaccionàries s'at-

revisin a mostrar-se públicament. Què ha passat, doncs, perquè hi hagi hagut aquest canvi? Deu minuts no em donen gaire temps per fer una anàlisi; únicament diré que d'aquests deu anys, nou, són de govern de Convergència i Unió: alguna influència deu haver-hi amb la política que durant aquests nou anys s'ha dut des del Govern de Convergència i Unió.

Nosaltres, uns quants diputats i aquest diputat que els parla vam visitar Santa Coloma i els puc dir que d'aquesta visita a Santa Coloma de Farners en vam treure una impressió molt positiva. Primer vam poder verificar els fets, és a dir, que tot el que havien dit els mitjans de comunicació era cert, però després vam veure que tots aquests treballadors africans fa anys que viuen allà i que tenen voluntat d'integració, i vam veure també una cosa molt bonica: vam veure catalans, persones de Santa Coloma de Farners, de Salt i de Girona, que han format una escola d'adults per ensenyar-los a llegir, perquè d'aquesta manera puguin després anar als cursos de l'INEM i puguin aprendre un ofici. Aquesta escola es diu Samba Kubally i aquests monitors no cobren absolutament res, i en sortir del seu treball van allà a ensenyar i alguns, els de Girona i els de Salt, agafen el seu cotxe i amb les seves pessetes es gasten la benzina per anar a Salt i per anar a Girona, i això és formidable, i això és molt bonic. I van presentar, el mes d'octubre, un projecte als Serveis Territorials de la Generalitat perquè els donés alguna subvenció, perquè els enviés algun material i encara no han rebut cap resposta. Quin contrast, senyores i senyors diputats! Quin contrast!

Bé, conclusió de tot això: els treballadors estrangers, senyores i senyors diputats, necessiten el nostre ajut i la nostra comprensió. Ells volen treball, pau i amistat, i nosaltres no els ho podem negar, perquè ens negaríem nosaltres mateixos. Demostrem-los, doncs, que som una societat oberta i que estem per la construcció de la democràcia, perquè la construcció de la democràcia vertaderament comporta l'estabilitat i la convivència.

Senyors del Govern, del Consell Executiu, què pensen fer sobre aquesta situació? I si pensen fer alguna cosa, diguin-nos també per què no han fet abans.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. El Senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Senyor President, senyores i senyors diputats, jo he seguit amb molta atenció, senyor Oliart, el seu discurs, i li haig de dir amb tota sinceritat que en bona part jo hi coincideixo perfectament, plenament. Tota aquella part del discurs que no obeeix o que no fa referència a judicis d'intencions i a valoracions que realment jo penso que s'escapen, fins i tot al mateix contingut dels fets que han motivat la interpellació.

En alguna cosa podem coincidir, segurament, i hi coincidim. La imatge d'una Catalunya racista no és certa. El concepte de racisme entès com a fet segregatiu de races, cultures, ètnies, no té cap mena de tradició històrica a Catalunya; en tant que terra de pas i acollida de forasters, la convivència humana i la formació social són fets suficientment demostrats a la nostra comunitat. Altra cosa és que per causes socio-estructurals es produeixin fets aïllats d'incomprensió, que hem de rebutjar, i deguts, bàsicament, a un problema social i econòmic.

Per resoldre aquest tema cal, doncs, per part dels poders públics, que es facilitin a tothom els mitjans que afavoreixin la plena integració social, com vostè exposava, com vostè demanava. Quan en certs moments falla la convivència, correspon als poders públics el restabliment de l'ordre convivencial alterat; particularment si, com a resultat del cúmul d'atencions, se'n deriva una problemàtica incident en matèria de l'ordre públic. Aquesta temàtica, tal com ens demostra la realitat, sol produir-se en àrees geogràfiques molt limitades. En aquest sentit, és matèria dels poders municipals evitar friccions entre les diverses cultures o comunitats que hi conviuen, facilitant a les més desprovistes l'oportunitat d'inscriure-se de manera digna en la vida social i, a les pre-existents, els mitjans de vida necessaris perquè no rebin els nouvinguts com un potencial perill, social i econòmic. En aquest terreny, senyor Oliart, el Govern de la Generalitat ha de posar l'ajut necessari perquè allà on no arribi el poder municipal es garanteixi la prestació d'aquesta tasca assistencial. En aquest sentit, la voluntat és clara, tant pel fet de la creació del Departament de Benestar Social com per la tasca que aquest ja ha anat realitzant i executant en aquest sentit. Cal, però, ésser conscients que, en gran mesura, la solució dels fets com els que han suscitat la seva interpellació passa per l'aplicació del marc en matèria d'estrangeria, que és un tema la competència del qual té reservada de manera exclusiva l'Estat i no ho dic —i voldria que em cregués— per traslladar el problema i el fonament de la seva interpellació a un altre terreny, simplement com a anàlisi de la realitat.

Però ja concretant el fet que ha motivat la seva interpellació, la pregunta que jo també hauria de fer és la següent: quin capteniment pensa tenir el Govern central per a la correcta aplicació de la Llei d'Estrangeria? (*Remor de veus.*) No, no vaig per això. La correcta i estricta aplicació de la legislació en matèria d'estrangers, pel que fa als seus drets i llibertats, el règim d'entrada, els documents d'entrada i visats o la permanència i documentació d'estada i residència, a les condicions de treball, a l'expedició dels carnets i de documents de residència, etcètera, són mesures que poden evitar situacions conflictives. La no-aplicació o la incorrecta aplicació d'aquesta legislació significa una eterna font provocadora de conflictes, que són així remesos a l'àmbit municipal, per les mancances estatals en aquesta matèria; dur a terme una tasca assistencial quan no s'aplica correctament la llei, és començar la casa per la teulada, sense tenir elements suficients de planificació i, en tot cas, té l'efecte d'emascarar les errades i, a vegades, els desconeixements a l'hora d'aplicar aquesta legislació. Això no obsta, dit això, no obsta perquè no s'hagi de fer una tasca conscienciadora i d'ajut a la convivència social en la qual, malgrat no entrar estrictament en el seu àmbit —l'àmbit legislatiu que és l'estatal— i en la mesura que afecta territoris especialment d'àmbit municipal de Catalunya, el Govern de la Generalitat està posant el màxim interès i els mitjans que té al seu abast amb l'esperança que puguin desaparèixer fets com els que avui ens ocupen.

Permetin que acabi. El Govern de la Generalitat condemna, senyor Oliart, i condemnarà sempre qualsevulla actitud que comporti discriminacions racials.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart per a un torn de rèplica, per cinc minuts.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, la seva resposta, indubtablement, senyor Conseller no m'ha satisfet ni m'ha resolt els meus dubtes. Vostè ha après molt ràpidament el que altres Consellers aquí ja són mestres consumats, és a dir, passar la responsabilitat sempre a una altra administració o, en qualsevol cas, dir que els fets no són tan importants com sembla que ho siguin. Començaré pel tema aquest de passar la responsabilitat a un altre, i vostè s'ha referit a la Llei d'Estrangeria. Jo crec que ha de quedar molt clar que aquests són dos debats completament diferents. El racisme, senyores i senyors diputats, és una actitud psicològica i sociològica i no té res a veure amb la Llei d'Estrangeria. La Llei d'Estrangeria, per altra banda, va ser votada en el Congrés de Diputats també amb els vots de Convergència i Unió, i si Convergència i Unió creu que aquesta Llei no és aplicada correctament pels governadors civils, que són els que l'han d'aplicar, doncs, aleshores, Minoria Catalana pot presentar les interpellacions corresponents en el Congrés de Diputats; és allà. Però és que, a més a més, hi ha una Sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei d'Estrangeria de l'any 1987, sobre un recurs que havia presentat el Defensor del Poble, i a partir d'aquesta sentència que només modifica dos petits aspectes sobre els drets d'associació i de reunió, la Llei actual és una llei constitucional i, per tant, no és una llei que sigui racista, perquè no distingeix entre la procedència dels treballadors estrangers que venen aquí a Catalunya a treballar; no fa distinció ni per color de pell, ni per costums, ni per creences. Per tant, en no ser la Llei d'Estrangeria una Llei racista no es pot posar en aquest debat. Però és que hi ha més; hi ha més : ens estem referint a uns fets que han ocorregut contra uns treballadors que fa anys que estan vivint aquí a Catalunya i que tenen els seus papers en regla, i això no té res a veure amb la Llei d'Estrangeria. Vostè també ha dit que Catalunya no és racista; naturalment que Catalunya no és racista; hi ha uns catalans racistes i uns catalans intolerants, com hi són a Alemanya, com hi són a Espanya i com hi són a tot arreu del món, però quan hi ha una democràcia i s'està creant aquesta democràcia, els poders públics han de tallar d'arrel aquestes..., quan es donen precisament aquestes reaccions. Ho he dit abans : deu anys enrere ningú s'hauria atrevit a Catalunya a mostrar l'orella reaccionària; ara sí.

Vostè diu que afavoreix, que volen afavorir la integració; estem perfectament d'acord en això. Però què han fet? Em parla de Benestar Social i recordo que es va fer una oferta, no fa gaire, de dir : es poden reunir a les oficines de benestar social. Doncs, vostè no deu estar gaire assabentat, senyor Gomis, però a Santa Coloma de Farners no n'hi ha, d'oficina de benestar social, i ningú —perquè jo, això sí que me n'he assabentat ben assabentat— s'ha posat en comunicació amb el col·lectiu d'africans de Santa Coloma de Farners.

Vostè diu que condemna, que el Consell Executiu condemna els brots de racisme; naturalment que els ha de condemnar, però on els condemna el Consell Executiu? En secret? Les condemnes es fan públiques, les condemnes es fan perquè l'opinió pública sàpiga, realment, que un Govern diu : això no està bé, passi el que passi, i a partir d'aquí és quan, aleshores, el ciutadà té un nord, té un mirall que és el seu govern, el govern democràtic, el que ha elegit i diu : bé, el Govern em diu que això no s'ha de fer, aleshores, això, indubtablement afecta positivament l'opinió pública. Però és que el Govern ha callat,

perquè jo no he llegit ni he sentit —i he seguit molt el tema de prop— cap tipus de condemna explícita del Consell Executiu. L'únic que sí que he llegit és que vostès s'havien retirat a reflexionar sobre aquest tema durant deu dies, o que es donaven deu dies per reflexionar sobre ell. No sé si han passat o no han passat ja aquests deu dies, però pel que sembla, encara no han arribat a cap resolució perquè jo no l'he llegida enlloc. Espero que sí...

Tornem al tema de la integració; vostès ja estan d'acord. Miri, nosaltres, el mes de novembre, el Grup Socialista va presentar una Proposició no de Llei molt detallada que es veurà, precisament, el dimarts de la setmana que ve a la corresponent Comissió. Hi ha un conjunt de mesures d'integració; sí, senyor. Esperem aleshores que vostès la votin aquesta Proposició no de Llei, i serà la demostració real que vostès estan d'acord amb aquesta integració, i nosaltres presentarem una moció, i en aquesta moció condemnarem aquests fets, i espero que, aleshores, el Grup de Convergència i Unió, doncs, també ho voti, almenys el Parlament haurà fet el que ha de fer un parlament democràtic que és condemnar fets antidemocràtics, no democràtics.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres anunciem la presentació d'aquesta moció, i, recollint les paraules del senyor Conseller, creiem que realment el Parlament assumirà aquesta responsabilitat i davant del poble de Catalunya, doncs, farà, és a dir, aprovarà aquesta moció nostra. Jo vull acabar amb unes paraules, i dir que no està escrit a les estrelles, senyores i senyors diputats, ni en un altre lloc immutable que els homes i les dones hagin de ser tractats de diferent manera, segons sigui el color de la seva pell o les seves creences. Però si algú en algun temps ho hagués escrit o ho estigués escrivint ara, la nostra obligació seria la d'esborrar-ho immediatament, i espero que així ho fem tots, tots.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller vol fer rèplica? Moltes gràcies.

Passem al punt novè de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre la política general de contractacions amb empreses consultores o de serveis, que formulen els diputats senyors Clofent, Sala i Oliart. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Josep Clofent.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de contractacions amb empreses consultores

El Sr. CLOFENT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Comas —avui absent a l'hemiclei; no hi és però pensava dedicar-li especialment aquesta interpellació, ja que quan aquest Diputat que els parla va esbrinar, arran d'uns fets que a continuació explicaré, que s'estaven donant greus anomalies a l'hora de fer contractacions, el senyor Comas va voler contestar-me no amb el sentit que era previsible fer-ho —que jo crec que la seva responsabilitat l'hauria d'haver portat— que era dir : esbrinarem què passa i en el Parlament donarem les raons corresponents, sinó que es va prendre la llicència d'acusar el Diputat que els parla de coses que haurà de demostrar. La primera, no estarà en condicions

de demostrar-la : com és que no fèiem preguntes; hem fet preguntes. Com és que no fèiem interpellacions; fem aquesta i segurament en farem altres, d'interpellacions, en temes iguals o similars a aquests, i farem demostració expressa que el Diputat que els parla pot errar o no en les seves apreciacions, però ningú li pot donar lliçons d'ètica, ningú, i el senyor Comas menys. Per tant, senyor Comas —avui absent— li dedico la meua intervenció.

Senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, pretenc al llarg de la meua intervenció demostrar que s'estan produint greus irregularitats a l'hora de contractar diferents serveis, projectes i obres que avui no toca parlar-ne, però també en parlarem al seu dia, des de diferents Departaments del Consell Executiu. Però vull explicar-los, tot de passada, què passa amb el fet central d'aquesta intervenció, perquè algun diputat del Grup de Convergència, del Grup de la majoria m'ha dit en un moment determinat : «els socialistes no jugueu bé; els socialistes us esteu movent per una política de dossiers». En aquest cas concret —i en altres que se'ns pot haver dit, que, per cert, m'agradaria saber per què se'ns diu, seria interessant saber-ho—, no ens movem per política de dossiers. Estem aquí fruit del poc seny d'un regidor de Convergència a Argentona, que és el que va donar la pista, que és el que va donar la pista.

A Argentona es produeix un fet —que sembla que no té relació però que en té—, ja que allà es decideix en un ple passar catorze projectes, per urbanitzar catorze carrers i se'ns diu a continuació —jo també sóc regidor d'aquest ajuntament— que no hi ha intenció de fer-los, sinó que es volen tenir al calaix per passar-los quan correspongui a possibles subvencions. El que jo vaig entendre en aquell moment és : caram, si no s'han de fer els carrers, els projectes bé s'hauran de pagar. Per què catorze? On els penseu concretar? Se'm diu a una empresa de Barcelona. Pregunta : quina empresa? I se'm diu que ja se'm dirà; no se'm va dir, però ho vaig esbrinar. L'empresa es diu VVMSA. Bé, fins aquí la cosa no tenia més importància. Diem : bé, què passa amb aquesta empresa VVMSA? Bé, doncs, quan veiem què és aquesta empresa veiem que l'administrador únic d'aquesta empresa és un senyor que es diu Felip Puig, i d'entrada, guaiti, malament, perquè aquest senyor, jo en aquell moment només sabia que era assessor urbanístic del regidor, dic : «home, s'estan fent passes a l'empresa!, això no està bé, per urgència, per contractació directa, això no està bé.» Però és clar, aquí no acaba, aquí no acaba. Perquè resulta que el senyor Felip Puig i Godés havia estat nomenat Director General de Serveis Comunitaris, i en funció del seu càrrec passa a ser també President de l'empresa pública ADIGSA. Llavors, es dona una altra circumstància, i és que en aquesta empresa, ADIGSA, el Cap dels Serveis Tècnics és el senyor Camps, el qual, al mateix temps, és el regidor d'urbanisme que li havia passat els projectes —dius : «Caram, malament»—; però és clar, com que els passaven d'una forma irregular, el secretari va intentar arreglar les actes, i aquest secretari, que es diu senyor Ferran Llovet, resulta que ara també és assessor jurídic d'ADIGSA —dius : «Caram, quin cúmul de casualitats!»—; però és clar, encara n'hi ha una altra, que és que tant el senyor Felip Puig com el senyor Ferran Llovet havien estat, al seu dia, assessors del senyor Comas en la seva tasca d'oposició de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Felip Puig, per a temes

urbanístics i el senyor Ferran Llovet, per a temes jurídics. Per tant, el senyor Comas no pot al·legar ignorància sobre qui són aquests senyors que jo comento. Això és greu, però no n'hi ha prou, no és només això. És que és clar, la «V» aquesta, la «V» i «M», una respon a Ventura —no sé si els diu res, aquest nom—, l'altra respon a Vilarrubí —no sé si tampoc els diu res—, i l'altra respon a Macias —i tampoc sé si els diu res, a mi sí.

I aquests senyors, concretament el senyor Felip Puig contracta i entra de ple en contradicció amb les lleis d'incompatibilitats. Quan vaig fer preguntes sobre això el senyor conseller de Serveis Comunitaris em deia —jo tinc un paper, un paper, està escrit aquí, eh?, la pregunta, si ho volen, els la puc llegir literalment—, em deia que entre el 15 i el 18 de juliol el senyor Felip Puig va fer una acta notarial en la qual es desvinculava dels càrrecs i oferia les seves accions. És un paper. I jo els afirmo que només és un paper, perquè aquest paper hauria d'haver vingut elevat per la força dels fets, i els fets ens diuen que aquest paper era senzillament un paper. Per què ho dic? Doncs perquè va ser nomenat el dia 1 d'agost; per tant, per què plega el 15 si no el nomenen fins a l'1? Però bé, això podríem dir que és una cosa menor, però és clar, és que jo tinc papers d'empreses d'aquestes serioses que es dediquen a fer investigacions que em diuen que amb data 17 d'octubre aquest senyor tenia el 33% de les accions encara, de VVMSA; però és que no n'hi ha prou, amb això, és que jo ja ho vaig dir quan vaig fer les preguntes, que, al senyor Felip Puig i Godes, jo el vaig trucar a la seva empresa, i vaig explicar aquí que m'havien dit que —això durant el mes d'octubre, eh?—, i em van dir : «No, aquest senyor al matí treballa a la Generalitat; aquí, el trobarà a la tarda». Paper contra evidència, però és que no em van dir això i prou; vaig continuar insistint en aquesta trucada telefònica dient : «Escolti'm, és que és molt urgent parlar amb ell; per què no em dona el telèfon de la Generalitat?» I em van dir : «No, perquè ja ho hem fet alguna vegada i se'ns ha enfadat». (*Rialles.*) I, és clar, és comprensible. «Però escolti'm, és que em convé molt». I diu : «Doncs miri, si li convé tant, fem una cosa : doni'm el seu telèfon i el nom i ell, com que ens acostuma a trucar per veure què hi ha de nou, ja el trucarà». Evidències davant de papers.

Però és que n'hi ha més, d'evidències : el Diputat que els parla, juntament amb altres diputats del meu Grup, hem fet algunes preguntes al Consell Executiu, concretament al senyor Comas, perquè ens donés resposta a aspectes de contractes fets amb l'empresa VVMSA, i, o no se'ns ha dit tota la veritat o se'ns ha dit alguna mentida, perquè les obres i els contractes que ens relacionen no corresponen a la realitat; se n'han deixat alguns —podríem considerar que podia ser una casualitat—, però quan veus a continuació la resposta a algunes preguntes —tan concretes com era la que formulava el meu company Joan Oliart, que era sobre quines empreses havia contractat, quan, per quin import, per quin concepte i com s'havia adjudicat—, se'ns contesta —i firma el senyor Comas la resposta— donant a entendre que es dediquen a fer cobertures de teulades i que fan canalitzacions i reparacions elèctriques, i que durant l'any tal van facturar 1.900 milions de pessetes, l'any tal 2.000 i escaig... A les preguntes concretes per respostes concretes se'ns contesten vaguetats. A continuació se'ns diu : «La informació és a la seva disposició si la necessita». El

senyor Oliart i jo mateix ens presentem a ADIGSA un bon dia i diem : «Som aquí; vostès ens diuen que tenen la informació a la nostra disposició : voldríem veure els expedients». Perquè, senyors del Consell Executiu, quan veiem aquests expedients ens podem emportar sorpreses, perquè pels que hem pogut veure —i no concretament a ADIGSA—, jo en aquests moments els dic que la regularitat pot ser l'excepció. VVMSA és una empresa formada des de cercles de Convergència i Unió per fer allò que se'n diu tràfic d'influències. Hi ha aspectes encara força més delicats que aquest, que és que hi ha altres tècnics que treballen també d'una forma lateral a aquesta empresa, vinculats amb il·lustres membres del Govern de la Generalitat, i jo no vull dir noms, perquè el que pretén el Diputat que els parla —i ho pretenia quan vaig fer la denúncia— és que els senyors de la majoria —que jo penso que són tan honrats com jo— es posessin fer el que havien de fer, que era esbrinar-ho, i en la mesura que haguessin pogut concretar amb mi mateix que la cosa era certa, posar-hi solucions.

Han passat mesos de la formulació de la denúncia; vostès no han donat cap resposta, cap resposta —ni el Govern ni els grups polítics que li donen suport— sobre aquestes irregularitats. I dic «irregularitats» perquè en aquests moments em sembla que és el més prudent, però també seria prudent i seria cert dir alguna cosa més gruixuda. No em malinterpretin, no em malinterpretin : jo penso, sincerament, que tots els tècnics, tinguin l'activitat que tinguin, tenen dret a treballar per a l'Administració; tothom té dret a treballar per a l'Administració, i tothom té dret a estar afiliat al partit polític que més li convingui, tothom —això, dit d'entrada—, però la Llei de Contractes de l'Estat i els decrets que la van desenvolupant ens diuen, en la seva filosofia, en la mesura que es va desenvolupant, que el que pretén és que s'accedeixi als contractes per lliure concurrència; per tant, per donar oportunitats a tots, els que tenen i els que no tenen carnet, d'uns o dels altres —un dret que cal salvaguardar i que en aquest cas concret no es dona, en aquest cas concret no es dona. I la Llei diu més : diu també que s'ha de fer demanant concurrència d'ofertes, perquè l'Administració té l'obligació de contractar al millor preu —i en aquest cas concret tampoc es dona. El Diputat que els parla demostrarà, si no és que vostès m'ho impedeixen —i jo els agrairia profundament que m'ho impedissin, ho repetixo : els agrairia profundament que m'ho impedissin—, que s'han produït irregularitats molt importants. Una de les formes d'acabar d'una manera seriosa amb el problema que es planteja és fer desaparèixer un personatge-clau en tot aquest afer, perquè és que és molt difícil mantenir-lo, i es tracta del senyor Felip Puig i Godes. El senyor Felip Puig i Godes —no tinc res en contra que en aquests moments faci de director general i que sigui, per tant, president d'ADIGSA—, però era subministrador de projectes d'ADIGSA i mentre ell és director general continua passant projectes a l'empresa de la qual diu que no participa. Per tant, aquest senyor, mentre continuï essent on és, planteja dificultats serioses per resoldre el problema.

Senyors de la majoria, quan va començar a sortir aquest tema en van sortir molts altres de col·laterals. Senyor Molins, amb molt de gust, quan acabi la meua intervenció, al passadís, perquè ningú pensi que volem aquí fer una política d'empastifar —tampoc s'interpreti que volem claudicar davant de res—, li ensenyaré denúncies formulades per treballadors del seu De-

partament que parlen de possibles irregularitats de cent milions, no de polítics, sinó de treballadors de la casa. Si l'exemple que es dona a altres indrets de l'Administració és el que jo he pogut veure que s'està donant a ADIGSA, la cosa començaria a ser greu. Deia que voldria no haver-ne de continuar parlant, i per això els ofereixo ja ara una solució : votin amb mi la moció que presentarem per a la formació d'una comissió que analitzi la forma de contractació, i parlem-ne seriosament, i acabem aquests temes. Perquè la pregunta que aquest Diputat es fa, i la pregunta que crec que s'ha de fer el poble de Catalunya, que es farà, és quantes empreses VVMSA hi ha a Catalunya i a quins interessos responen?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clofent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Ramon Trias i Fargas) : Senyor President, senyores i senyors diputats, sento dir-los que no podré ser tot l'explícit que jo voldria, perquè jo tenia entès, després d'una certa experiència, llarga, en aquest Parlament, al de Madrid, que les interpellacions s'havien de cenyir al tema que després es tractaria; per un motiu molt clar : perquè si es tracta aquí de veure el que pensa i el que fa l'Executiu, si es tracta d'informar, és natural que a l'Executiu se li digui més o menys què és el que preocupa al senyor o senyora diputada que ha presentat la interpellació. Aquí jo sento dir que els senyors Clofent, Sala i Oliart han fet una interpellació que és..., bé, jo no diré que és deliberadament opaca, però que certament no orienta una persona que —crec que ho ha reconegut, de fet, el senyor Clofent— no estava vinculada directament i personalment amb el tema.

Aquí es diu : «Josep Clofent i Rossique, Josep M. Sala i Griso i Joan Oliart i Pons, diputats del Grup Socialista, volen manifestar que en la formulació de la interpellació sobre política general de contractacions del Consell Executiu» —que van presentar prèviament— «es referien concretament a la contractació amb empreses consultores o de serveis». I això és el que jo estic preparat per intentar informar : quins criteris té el Govern de la Generalitat a l'hora de fer aquestes contractacions, quina és l'activitat del Govern de la Generalitat en aquestes matèries; el que no pot fer el Govern de la Generalitat és entrar en un tema per al qual no estava preparat, que demostra que no es tracta tant d'informar el Consell de la Generalitat, el Parlament, com que un diputat informi el Parlament i l'opinió pública del que ell pensa que ha passat —o sigui, que capgirem la idea i la noció d'interpellació. Però jo em veuré obligat —sens perjudici que hi haurà ocasió, pel que s'entén, de trobar altres moments per parlar d'aquestes coses— a parlar de l'objecte de la interpellació. I, per tant, doncs, sense voler interrompre el diàleg entre el senyor Solé Tura i el senyor Clofent... Puc continuar? Gràcies, senyor President. *(Rialles.)*

Bé, aleshores, el que els voldria dir és que el Consell de la Generalitat té tres textos bàsics per orientar-se en matèria d'aquests estudis, aquests serveis prestats a la Generalitat des de fora, per dir-ho així. Hi ha la Llei de Contractació General i Bàsica, sobretot per a obres, però també per a altres temes que de moment no estan en joc aquí; hi ha el Decret de l'Estat 1005, de l'any 74, que es refereix als contractes d'assistència amb empreses consultores o de serveis, i, en definitiva, hi ha

després, també, el Decret 90/85, del primer d'abril, ja de la Generalitat, que fa referència als temes que realment estan portats a terme per persones individuals.

Llavors, em fa l'efecte que, pel que jo he llegit aquí, estem en aquest moment en el cas de l'article del Decret 1005, perquè es parla que es referien concretament a la contractació amb empreses, empreses consultores o de serveis. Bé, quin és el criteri de la Generalitat? Quins són els motius del Govern de la Generalitat? Quin és, en definitiva, el capteniment de la Generalitat en aquestes matèries? Bé, els que diu aquest Decret. I què diu aquest Decret, a l'article 3? Bé, que hi ha una sèrie de temes que es presten a fer aquesta via de contractació, que és l'elaboració d'estudis, plans, projectes, memòries, informes de caràcter tècnic, econòmic o social. Un altre grup és la realització de serveis tècnics, econòmics, industrials, comercials, o qualsevol altre de naturalesa anàloga, que incloguin execució d'obres, gestió de serveis públics o prestació de subministraments, etcètera. I, finalment, l'execució d'altres serveis complementaris, tals com els de mecanografia, arxiu, documentació, realització material de rectificacions i d'altres d'indole administrativa, i també els d'agència, neteja, calefacció, etcètera.

Per què es fa, això? perquè es pot contractar, perquè se sol contractar, a totes les administracions, per una sèrie de motius. En primer lloc, perquè a vegades hi ha necessitats conjunturals, necessitats que no requereixen una permanència del servei ni incórrer en unes despeses importants de caràcter permanent, llavors, doncs, es contracta una operació diguéssim *ad hoc* per a un problema determinat i transitori. Per altres motius, també, què passa? Doncs que hi ha gent especialitzada que té uns coneixements importants i cars que no són de continuada necessitat i que, per tant, la Generalitat, o qualsevol govern, els contracta per a un moment determinat, per a una tasca específica.

I així successivament, aquest Decret el que intenta és fer factible, donar una certa flexibilitat perquè els governs puguin actuar no sempre amb l'aparell bàsic, no cal dir, però difícil en el sentit que és feixuc, car i poc flexible, de la Funció Pública.

Bé, doncs, en aquest tema, la Generalitat ha actuat d'acord amb aquest Decret, i llavors la Generalitat ha fet, doncs bé, l'acreditament de la capacitat de les parts, de les empreses que hi han intervingut, l'exigència de classificació de les empreses en els casos previstos en la normativa per raó de l'import del contracte, perquè citava l'Il·lustre Diputat que ha iniciat la interpellació que sempre s'han de contractar d'una manera competitiva i pública..., no, el que s'ha de fer és donar informació pública, això és cert, però en contractes inferiors a determinades quantitats es pot fer la contractació directa, i en casos en què només una persona determinada o una empresa determinada pot prestar el servei, no cal anar al concurs ni a la subhasta ni a cap dels tràmits més corrents.

S'ha de fiscalitzar la despesa; s'ha d'exigir la redacció dels plecs de clàusules administratives i tècniques que han de regular el contracte, s'ha de buscar, doncs, això, la concurrència, la publicitat en la selecció de les empreses, mitjançant el sistema de concurs públic, menys en aquells casos que la quantia faci que no sigui obligat, i les reserves naturals de les prerrogatives administratives en l'execució del contracte.

Per tant, doncs, això són les normes generals, i a aquestes

normes generals s'atén la Generalitat, i aquestes són les normes que aplica. Jo li podré dir, perquè hi ha en els últims tres o quatre anys una quantitat considerable de contractes d'aquest tipus que..., bé, jo de memòria ni els conec ni sabia quins eren els que podien interessar concretament el senyor Clofent, i el que sí que li puc dir és que, en termes generals, la redacció i l'elaboració d'estudis i projectes és un tema freqüent; d'obres, d'instal·lacions i d'informes tècnics sobre aquesta matèria especialitzada, electricitat, calefacció, climatització, problemes informàtics, la realització de serveis tècnics de manteniment de maquinària i aparells, l'execució de serveis complementaris com neteja i desinfecció de locals, etcètera. Això és una cosa que, en definitiva, ho diu la Llei. Puc dir al senyor Clofent, no sé si ho encerto, perquè no sé exactament el que vol després de llegir la seva interpellació i d'escoltar-lo, no sé cap a on van els trets, que es diu vulgarment (*remor de veus*), li puc dir que els contractes d'assistència a la meua Conselleria l'any 82 van ser 2; l'any 83, 11; l'any 84, 20; l'any 85, 26; l'any 86, 16; l'any 87, 23; l'any 88, 23.

De manera que, diguéssim, jo, a partir d'aquí, en allò que fa referència a la interpellació, poca cosa puc afegir.

De tota manera, quan el senyor Clofent ha sortit de la interpellació i ha entrat, doncs, per la via que jo en diria, sincerament, d'indefensió del que parla, en el sentit que s'ha entrat per una via en la qual qui sap el que passa, segons diu, és el senyor Clofent i no jo, perquè el que està assabentat per una empresa molt competent i molt seriosa que diu que fa informes més o menys confidencials, però com que jo no la tinc, aquesta empresa, com que jo no en faig, d'informes confidencials, em trobo aquí que no puc contestar el senyor Clofent com ell es mereix, doncs, amb tot el detall i tota la consideració natural en un Parlament. Li puc dir que hi ha algunes coses que sí que les sé.

Per exemple, el senyor Felip Puig, a l'Ajuntament de Barcelona, no va ser l'assessor del senyor Comas, i li puc dir això perquè jo era el cap de l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona, i els assessors del grup municipal nostre són els que jo deia i no els que deia el senyor Comas, i, per tant, doncs, (*remor de veus*) en aquest punt, li puc dir que el senyor Felip Puig no estava d'assessor, almenys en aquell moment.

Bé, també li haig de dir que..., és clar, que aquesta situació d'indefensió, quan no se'ns explica per on van les coses, és una cosa que el Reglament no crec que l'accepti, el Reglament parla que s'ha de parlar de temes generals, polítics, de política general, i no jurídics, entre altres coses perquè no és el contenciós que venim a discutir aquí, perquè el contenciós és un tema propi dels tribunals i no dels parlaments. Per tant, jo no li puc dir res més; el que sí que li puc dir és que totes aquestes insinuacions, que això afecta les altures, que això hi ha familiars de no sé qui, etcètera..., home, a mi em fa l'efecte que la manera de fer oposició no és precisament aquesta. Jo voldria veure si a l'Ajuntament que ha citat d'Argentona, realment el senyor Clofent, doncs, ha fet una tasca d'oposició tan ferma com la que fa aquí, perquè, si no l'ha feta, si no l'ha feta, llavors jo hauria de deduir que més que interessar-se per la bona marxa de la Generalitat, està interessat a obtenir una cosa que fa molts anys que intenta obtenir i que no aconsegueix, que és perjudicar electoralment el Grup de CiU, amb uns resultats fins ara absolutament ridículs, i permeti'm que li ho digui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Solé Tura demana per parlar.*) Digui. Determini quines al·lusions han estat.

El Sr. SOLÉ TURA : No, vull demanar excuses al senyor Conseller. Li vull demanar excuses perquè s'ha referit a mi en el sentit que no prestava atenció, que desviava l'atenció... Li haig de dir sincerament que ho sento, però és que en aquell moment jo estava comentant amb el senyor Clofent la interpellació que ell havia presentat, i no he tingut la sensació de fer manca d'atenció, perquè el senyor Trias Fargas parlava d'una altra cosa.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Per a rèplica, el senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT : Miri, senyor Trias, jo també entenc que si la interpellació que jo faig li fan contestar a vostè, vostè em digui el que em diu. Però això és tota una tasca parlamentària que ve feta des de fa uns quants mesos, i en què ens ho anàvem fent el senyor Comas i jo. Si ara resulta que vostè m'ha de venir a explicar com jurídicament es contracta —jo també ho he hagut de mirar per poder afirmar el que afirmo—, doncs li ho agraeixo, però, és clar, això no em resol el problema. O no m'he explicat bé o vostè no m'ha volgut entendre.

Jo no estic dient, jo no estic dient..., senyor Molins, no se m'enfadi, home, no se m'enfadi, perquè jo el que estic dient és que en la política de contractacions del Govern de la Generalitat s'està produint tràfic d'influències, i s'està produint des del Departament de Benestar Social, s'estan produint en l'empresa pública ADIGSA respecte a una empresa que es diu VVMSA, i que és Ventura Vilarrubí i Macias, i que presideix —i fins no fa gaire, diuen—, l'actual Director de Serveis Comunitaris, senyor Felip Puig i Godès. Això em sembla que és una denúncia molt clara i molt concreta. I vostè em diu : «és que es fa legalment així», jo li dic : estic absolutament d'acord amb vostè que es fa legalment així, però és que en el moment que vostès m'autoritzen a entrar a l'empresa ADIGSA i pugui inspeccionar els expedients, jo els demostraré aquí que vostè té tota la raó quan diu com s'ha de fer, i que jo la tinc quan dic que no es fa així, i aquest és el problema que vostès han de resoldre, perquè, en la mesura que es faci això, estan fent un mal servei al país. Això que vostès diuen sovint, es demostra a vegades contractant, i contractant bé i intentant evitar el que està passant, que no diu res de bo a favor de la gran majoria que som els que juguem net; aquí hi ha una empresa que no juga net, i quan puguem veure aquesta empresa, portarem papers —perquè ja en tinc—, perquè resulta que hem estat veient els ajuntaments on ha treballat ADIGSA, i passa una cosa molt curiosa, que la majoria d'ells no tenen permís d'obra...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Clofent, li prego que s'atengui a la política general de contractacions. No torni a insistir en l'anècdota concreta d'una empresa (*remor de veus*) que no pot ser objecte d'una interpellació; faci preguntes, ja sap vostè els tràmits parlamentaris, però parli del que és l'objecte de la interpellació, que és la política general de contractacions amb empreses consultores. Ja l'ha utilitzat com a exemple, aquesta daixò, no hi insisteixi, ja ho ha fet constar. Hi ha un exemple, que segons ell... (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) Digui, senyor Portaveu.

El Sr. ARMET : Sí, sí, gràcies, moltes gràcies, senyor Presi-

dent. Aquest Parlament, l'any 1980 es va instaurar, re-instaurar. Hi ha hagut centenars d'interpellacions, hi ha hagut centenars d'explicitacions concretes en relació amb el contingut genèric de la interpellació, i aquesta interpretació que avui fa el President del Parlament trenca amb la tradició del Parlament de Catalunya 1980-1989, i, a més a més, trenca amb l'esperit del Reglament i amb el que és la pauta normal de qualsevol parlament democràtic.

El Sr. PRESIDENT : Jo no estic d'acord amb la seva..., jo no trenco res, en absolut. Jo m'atinc al Reglament (*remor de veus*). He tolerat l'exemple que ha posat, i jo li dic que no hi insisteixi i que parli de la política general de contractacions, que és el que diu el Reglament.

Continui, senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT : Continuant amb la política general de contractacions, em referiré a la política general de contractacions que no funciona bé, i no de la que funciona bé. De la que funciona bé no en parlaré, parlaré de la que funciona malament, que repeteixo que és la que s'està produint concretament a través de la Conselleria de Serveis Socials amb l'empresa ADIGSA. Li sembla correcte, senyor President, així? (*Rialles.*)

Aleshores, continuant amb el fet de les contractacions. Aquí hi ha una pregunta, que és a la qual s'ha de donar resposta : estan vostès disposats a tolerar que es produeixin situacions de clientelisme, situacions de tràfic d'influències com els que he denunciat dintre la política general de contractacions? Estan disposats, com els proposo, de muntar una comissió que aclareixi el que està passant amb tot això, i que es posi ordre —perquè hi ha símptomes de desordre? La pregunta és ben senzilla, dintre del context general de política de contractacions. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Trias, vol fer rèplica?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Molt breument, perquè difícilment ens en sortiríem. Aquí les habilitats del senyor Clofent són habilitats forenses, i, a més, està molt bé que ho siguin, perquè això és un tema per al jutjat. Vostè vagi al jutjat, digui : a la Conselleria (*remor de veus*) o al Govern de la Generalitat hi ha tràfic d'influències. Això, en principi, pot ser constitutiu de delictes? Doncs, endavant, passi a exhibir els papers, ja veurem el que passa, però no vingui aquí a utilitzar això com si fos un jutjat de primera instància, perquè no ho és.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia. (*L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ARMET : Senyor President, molt breument : que consti en acta el nostre desacord profund amb la interpretació que ha fet el President, perquè considerem que no és un perjudici per al Grup Socialista, és un perjudici per al conjunt del que és la vida parlamentària, democràtica, de qualsevol país del món.

El Sr. PRESIDENT : Així constarà en acta, però el President no ha fet res més que repetir el que diu el Reglament del Parlament. (*Remor de veus.*) (*L'I. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.*) Sí, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, bé, nosaltres voldríem també que constés en acta. Insistim que, a més, al final del Ple

del Parlament, quan hi va haver la compareixença del President de la Generalitat vam dir que ens sabia molt de greu la degradació que hi havia en aquest Parlament. Em penso que això que acaba de passar ho confirma.

El Sr. PRESIDENT : Així constarà en acta, senyor Riera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya

Punt desè de l'ordre del dia : Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya, que formularà el Diputat senyor Joan Ganyet. *(Pausa.)*

El Sr. GANYET : Honorable senyor Conseller, perdó, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres voldríem posar de manifest la constatació d'un fracàs, un fracàs inapel·lable; la constatació d'una greu irresponsabilitat i la constatació d'una clara manca de voluntat política. És un fracàs del conjunt del Consell Executiu de la Generalitat en els darrers sis anys. Per tant, hi ha una responsabilitat parcial de la persona que en aquests moments ocupa el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Vostès han fracassat espectacularment; no han volgut ni han pogut endegar una de les més patriòtiques tasques possibles a la Catalunya de finals del segle XX. És un fracàs que pagarà molt car el nostre país. Es tracta de la supervivència del Pirineu, de la seva modernització, de la preparació del Pirineu per al futur proper, en definitiva de la fixació de la població rural d'alta muntanya al nostre país.

I els diem amb tota claredat que volem convocar les forces polítiques socials del nostre país, perquè vulguin participar en un gran pacte per al Pirineu, sense protagonisme de ningú. La pregunta és evident : s'han fet inversions per part del Govern al Pirineu en els darrers anys? Sí? La resposta és : algunes; un bocí de carretera aquí, un dispensari allà, unes escoles; com una diputació; pitjor que l'acció d'alguna diputació. Han fet accions en formació dispersa, incoherents, esquitxades territorialment, departament a departament, direcció general a direcció general; senyores i senyors diputats, viatge pastoral a viatge pastoral, i també algunes accions positives, fruit de la sensibilitat personal d'alguns dirigents. Però vostès no han fet, en sis anys, una veritable acció de govern.

Els pirinencs n'esperaven —n'esperàvem— més, de l'autogovern, de la democràcia i del restabliment de la Generalitat. Els muntanyencs de Catalunya han estat, sistemàticament, menystinguts. No hi ha excusa possible. Jo tinc una profunda convicció, i també els membres del meu Grup parlamentari : a Catalunya no hi ha, ni hi haurà, mentre vostès governin, política de muntanya, com l'entenen tots i cadascun dels països alpins europeus. Hi haurà una barreja cromàtica —si vostès volen—, de paternalismes, de gasiveries, de discriminacions, manifestes o soterrades, i també alguna acció positiva. Vostès tiraran endavant, com fins ara, una política de profunda convicció ruralista, com s'entenia en els segles XVIII o XIX. Esperàvem més, la veritat, de la Generalitat restaurada.

I la Catalunya de l'any 2000 se'n ressentirà en el seu equilibri intern, en el seu equilibri ecològic global, entès el mot «ecològic» en el seu sentit més ampli. Perquè Catalunya té dos pulmons, com altres éssers humans : té un pulmó verd, el Pirineu, el 30% del territori; un pulmó, en aquests moments,

sense irrigació, sense aire, un pulmó exprimit, i un altre pulmó, la costa, acumulat excessivament, un pulmó polluït. Resultat de l'estudi MAP6 Home i biosfera, de la UNESCO a tretze municipis al voltant de la Seu d'Urgell : el 80% dels nuclis de població no tenen carretera asfaltada; el 70% de les explotacions agro-pecuàries desapareixeran abans de l'entrada en el nou segle; a la Vall d'Aran no hi ha pagesos nous, els pagesos joves han desaparegut; al Pallars Sobirà, a l'Alt Urgell i a la Cerdanya centenars de pagesos tenen, en aquests moments, aquests dies, les seves hisendes hipotecades pel problema de lleteries a la Seu, la qual cosa comportarà a curt termini la desaparició de dotzenes de pobles, i el Govern català s'inhibeix.

Senyores i senyors diputats, el Pirineu no és només Vaqueira-Beret o els xalets del Golf de Puigcerdà, ni el Pirineu, a més del dilluns o del diumenge i el dissabte, o de les vacances, hi ha gent que hi viu tota la setmana, i en aquests moments es dona un irreversible procés de despoblament de la majoria del territori de muntanya, i una concentració només a dos indrets : el fons de les valls principals i els llocs on hi ha un cert desenvolupament turístic.

Ens referirem ara a la Llei fonamental, la Llei bàsica per als pirinencs, potser tant com la Constitució —i ja em perdonaran la gosadia—, que és la Llei d'Alta Muntanya; una llei de la qual els socialistes en vam ser promotors directes, si em permeten, capdavanters i protagonistes de la seva aprovació per unanimitat dels diputats d'aquest Parlament, el 9 de març de l'any 1983. Aquesta Llei deia, en el seu article primer, quins eren els objectius : aprofitar i desenvolupar integralment els recursos econòmics de què disposen les comarques de muntanya i, especialment, els procedents del sector agrari i les indústries derivades de l'artesania, del turisme, per tal d'igualar el nivell de vida de llurs habitants als de la resta de ciutadans de Catalunya, tenint en compte la diversitat dels costos de producció; crear-hi les infraestructures i els equipaments necessaris, així com millorar els existents, per tal de garantir que el nivell de serveis oferts a llurs habitants sigui igual al de la resta de Catalunya. Són objectius contundents : aturar-hi la regressió demogràfica i, alhora, cercar un desenvolupament harmònic de tot el territori; valorar les funcions que la muntanya compleix en benefici de la resta de la societat i, alhora, protegir el patrimoni natural, històric, cultural i artístic dels pobles i comunitats, etcètera; dotar les comarques de muntanya d'una infraestructura administrativa que garanteixi l'assistència tècnica als municipis muntanyencs que en necessiten.

I, aleshores, a l'article quart, senyores i senyors diputats, es deia amb tota claredat, que el Pla Comarcal de Muntanya és l'instrument bàsic per al desenvolupament i l'aplicació de la política de muntanya. Els plans comarcals de muntanya han de contenir, com a mínim, l'estudi socio-econòmic, els programes d'actuació, el pla d'inversions directes i complementàries, les directrius orientadores de la planificació urbanística en l'àmbit comarcal, etcètera.

A l'article 7 es parla dels terminis : el Consell Comarcal de Muntanya ha de sol·licitar al Departament la redacció d'un projecte de pla comarcal de muntanya; el Departament redactarà el projecte de pla comarcal de muntanya en el termini de sis mesos des de la recepció de la sol·licitud; el Consell Comarcal de Muntanya l'aprovarà inicialment; un cop aprovat provisionalment el projecte de pla serà tramès al departament compe-

tent; en el termini d'un mes d'haver estat reelaborat, el Consell Executiu aprovarà definitivament el pla comarcal de muntanya; per a la redacció del primer pla comarcal de muntanya, de cadascuna de les comarques de muntanya, el termini màxim de realització tècnica del projecte, establert a l'article 7.3 d'aquesta Llei, és d'un any; els Consells Comarcals de Muntanya han d'aprovar llurs estatuts i normes de funcionament en un termini màxim de sis mesos, després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei; en tot allò que signifiqui una nova despesa pública —prego molta atenció pel que diré ara— l'aplicació d'aquesta Llei començarà en l'exercici pressupostari del 1983 : sis anys. En aquests moments, no hi ha aprovat definitivament cap pla comarcal de muntanya, ni el de la Garrotxa.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ganyet, vagi acabant, que se li ha esgotat el temps.

El Sr. GANYET : Vaig acabant, Honorable senyor President. L'any 89, no hi ha cap partida del Pressupost per aplicar la Llei del 83. És gravíssim; és una irresponsabilitat del conjunt del Govern, és un oblit ominós del Pirineu, un oblit culpable, constatable, denunciat de manera continuada pel Grup parlamentari Socialista.

Si volen —i acabo, senyor President—, és un èxit de la seva majoria absoluta, però és una victòria pírrica, perquè és una dissort per al Pirineu i un parany per al conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, Molt Honorable senyor President del Parlament. Senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Ganyet, heu fet, amb la vostra intervenció, una diferenciació entre el que és l'instrument de la Llei d'Alta Muntanya i el que és, de fet, la preocupació pel desenvolupament de les comarques de muntanya; la mateixa diferenciació intentaré fer en la meua resposta, només que amb un ordre diferent. Iniciaré primer el que fa referència al desenvolupament de la Llei d'Alta Muntanya com a instrument del desenvolupament de les comarques de muntanya. La realització efectiva d'una política de muntanya autònoma, fonamentada en la Llei 2/83, del 23 de febrer, d'Alta Muntanya —la LAM, d'ara en endavant—, suposa necessàriament un període de temps relativament llarg, dedicat en una primera fase al desplegament reglamentari dels aspectes d'aquesta Llei que ho requerissin; en una segona etapa, la constitució i posada en funcionament dels organismes que aquesta Llei determina, i, finalment, l'elaboració i aplicació dels instruments que són previstos en la mateixa Llei.

La tasca de la Generalitat, al llarg d'aquests cinc anys, s'ha orientat a cobrir aquests objectius, en col·laboració amb els òrgans representatius dels habitants de la muntanya, amb una clara voluntat d'empènyer el procés de redreçament socioeconòmic d'aquest àmbit territorial. És a dir, l'actitud, des del principi, ha estat una intensa política d'inversions; el que és lent és el mecanisme de planificació i la posada en marxa d'aquest mecanisme de planificació.

Pel que fa al desplegament reglamentari i la constitució de nous organismes, és necessari recordar que la Llei d'Alta Muntanya, d'una banda, establia nous òrgans representatius i consultius —els consells comarcals, el Consell General de

Muntanya— el funcionament dels quals calia precisar; per altra banda, introduïa uns instruments d'actuació que no quedaven prou definits en el seu contingut i tramitació. En tercer lloc, assenyalava que un òrgan i un departament no especificats en la mateixa Llei desenvoluparien les funcions i les activitats relacionades amb la política general de muntanya. Calia, doncs, precisar tots aquests punts, i és el que s'ha anat fent; els consells comarcals de muntanya, la necessitat primera era la seva constitució, després l'elecció dels seus membres; respecte al Consell General de Muntanya, òrgan de consulta i assessorament en totes les qüestions relacionades amb la política de muntanya, contingut a l'article 14 de la Llei d'Alta Muntanya, calia precisar la seva composició, les normes de funcionament, designar-ne el President, també s'ha fet.

Quant a l'òrgan i departament, departament i òrgan competents, va ser el Decret 566 de l'any 83, del 7 de desembre, sobre desplegament reglamentari de la Llei d'Alta Muntanya, que encarregava al Departament de Política Territorial i Obres Públiques les funcions i les activitats relacionades amb la política general de muntanya, així com la coordinació de les actuacions d'altres departaments de la Generalitat en aquest àmbit.

Pel que fa als instruments d'actuació, pel que fa als plans comarcals de muntanya, cal assenyalar que unes normes de desplegament pel que fa a la seva tramitació, alguns terminis, departaments participants en el procés d'elaboració, destinataris de l'enquesta pública, etcètera, són inclosos en el Decret 84/1984 ja esmentat.

En relació amb l'elaboració dels plans comarcals de muntanya, tercer element d'aquesta política de muntanya a Catalunya, cal destacar que el procés de la seva redacció i tramitació comporta la participació de nombrosos organismes i una notable complexitat. El fet que els plans comarcals de muntanya incloguin les propostes d'actuació de tots els departaments de la Generalitat, en l'àmbit de cada comarca, per als propers cinc anys, la metodologia participativa adoptada en la seva elaboració, definida en part per la Llei d'Alta Muntanya, però també per la voluntat de tots els agents que hi intervenen —equip tècnic redactor, departaments, i els mateixos consells comarcals de muntanya—, d'aconseguir uns instruments al més complets, realistes i operatius que sigui possible, han suposat l'allargament en els terminis previstos de tots els agents i per a totes les fases de la tramitació dels plans comarcals de muntanya : enquesta pública prèvia, redacció dels projectes del pla comarcal de muntanya, aprovació inicial, aprovació provisional, etcètera. Amb tot això, el procés es troba actualment força avançat. Pel que fa als elements previs, tots els consells comarcals han efectuat ja l'enquesta pública prèvia i han sol·licitat, acompanyant els resultats, la redacció del pla comarcal de muntanya. L'equip redactor ha redactat, presentat i discutit amb els consells comarcals corresponents vuit diagnosis i directrius, document intermedi en el procés participatiu d'elaboració del pla comarcal de muntanya, que pretén servir de base, de reflexió i discussió als membres dels consells comarcals de muntanya i als interlocutors en els diferents departaments, que ja han elaborat les seves propostes d'inversions i actuacions.

S'han realitzat i estan disponibles un bon nombre d'estudis horitzontals, que afecten totes o part de les comarques de muntanya : demografia, riscos, delimitació de l'espai supraforestal, dèficits en infraestructura bàsica, del poblament disseminat,

cartografia, etcètera. Com a fruit d'aquests treballs, l'antiga Direcció General de Política Territorial —avui ja Direcció General de Planificació i Acció Territorial— ha lliurat als consells comarcals corresponents els projectes de pla comarcal de la Garrotxa, el Pallars Sobirà, el Solsonès, el Ripollès, l'Alt Urgell, el Berguedà, la Cerdanya, la Vall d'Aran i el Pallars Jussà. En tots els casos, aquests projectes de pla comarcal de muntanya han estat ja aprovats inicialment pels consells comarcals, han estat exposats a informació pública, i han estat aprovats provisionalment amb les esmenes que els respectius consells comarcals han considerat adients en els set primers casos, és a dir, Garrotxa, Pallars Sobirà, Solsonès, Ripollès, Alt Urgell, Berguedà, Cerdanya i Vall d'Aran. Un cop han estat retornats al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, s'ha procedit a la seva reelaboració en col·laboració amb els altres departaments i organismes de la Generalitat vinculats amb les actuacions proposades. Cal fer ressaltar, a més, que la col·laboració i la comunicació amb els òrgans comarcals és total per part del Departament, i així s'ha mostrat en l'oferiment, als consells comarcals, d'una metodologia per a la realització de l'enquesta pública prèvia, en la contractació d'una persona anomenada «antena comarcal», que fa de pont permanent entre l'òrgan tècnic encarregat de la redacció del projecte del pla comarcal de muntanya i el consell comarcal, fins a la culminació del procés de planejament i en la informació continuada sobre l'estat d'avançament dels treballs per a la seva elaboració, que s'ha anat donant, ja sigui directament als consells comarcals de muntanya, bé a través del mateix Consell General de Muntanya.

El conjunt d'actuacions de política de muntanya realitzades fins al moment —i que s'ha traduït en un volum d'inversions, en aquest àmbit, força superior globalment al que correspondria al seu pes demogràfic, i més endavant en parlarem— es continuarà i s'aprofundirà en tres direccions principals. En primer lloc, en l'acabament del projecte de pla comarcal de muntanya de l'Alta Ribagorça, encara no lliurat, i en la reelaboració i l'aprovació definitiva dels ja aprovats provisionalment i dels que ho vagin essent pels consells comarcals. Així, hom preveu l'aprovació definitiva aquest any dels plans comarcals de muntanya de la Garrotxa, l'Alt Urgell, el Berguedà, el Pallars Sobirà i el Ripollès. Els projectes de pla comarcal de muntanya elaborats d'acord amb les necessitats i les prioritats que resulten dels estudis socio-econòmics disponibles per la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, redactats específicament, i de les enquestes públiques proporcionades pels consells comarcals, es redacten amb la plena col·laboració del conjunt de departaments de la Generalitat i amb la participació preferent dels mateixos consells comarcals.

En la reelaboració dels plans es corregeixen els errors materials detectats pels consells en el període d'informació pública i, particularment, cada departament procura ajustar els seus programes d'actuació, dins les possibilitats pressupostàries, a les demandes i prioritats dels plans. Un cop aprovat definitivament, les determinacions i els programes d'actuació dels plans s'incorporaran als projectes anuals de pressupostos de la Generalitat durant el quinquenni corresponent. Vull cridar la seva atenció, Il·lustre senyor Diputat, en aquest sentit que en la reelaboració dels plans es corregeixen els errors materials, però, particularment, cada departament procura ajustar els seus programes d'actuació, dins les possibilitats pressupostàries, a les

demandes i les prioritats del pla. Vull dir amb això que la confecció del mateix pla ha informat ja el desenvolupament de les inversions dels departaments durant el període de temps d'elaboració dels mateixos plans. I, per tant, durant aquests cinc anys darrers d'actuació del Govern de la Generalitat.

Els plans comarcals de muntanya, com a instruments imprescindibles en el desplegament de la política de muntanya en els seus àmbits, aniran acompanyats de figures de programació més lleugeres per a les zones de muntanya, ajudades per l'establiment de prioritats en les subvencions i ajudes, competència de la mateixa Generalitat, i s'emmarcaran també en l'especial preocupació de la Generalitat per compensar els dèficits de competitivitat de la producció econòmica de les àrees afectades per *handicaps* naturals.

Com a segona gran línia d'actuació, hom proposa la potenciació dels instruments previstos a la mateixa Llei d'Alta Muntanya. En primer lloc, l'aplicació dels programes d'actuació específics per a la muntanya, previstos en els plans comarcals de muntanya que es vagin aprovant definitivament, dinamitzadors econòmics comarcals, potenciació del turisme rural, atenció preferent a l'hàbitat disseminat i als petits nuclis de muntanya, etcètera, impulsats fonamentalment per l'òrgan tècnic encarregat de la política de muntanya. Val a dir que el canvi en la Direcció General de Planificació, i avui Acció Territorial, ha suposat un reforçament, precisament, de l'estructura d'acció territorial per la previsible dedicació a aquest objectiu concret d'impuls de l'òrgan tècnic encarregat de la política de muntanya.

Com a instrument global de coordinació de tots els plans comarcals, i especialment de les seves determinacions territorials, s'elaborarà també un pla territorial parcial del Pirineu, que inclogui per a les comarques de muntanya les previsions de grans infraestructures i equipaments. Finalment, es revaloritzarà el paper del consell general de muntanya, com a marc privilegiat que és de relació i discussió sobre els temes de muntanya, entre els representants del Consell Executiu de la Generalitat i els de les comarques i zones de muntanya.

Com a tercera gran directriu cal remarcar la voluntat de col·laboració d'aquest Govern amb els altres organismes amb competències i possibilitats d'actuació a la muntanya catalana, també amb la resta de comunitats autònomes pirinenques —l'Aragó, Navarra, País Basc— i amb les de l'altra banda de la frontera —Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc, Rosselló—, dins la comunitat de treball dels Pirineus per a qualsevol política comuna de massís que es vulgui tirar endavant —comunicacions, espais naturals, etcètera— i per a l'intercanvi d'experiències en les actuacions de desenvolupament a muntanya.

La celebració l'any passat de dues sessions de treball d'aquesta comunitat a Sort, Rialb i a la Seu d'Urgell mostren la voluntat de potenciar aquestes relacions interregionals.

L'altra vessant de col·laboració imprescindible la constitueix la relació amb l'Administració de l'Estat, per tot el seguit de competències que resten en aquestes comarques, tant pel que fa al Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación com al mateix Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, pel que fa, per exemple, a la realització de l'eix pirinenc, o al conveni MOPU-DATAR, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, el Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, etcètera.

Vull, però, finalitzar...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, se li ha exhaurit el temps. Li prego que acabi.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, voldria revisar —i espero, en el torn a continuació, poder-ho fer— les actuacions preferents del Departament durant aquests anys ja que, com el mateix Il·lustre senyor Diputat marcava i assenyalava, la política de muntanya no depèn exclusivament d'uns plans concrets de planificació de les inversions, sinó, com jo intentava explicar, també durant aquests anys aquestes inversions fetes amb una preferència gran —perquè tots som conscients que no només per a les comarques i els mateixos ciutadans de la muntanya, sinó per a l'equilibri global de Catalunya és important una política d'equilibrament, de reequilibrament del territori—, com, durant aquests anys, aquestes inversions han anat adreçades, dirigides a aquest objectiu. Serà, doncs, per tant, en el proper torn, si és que s'escau.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Ganyet té el torn de rèplica.

El Sr. GANYET : Agraïm l'amable explicació del senyor Conseller; és una explicació insuficient i preocupant al mateix temps. Hi ha una cançó que ara no se sent gaire, però que jo havia sentit moltes vegades amb plaer, per què no dir-ho? És aquella cançó que repetia tres paraules, una paraula tres vegades : *Nuvole, nuvole, nuvole. (Rialles.)* Jo diria «papers, papers, papers». Jo sóc membre d'un consell comarcal. El Conseller ha fet un llarg esment de la burocràcia : aprovacions provisionals, definitives... Ha dit que es procurarà aprovar els plans comarcals dins aquest any. No hi ha un compromís explícit. Aquest any no han posat al Pressupost cap partida, tampoc. Nosaltres demanàvem 13.500 milions de pessetes —si ho vol, després podem explicar per què 13.500 milions—...; no hi ha una voluntat política. Vostès no es creuen la Llei d'Alta Muntanya. Un il·lustre diputat del Grup de Convergència i Unió, molt important, em va dir ahir que amb l'aprovació de la Llei d'Alta Muntanya els havíem marcat un gol. Deu ser així. Què és la Llei? Què volia ser, la Llei? Concertació, pacte entre el Consell Executiu i els pirinencs, i coordinació entre tots i cadascun dels departaments del Consell Executiu de la Generalitat perquè es pogués parlar d'una acció territorial, amb totes les lletres. És clar, si es parla de la inversió que es fa a les comarques de muntanya, haurà de tenir en compte que la sola inversió de la carretera —una sola carretera— de Sort a Esterri desequilibra la proporció. Hem de tenir en compte que són cinc mil habitants. Però, en aquests moments, si agafem el que en diem l'Alt Pirineu, les sis comarques de l'Alt Pirineu, seixanta-mil habitants, quaranta-mil viuen al fons de les valls, vint-mil viuen a les altes valls laterals... Aquesta gent representen unes cinc mil famílies. Hi ha una part important de les cinc mil famílies que no tenen garantits els serveis mínims; hi ha pobles sense llum, sense telèfon, sense escola, i ara farà una afirmació que estic segur que la puc fer : el nivell de cobriment dels serveis mínims a l'alta muntanya de Catalunya és inferior a la mitjana de l'alta muntanya espanyola, i també de l'Aragó, que no és tan lluny.

Nosaltres presentarem una moció. La moció dirà el següent, si no em convenç en el torn de contrarèplica : «Que s'aprovin

els nou plans comarcals de muntanya abans del 31 de juliol de l'any 1989». Aleshores podrà complir amb escriure el seu compromís, i que el pla comarcal de muntanya de l'Alta Ribagorça, que s'ha creat després, s'aprovi abans del 31 de desembre del 89.

Segon, que facin les adaptacions i les transferències de les partides pressupostàries de l'exercici de l'any 1989 perquè es puguin complir les necessitats d'inversió contingudes en els diferents plans comarcals.

I, finalment, una antiga aspiració encara no resolta : els pirinencs necessiten i desitgen que es creï d'una vegada la Direcció General de la Muntanya. Hi ha direccions generals que fan tasques molt insignificants en relació amb una tasca de concertació política i social entre el Consell Executiu de la Generalitat i els ciutadans que ocupen el 30% del territori de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. L'Honorable Conseller, senyor Molins, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. En primer lloc, remarcar el fet del compromís adquirit en la primera part de la meua intervenció respecte a l'aprovació enguany dels plans comarcals de la Garrotxa, l'Alt Urgell, el Berguedà, el Pallars Sobirà i el Ripollès. Deia, Il·lustre senyor Diputat, «papers, papers, papers». Anem a parlar ara de «dinners, diners, diners»; potser això el convencerà una mica més.

Ha estat vostè qui ha parlat del retard en l'aprovació d'una cosa que després anomena «papers, papers, papers», però l'instrument planificador, al qual vostè ha donat importància, i jo crec que la té, perquè crec, certament, que pot ser un bon instrument, precisament per això es fan, per provocar coordinament el desenvolupament de les inversions i, tant com el de les inversions, el desenvolupament de les comarques, d'aquestes comarques en concret. Una xifra, la de les inversions : en les comarques de muntanya s'inverteix per habitant tres vegades més que la mitjana de les comarques de la resta de Catalunya. El 3% de la població s'enduu el 9,73 de la inversió. Ja sé que, fins i tot, em pot dir que és poc; ja ens ha explicat un mecanisme fàcil de canviar els nombres a base de fer inversió gran que, com que és a repartir entre pocs ciutadans, és molt gran, però no tenim altres instruments per mesurar un esforç : 3% de la població, 9,70% de la inversió. Si agafem i traiem de la inversió global de la Generalitat la part que és impossible d'invertir a muntanya, com ara les d'inversions en ports i costes, com ara la dels metros, etcètera, aquest percentatge creix fins al 10,70. Però ens quedem en el 9,70.

Certament, l'Il·lustre Diputat té un avantatge que no té el Consell Executiu, que la irresponsabilitat de no governar —en el bon sentit del terme— li permet que no li quadrin els números. Ho hem comentat moltes vegades : no teniu discussions internes, i això permet que un diputat ens pugui dir un dia el poc que ens gastem a la muntanya i, l'endemà, el poc que ens gastem a les zones urbanes de la ciutat de Barcelona. Més aviat l'acusació del seu Grup parlamentari és normalment aquesta, del poc que ens gastem a les comarques al voltant de la ciutat de Barcelona.

En qualsevol cas, aquest sí que és voluntat del Govern de la Generalitat : per al reequilibri territorial, el 3% de la població ha estat rebent durant tots aquests anys, no quan comenci a aplicar-se el pla, els plans de muntanya, sinó durant tots

aquests anys, per voluntat del Govern, el 3% de la població, el 9,70 del Pressupost. I amb un cert èxit, val a dir-ho, perquè la població, el deteriorament, el despoblament que aquestes comarques de muntanya estaven patint, malgrat situacions extraordinàriament delicades, d'algunes d'elles, amb un fort component industrial, com ara el Ripollès i el Berguedà, malgrat la crisi industrial d'aquests anys, la població d'aquestes comarques no disminueix com disminuïa, i n'hi ha més d'una i més de dues —exactament tres— que estan ja incrementant la població.

L'Illustre Diputat deia : «Home, però és que la població se'n va a la vall i als llocs del turisme, i, a la Vall d'Aran, per exemple, és perillosíssim que la gent abandoni l'agricultura». Certament. Però la comarca de la Vall d'Aran, gràcies al turisme, ha passat de ser la darrera en renda per càpita de Catalunya a la primera. Què hem de fer? Procurar que no hi hagi turisme perquè la gent no abandoni el camp? És evident que, quan es provoca el desenvolupament, la millor qualitat de vida que el desenvolupament provoca provoca també l'abandó de moltes explotacions agràries. Evident, evident. A la vall, certament, a la vall es viu millor que a dalt a la muntanya; el perill és que anar a la vall signifiqui abandonar les explotacions agrícoles, i això no està passant, senyor Diputat. Només per les diferències de temperatura, més val viure a 900, 1.000 metres d'alçada —que és l'alçada de les valls—, que no a 1.800, 2.000, 2.200. És un procés que han seguit pràcticament totes les poblacions de muntanya. Pel que cal vetllar és perquè l'abandó del lloc de viure no signifiqui l'abandó de les explotacions agrícoles. I això —ho repeteixo, senyor Diputat— no està passant. Les nostres comarques de muntanya no només aguanten la població, sinó que la incrementen; concretament, incrementa població la Cerdanya, incrementa població la Vall d'Aran... Certament, aquelles que han aconseguit, dintre del turisme, trobar una font de creació de riquesa, que és un camí que estan seguint altres comarques que fins avui semblava impossible que el seguíssin, els Pallars, per exemple, estan tenint un bon inici de creació de riquesa al voltant del turisme, també l'Alt Urgell, comarca que l'Illustre Diputat coneix perfectament, és a través d'aquests mecanismes i de la coordinació d'una política d'inversions global, no només una política en agricultura, no només una política ramadera, que certament existeix i de manera molt important, sinó també a través d'una actuació global. Que, ho torno a dir, no depèn només de la posada en marxa d'uns plans d'acció d'alta muntanya, que certament enguany s'aprovaran, tal com ens marca la Llei, perquè nosaltres, que vam fer la Llei, tenim, òbviament, la voluntat política d'aplicar-la.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia : Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei Forestal, que formulen els diputats senyors Joan Ganyet, Pere Ayguadé i Lluís Medir. Per a la defensa d'aquesta interpellació té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ganyet.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei Forestal

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i

senyors diputats, la política de muntanya està íntimament interrelacionada amb la protecció del medi físic. És congruent, doncs, que la interpellació d'abans i la d'ara se substanciïn l'una darrere de l'altra, perquè l'una i l'altra afecten directament o indirectament la globalitat del Principat.

Hi ha una recurrent preocupació del Grup Socialista per l'accelerada degradació del medi físic a Catalunya, i especialment pel bosc, una de les màximes expressions del paisatge i del medi natural. És una actitud coherent, la del Grup Socialista, perquè hi va demostrar interès en la primera legislatura, a la segona legislatura va presentar abans que ningú una proposició de llei forestal, i vam procurar participar de manera eficaç a la ponència conjunta. Nosaltres ens sentim joiosament responsables del consens amb què es va aprovar la Llei Forestal. Es va tractar de l'infantament no dolorós de la tercera norma forestal de la Catalunya més o menys autònoma. L'any 1920, *Costumari català sobre boscos i arbredes*, de la Mancomunitat de Catalunya; van haver de passar dotze anys fins que no sortissin a la llum les instruccions per regular l'aprofitament dels boscos de propietat particular i llur policia de la Generalitat republicana, l'any 1932. Finalment, l'any 1988, l'any passat, pel març, s'aprojava —com hem dit, amb un ampli consens— la Llei Forestal.

Del futur del bosc a Catalunya, el nostre Grup en fa bandera, i en farà bandera en el futur, i estem segurs de no equivocar-nos. Estem orgullosos d'estar en sintonia, en harmonia amb els corrents europeus i mundials. La nostra darrera acció parlamentària va ser presentar esmenes al Projecte de Pressupost. Què demanàvem a les esmenes? L'aplicació de la Llei Forestal. La urgent aplicació de la Llei Forestal de Catalunya, i, lògicament, la seva expressió pressupostària, perquè vostès saben perfectament, senyores i senyors diputats, que el cicle vital dels arbres dura desenes d'anys. Estem davant d'un altre ritme, un ritme molt més lent que el del pas i el traspàs dels homes, dels éssers humans. El que es faci ara en política forestal fructificarà d'aquí a dues o tres generacions. Si vostès prefeixen orientar la seva obra de govern cap a actuacions conjunturals, d'impacte immediat, més o menys electoralistes, continuïn sense aplicar urgentment la Llei; deixin passar els mesos i els anys. Ara bé, si volen fer quelcom per al futur ambiental d'un dels països més castigats d'Europa —per no dir el més castigat d'Europa— per la degradació física, facin un *sprint* ara. Vulguin ser generosos amb la Catalunya dels seus fills i dels seus néts.

Quins temes ens semblen ara fonamentals? Ens sembla fonamental iniciar ràpidament la redacció del pla general de política forestal, posar en funcionament el centre de propietat forestal, i posar en funcionament el fons forestal de Catalunya. Per què? Perquè es tracta d'eines bàsiques perquè a Catalunya hi hagi una autèntica política forestal. L'article setè diu que, amb la finalitat de realitzar una política forestal integral, el pla general de política forestal ha de classificar els terrenys forestals i determinar-ne l'ús. Aquest pla general ha de contenir la determinació i l'assenyalament de les zones susceptibles de ser declarades de repoblació obligatòria, de perill d'incendis, o d'altres classificacions especials, fonamentades en la utilitat pública i l'interès social; els mètodes, les directrius i els programes per a la recerca, la formació i la divulgació forestals, amb especificació dels resultats a assolir; les directrius per fomentar

i millorar la producció forestal i la indústria de transformació; els esquemes generals de compatibilitat entre la silvicultura i la producció agro-pecuària; les condicions per fixar i revisar la unitat mínima de producció forestal i les èpoques de tallada, etcètera.

En l'article 17, es diu que es crea, com a òrgan desconcentrat del Departament, el centre de propietat forestal, amb la finalitat d'ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos i les pastures de propietat privada. Hi vull fer un especial accent : boscos i pastures de propietat privada. «Integren el Centre de Propietat Forestal els titulars dels terrenys forestals de propietat privada o les agrupacions d'aquests que tenen aprovat un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora».

L'article 41 diu que «es crea el Fons Forestal de Catalunya, que té la finalitat de reforestar els terrenys afectats pel foc i realitzar els treballs necessaris de prevenció d'incendis en les finques forestals», on «les compensacions que s'estableixin han de beneficiar els propietaris de terrenys forestals, tant si són públics com privats, que es comprometen, per ells mateixos o mitjançant els sistemes de col·laboració amb l'Administració forestal, a dur a terme la reforestació dels terrenys afectats pel foc o a adoptar les mesures necessàries de prevenció d'incendis, d'acord amb l'ordenació i el planejament tècnic aprovats per l'Administració forestal. I «La contribució a la creació i al manteniment del Fons Forestal de Catalunya es fixa amb càrrec a les consignacions pressupostàries que s'estableixen anualment, i s'ha d'incrementar amb les aportacions provinents de les taxes corresponents als aprofitaments forestals», etcètera.

En el Pressupost d'enguany no hi havia cap partida pressupostària, tampoc, per al Fons Forestal de Catalunya. Per tant, nosaltres estem preocupats per aquesta qüestió, i per això hem presentat la interpellació que el senyor Conseller i les senyores i els senyors diputats coneixen a bastament : quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'aplicació de la Llei Forestal?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré que la meua intervenció sigui breu, encara que pel que ha plantejat el senyor Diputat indiscutiblement ho fa difícil, perquè parla d'incompliment de la Llei Forestal i ha citat unes referències concretes. La Llei Forestal —una llei aprovada per aquest Parlament i que està en vigor des del maig de l'any passat, des del 5 de maig de l'any passat—, és una llei que incorporava en aquell moment al voltant de vuitanta-nou aspectes diferents a desenvolupar i que per deixar constància que no únicament no anem retardats sinó al contrari, que hem fet una feina important, exigirà un mínim de temps malgrat que, evidentment, intentaré cenyir-me al temps fixat per a aquest tipus d'intervenció.

El senyor Diputat ha presentat la situació com un incompliment o com un retard en la Llei; jo demostraré a bastament, a través de fets concrets que aquest retard no hi és i que, tal com deia, al contrari, el ritme de treball és bo; i és bo no perquè nosaltres fem la feina extraordinàriament ben feta, que a vegades

també, sinó per una altra raó, perquè aquesta Llei és fruit de les circumstàncies. La primera, l'ha esmentada el senyor Diputat, i em complau a mi també remarcar-ho : és una Llei fruit del consens; però hi ha una segona circumstància que no cal oblidar : aquesta és una Llei que neix del programa «Foc verd», i, en conseqüència, quan va ser elaborada, molts dels aspectes que contenia estaven ja concebuts, dissenyats i algun d'ells començat; ja hi havia una inèrcia de treball que ha continuat en el temps successiu.

En aquest sentit, em referiré a algunes de les coses que la Llei ha fet, però abans crec que el senyor Diputat que m'ha interpellat i els diputats d'aquesta Cambra haurien de tenir present : quin és el període que té, que està vigent, aquesta Llei? Tal com deia, des del 5 de maig, data de la seva entrada en vigor, està funcionant; recordo que les eleccions es van produir el 29 de maig, que el nou Govern de la Generalitat és del 4 de juliol, que, de fet, en un període real de temps podríem dir que fins al setembre d'aleshores el nou Govern no ha entrat en funcionament i, en conseqüència —com ho vulguin comptar—, fa cinc mesos, sis, set, des de la data de funcionament de la Llei. Per aquesta raó seria ja difícil apreciar un retard; seria un argument per justificar, de fet, poques coses, però, evidentment, no l'utilitzaré, aquest argument; el cito només com a referència, com a element addicional, perquè el que ha succeït és que hem fet, tal com deia, moltes coses.

Hem endegat, per exemple, una peça importantíssima per al que és el desenvolupament de tota la Llei, que és l'inventari forestal i ecològic de Catalunya, inventari, per una part, amb ICONA; per una altra part, amb el CREAM, i que ha de representar, en el transcurs dels propers anys, arribar a tenir un estat de situació, el més complet que mai ha tingut el nostre país a través de 13.000 punts de mostreig. Hem creat, d'acord amb el que estableix la Llei i per primera vegada a Catalunya, un sistema de recerca forestal IRTA-CREAM i una base experimental i de millora varietal amb una empresa pública forestal catalana. I hem hagut de crear, per fer això, el CREAM, el Centre de Recerca Ecològica i d'Aplicacions Forestals, amb la Universitat Autònoma, l'Institut d'Estudis Catalans —dirigit per una personalitat del nivell del catedràtic d'ecologia, el doctor Terrades—, organisme que m'honora presidir, i hem hagut de crear també una empresa pública per poder avançar en el camí de tenir un àmbit d'experimentació ben organitzat. I en aquesta mateixa línia i per completar el cercle i perquè també la Llei ho manava hem creat, per primera vegada, cursos de postgraduats per a la titulació Master en gestió ambiental, promoguts també a través del CREAM i, d'aquesta manera, en el si de Catalunya tenim, des del Centre de Capacitació Forestal dependent del Departament d'Agricultura, a Santa Coloma de Farners; a les escoles d'enginyeria de la Politècnica, Enginyeria Forestal, fins a aquests cursos de post-grau.

Hem constituït —perquè ho manava la Llei— la taula intersectorial de la fusta, i funciona també —amb caràcter específic— la taula intersectorial del suro.

Catalunya és l'únic lloc de l'Estat —també perquè la Llei ja ho indicava— on es disposa d'un mapa de zones de perill d'incendi, a través de l'anàlisi informatitzat per retícules d'un quilòmetre quadrat dels 31.000 quilòmetres quadrats de superfície de Catalunya; un instrument important que ja hem fet servir i encara rendirà més resultats en un futur.

La Llei que s'ha desplegat també decreta zones d'alt risc d'incendi, regulant determinats aprofitaments, regulant la millora de les suredes; per primera vegada, d'acord amb el que estableix la Llei i per a l'any 89, s'ha fet, s'ha publicat i s'ha distribuït el primer programa d'oferta pública de productes forestals; s'han endegat els primers estudis sobre àrees abandonades susceptibles de repoblació a cinc comarques de Catalunya —estan acabats— etcètera; aquestes són algunes de les coses que hem fet amb el marc de la Llei.

I sobre les tres concretes que vostè apuntava, la resposta també és molt concreta : Pla General Forestal, Centre de la Propietat Forestal, Fons Forestal. El Pla General Forestal : senyor Diputat, aquest Pla és una feina dirigida a classificar el sòl forestal i a determinar-ne l'ús. La mateixa Llei estableix que aquest és un Pla de llarga durada, li dóna una durada de 10 anys. És evident que un pla d'aquesta dimensió, concebut amb aquests terminis, no és una cosa que s'hagi de fer en mesos, però és que la mateixa Llei ho reconeix quan en el seu article vuitè diu : «El Departament d'Agricultura elaborarà l'inventari forestal com a base ecològica i econòmica per a la redacció del Pla general». Si hem de tenir en compte l'inventari per fer el Pla, com ens demana vostè ara, que tinguem el Pla quan és públic i notori que un inventari és una feina que dura tres, quatre anys; l'inventari del País Basc fet per l'ICONA —una superfície forestal molt més petita que la de Catalunya— ha durat quatre anys; el de Catalunya espero que duri el mateix termini. Però és que encara hi ha més, senyor Ganyet : llegeixi's bé la Llei, llegeixi's les disposicions transitòries. La mateixa Llei convençuda que aquest Pla general no es pot elaborar en mesos, no s'ha d'elaborar en mesos, diu, concretament, que : «hi ha dos anys de termini per elaborar el Pla General», és a dir, fins al maig del 1990 hi ha temps per tenir aquest Pla general. Per què ens el reclama ara? Ens el reclamava ja aquest matí en els Pressupostos; no té lògica, però, malgrat això, deixi'm dir-li que aspectes del Pla, que la major part del Pla —perquè ho podem fer—, el tindrem elaborat abans dels dos anys, perquè podem fer-ho, però la mateixa Llei estableix aquest període de temps.

Segon aspecte : el Centre de la Propietat Forestal. El Centre de la Propietat Forestal és, indiscutiblement, una peça bàsica de la nova concepció que no té cap precedent en l'Estat espanyol, que trenca amb la tradició forestal espanyola, que recobra el paper per al propietari forestal de persona perfectament responsable i, en aquest sentit, posa fi als segles d'accés d'intervencionisme en la política forestal espanyola; que és una peça nova, que és important, en definitiva, i que cal reglamentar-la; i que cal reglamentar-la, senyores i senyors diputats, d'acord amb el sector; que cal reglamentar-la a través del pacte i del consens, i això és el que estem fent, perquè les parts que intervenen en aquest centre no són parts poc nombroses, el Consorci forestal de Catalunya, però també totes les organitzacions sindicals agràries, que són representatives d'interessos forestals i, en aquest sentit, s'ha anat treballant al llarg dels mesos passats, i el mes de desembre hi va haver una última reunió de caràcter general que ha donat lloc a ulteriors converses encara, en què s'ha arribat a dues conclusions : que no tenen res a veure amb el paper, papers, papers, sí amb la constitució d'un centre forestal realment consensuat quant als seus continguts i la seva realització amb el que han de ser els seus protagonistes. El que

s'ha convingut és començar per crear una gestora que reproduïxi en la seva composició la composició que estableix la Llei i que sigui a través d'aquesta gestora que s'elabori el Reglament, que no siguem directament l'Administració de Catalunya. Aquesta és una pràctica democràtica, que no em discutirà que és positiva, i que posa de relleu la voluntat del Departament d'Agricultura que aquest Centre de la Propietat Forestal neixi a través del consens i no com un producte de laboratori en el si del Departament. I si per aconseguir això hem de passar un mes més o dos o tres, els passarem, perquè el que ens interessa és que neixi una criatura forta, una criatura sana.

Tercer aspecte...

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, senyor Conseller, se li ha acabat l'hora.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Ràpidament, senyor President, moltes gràcies.

Tercer i ràpid aspecte : el Fons Forestal. El Fons Forestal de Catalunya, senyor Diputat, es crea quan s'ha de crear, és a dir, enguany, en el primer exercici pressupostari posterior a l'aprovació de la Llei. La Llei ja la vam aprovar el maig del 88, en ple exercici pressupostari d'aquell any, el Fons s'ha de crear enguany. No és exacte —li ho vam corregir ja en el debat de pressupostos, no debia escoltar— que no hi hagi partides pressupostàries. Les partides pressupostàries consignades per a la repoblació ordinària extraordinària són les partides que han de compondre aquest Fons, perquè aquesta és la seva finalitat. I aquest Fons, senyor Diputat, serà creat enguany. Li recordo que som al dia quaranta-u dels tres-cents seixanta-cinc de l'exercici pressupostari d'enguany. Jo li dic que abans que arribem a la meitat d'aquest exercici, el Fons, l'hauré constituït, però no ens el reclami al cap de quaranta-un dies d'haver començat, perquè em sembla que no té lògica.

En definitiva, perquè li acabo de dir que em sembla que he demostrat a bastament i amb fets concrets que no anem retardats, que no hem incomplert cap termini, al contrari, que anem avançats i que la Llei Forestal, precisament perquè és una Llei important i ha nascut dels consens d'aquesta Cambra, som els primers interessats a complir-la amb eficàcia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Per cinc minuts, té rèplica el senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor Conseller, senyores i senyors diputats..., perdó, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Em pensava que m'havia castigat. (Rialles.)

El Sr. GANYET : A mi em fa por, senyor Conseller, que els arbres no li deixin veure el bosc, li diré per què : perquè hi ha pressa a Catalunya, perquè la degradació continua, la degradació del bosc, a Catalunya, continua, amb Llei Forestal i sense Llei Forestal. Volem que es faci des de l'Administració un *sprint*, s'ha estat nou anys sense política forestal a Catalunya, no ho allargem més. Sí, quan jo parlava dels arbres : inventari forestal, és importantíssim, sistema de recerca, cursos de postgraduats, taula intersectorial, mapa de zones de perill..., sí, però les tres qüestions fonamentals són : el Pla General Forestal, el Centre de Propietat Forestal i el Fons Forestal.

Respecte al primer : dos anys de termini vam pactar a l'hora de la discussió de la Llei. No és bo que s'esgoti aquest temps, no és bo que s'esgoti. Vostè ha dit una cosa molt preocupant :

ha dit que entraria en la preparació del pla general quan es tingués l'inventari, i ha parlat de l'inventari, que s'havia de desenvolupar al llarg de tres o quatre anys. És que tindrem pla general forestal d'aquí a cinc anys? Ho ha dit vostè. És molt preocupant. No té lògica que la Catalunya degradada estigui més de dos anys sense pla general forestal.

Ha dit que ha començat les converses amb el sector, que ha fet una gestora perquè faci el reglament : és que estarem quatre o cinc anys més sense centre de propietat forestal? Jo vaig escoltar molt atentament la discussió parlamentària, la resposta del diputat de Convergència i Unió a la nostra esmena : no hi ha cap partida per al Fons forestal. Hi ha un seguit de partides, petites partides pressupostàries disperses, que s'hi poden integrar; però no hi ha cap partida explícita, substancial, que pugui fer dir que s'ha creat el Fons Forestal de Catalunya.

Sap on viuen els enginyers forestals que cuiden els boscos d'Alòs i Gil? Sap on viuen els enginyers forestals que cuiden els boscos de Guils de Cerdanya? O de Civís? Els boscos de Civís, d'Alòs i Gil són cuidats des de la ciutat de Lleida, a 200 quilòmetres de distància. És un plantejament del tercer món, que els suïssos no entendrien. Els boscos de Guils de Cerdanya són cuidats des de la ciutat de Girona...

Per tant, el sentit de les nostres Mocions ja el poden endevinar : posarem un termini raonable per a la redacció i l'aprovació del pla general de política forestal, un termini raonable per a la creació del centre de propietat forestal de Catalunya, i un termini raonable per a la creació del fons forestal. I els demanarem que descentralitzin els serveis tècnics i creïn oficines *ad hoc*, sota la direcció d'enginyers de grau superior, a totes i cadascuna de les capitals de comarca de Catalunya amb reconeguda vocació forestal. Joestic segur que vostè, que és una persona sensible, votarà a favor d'aquesta Moció quan es presenti.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Honorable Conseller, per al torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Breument. Senyor Diputat, amb tot l'afecte del món, jo no sé si té lògica o no el que he explicat —a mi em sembla que sí—; el que no té vostè són arguments, i li ho dic amb afecte, però li ho haig de dir. I, a més, no m'escolta. No té arguments i no m'escolta. Jo li he dit que la Llei —i li he llegit l'article, l'article vuitè— vinculava el pla general a l'inventari forestal; no he dit que jo el vinculi i el condicioni, i és lògic que sigui així, que hi hagi un grau de relació important. Li he dit que enguany tindrem els primers resultats, i no li he dit que sigui per després, d'aquí a cinc anys. És més, li donaré una data —perquè quedi tranquil— de quan tindrem llest el pla general. El pla general el tindrem llest abans del termini que fixa la Llei, de dos anys. La Llei ens dona fins al 5 de maig, per ser exactes, de 1990. Doncs, bé, nosaltres el tindrem a principis del 1990. Perquè quedi tranquil.

Sobre el centre de la propietat forestal, també li donaré una data concreta : jo no li he dit que això s'allargarà indefinidament, una gestora; la gestora tindrà la vida que tindrà. Nosaltres, el compromís que ens marca la Llei és que tingui un reglament. Doncs, molt bé, abans de l'octubre d'aquest any hi haurà el reglament del centre de la propietat forestal.

No hi ha diners, o són unes quantitats ridícules; li'n cantaré una partida, només, per veure les quantitats ridícules que tenim previst en el Pressupost per constituir el Fons forestal. Pla extraordinari —l'extraordinari— de restauració i d'incendis : 202 milions de pessetes. Una partida sola. Si 202 milions de pessetes en una sola partida és una xifra ridícula, home, doncs, no ho sé... I li'n cantaré una altra : pressupost per a l'àmbit forestal del Departament d'Agricultura per a l'any 1989 : 2.408 milions de pessetes. Home, si això és una disponibilitat ridícula...

Senyor Diputat, jo no vinc aquí per explicar que tot ho fem bé; no és aquesta la meua intenció. El que passa és que vostè em fa un tipus de plantejaments sobre unes coses tan evidents..., quan la Llei diu que tenim dos anys, vostè ja ens reclama —quan fa set mesos que estem governant— que el fem, que em sembla senzillament incompreensible. Amb tota sinceritat li ho dic : no entenc gaire la finalitat d'aquesta interpellació. De tota manera, perquè tingui una finalitat constructiva, li faig, a vostè i a tots els altres grups, perquè tots els grups van ser participants d'aquesta Llei de consens... : nosaltres, la major part d'aquesta Llei la tindrem desenvolupada enguany —la major part d'aquesta Llei—; tenim unes prioritats, tenim un calendari fixat d'aquests 89 aspectes; estem disposats a parlar amb tots els grups d'aquesta Cambra per veure si, amb l'esquema de prioritats que hem establert, hi estan d'acord, no hi estan d'acord. Discutim-ho, parlem-ho. Ara, que no ens diguin —perquè no és cert, perquè ho acabo de demostrar ara i en l'anterior intervenció— que anem retardats, que no complim la Llei forestal, perquè això, primera, no hi ha arguments i, segona, deducció lògica de la primera, es demostra que la complim a bastament.

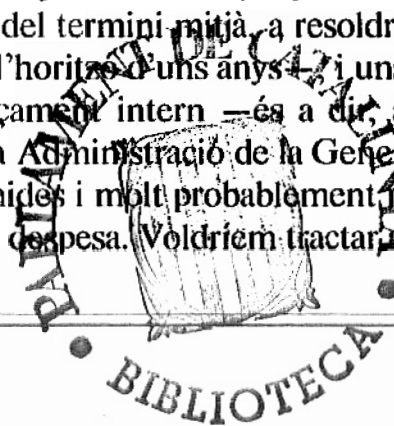
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Passem ara al dotzè punt de l'ordre del dia, que és Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de finançament sanitari, que formulen els Diputats senyors Daniel Font i Xavier Guitart, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre senyor Daniel Font.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de finançament sanitari

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. M'ha tocat a mi de fer les dues interpellacions sanitàries de la sessió d'avui, i aquesta primera versa sobre el finançament sanitari i sobre els objectius generals del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat en matèria de finançament de la sanitat catalana, entenent que veiem, en aquest terreny del finançament sanitari, dos tipus de problemes relatius a l'ajust del sistema de finançament : un, d'ordre extern —és a dir, aquells problemes que fan referència a l'Administració de la Generalitat i a l'Administració de l'Estat conjuntament, i que probablement se situen més en el terreny del termini mitjà, a resoldre en el terreny, o en el camp, o en l'horitzó d'uns anys— i uns altres problemes relatius al finançament intern —és a dir, aquells que s'originen en la mateixa Administració de la Generalitat i que tenen unes causes definides i molt probablement relacionades amb l'estructura de la despesa. Voldriem tractar aquests

dos terrenys, aquests dos problemes derivats del finançament.

Relacionaré, encara que sigui telegràficament, algun dels orígens que ens sembla a nosaltres que afecten definitivament el finançament sanitari, el consegüent dèficit i problemes posteriors de cara a la resolució de les necessitats sanitàries de Catalunya. Diré, telegràficament, doncs, que ens sembla que una causa, un origen definitiu, és la consolidació de les tendències de despesa tradicionals i endèmiques del sector sanitari, que encara pensem i reiterem que no estan resoltes a Catalunya, i tenim els nostres dubtes si el Departament de Sanitat controla o no les xifres de sanitat.

Següent causa : l'existència d'hospitals públics dependents de l'Institut Català de la Salut que no resisteixen una comparació en termes d'eficàcia i en termes de rendibilitat assistencial i econòmica amb els hospitals públics de dependència municipal. I s'ha dit —ho ha dit algun diputat d'aquesta Cambra— en el debat pressupostari, per exemple, que això pot ser a causa de l'existència de grans especialitats en els hospitals dependents de l'Institut Català de la Salut i del fet que els hospitals municipals siguin menors. Doncs, bé, jo diria que em sembla correcte continuar afirmant, continuar fent aquesta afirmació perquè, si bé és cert que els nivells tecnològics dels hospitals de l'Institut Català de la Salut són alts, també ho són els que es comptabilitzen de dependència o de participació municipal. Llegim : l'Hospital Clínic, Hospital de Sant Pau, hospitals municipals de Barcelona que, si no ho tinc mal entès, són precisament aquells que estan fent d'una manera majoritària i més emfàtica les polítiques, posem per cas, de trasplantament renal, de trasplantament cardíac, etcètera, que és justament el que ens mencionava el Diputat que va intervenir en aquest tema.

Notem, entorn del finançament, també, com a causa, potser una insuficiència de mesures ordenadores en matèria de despesa fixa, i consegüent problema de finançament. Per exemple, cal dir que en el sector hospitalari la relació de despeses dins un hospital públic, per exemple —en relació amb les despeses de personal—, són d'un 70% pràcticament, i, per tant, vol dir que en el sector públic, sobretot, la despesa de personal podria ser considerada quasi com una despesa fixa. És un terreny en el qual les petites mesures, les petites mesures de gestió tenen grans resultats en termes econòmics, i en termes de qualitat assistencial. I, per tant, diríem que en aquest terreny ens sembla que hi ha una causa, també, que genera dèficit i consegüent problema de finançament. I, per contra —i acabo aquesta relació telegràfica—, la infradotació d'alguns dels capítols estratègics de la sanitat catalana, bàsicament els relatius al metge de capçalera i a organitzacions d'atenció primària, que té un efecte definitiu sobre la possibilitat de reordenar les altres fonts de dèficit, les altres causes (*remor de veus*) que generen els problemes de finançament.

Els arguments : els arguments que tradicionalment hem sentit, o que ens ha dit el Departament de Sanitat respecte a per què hi ha problemes de finançament a Catalunya són, el primer argument : es diu que fan falta més diners per a la sanitat catalana; es diu que l'Estat hauria de col·laborar d'una manera més decidida en el finançament de la sanitat catalana, i es diu, en segon lloc, que a Catalunya ens donen menys diners que a la resta de l'Estat; és a dir, que el finançament de la sanitat catalana és inferior a la de la resta de l'Estat, i, per tant, l'existència d'un greuge comparatiu, en termes de finançament

sanitari, suposa una relació diferent a la de la resta de l'Estat i, per tant, un greuge comparatiu que té un efecte sobre el sistema sanitari de Catalunya i el seu funcionament.

I es diu, a l'últim, que el sistema de finançament de Catalunya, vigent en aquests moments, és dolent; es diu textualment, si no ho he transcrit malament, s'ha dit, durant un any, que el sistema de finançament de Catalunya és maligne, pervers, pèrfid i diabòlic. Jo diria que, certament, tots els sistemes de finançament deuen tenir els seus pros, els seus contres, i que poden ser més bons o més dolents, però que, en qualsevol cas, aquesta adjectivació em pressuposa a mi una voluntat de desviació de responsabilitats en aquesta matèria i l'adjudicació a l'Administració central —la qual jo no tinc ara, aquí, l'obligació de defensar, però sí que denuncio o que vull parlar de l'actitud que suposa l'adjectivació dels problemes derivats del finançament sanitari, perquè d'alguna manera s'està intuïnt o s'està dient que tenim els problemes de finançament perquè hi ha un Estat o hi ha una administració, que no és la nostra, que ens imposa el sistema de finançament. I, certament, hem fet alguna indagació, perquè, dit això, dits aquests adjectius, pensàvem : «Potser és que en algun ministeri de Madrid hi deu haver algun alt funcionari atrinxerat pensant, cada dia, a les nou del matí, quan va a treballar, com ofegarà la sanitat de Catalunya en termes de finançament». Hem fet alguna indagació, vejam si això era cert, i el cert és que ens hem trobat alguna sorpresa, i, certament, hem trobat que hi ha un sistema de finançament implantat, que el sistema de finançament implantat és un sistema vigent, i que té uns autors, i hem pensat : «Potser els autors d'aquest sistema de finançament deuen ser malvats, o deu ser gent desconeguda o gent que no entén els problemes de Catalunya», però ens hem trobat que els autors són, ni més ni menys que dos destacats membres del Consell Executiu de la Generalitat que van intervenir d'una manera directa en l'elaboració, la negociació, el pacte, la firma i la rúbrica del sistema de finançament vigent des de l'any 1986, (*remor de veus*) —com diu el senyor Camps, que sí, senyor—, i que, a més, (*remor de veus*), compromet ni més ni menys que per deu anys el finançament sanitari de Catalunya.

Diria, doncs, que no entraré en la lògica de dir si és més bo o més dolent. Jo tinc la meua opinió feta sobre el sistema de finançament de Catalunya, però no ho discutirem ara. Sí que diré que és una responsabilitat directa del Consell Executiu, i si molt m'hi obliga, li diré que, com a mínim, és una responsabilitat al 50% del Consell Executiu.

Respecte a l'argumentació que ens donen menys diners a Catalunya que a la resta de l'Estat, jo diria que aquí hi ha una altra cortina de fum, i no dic que no sigui bo que tinguem més diners que la resta de l'Estat, perquè, a més, com explicaré més tard —si tinc temps—, crec que el finançament sanitari de Catalunya s'hauria de regir per unes pautes específiques, però dir que ens donen menys diners que als altres és una manera de dir : «Sóc incapaç d'acabar de gestionar la sanitat catalana amb els recursos que tinc», senzillament, perquè no és cert, no és cert.

«Catalunya disposa de més o menys recursos que les altres comunitats autònomes?» Resposta : en disposa de més. Disposem de més recursos que Andalusia, de més recursos que el País Valencià, de més recursos que tota l'àrea d'INSALUD, gestió directa, de més recursos que Galícia i de menys

—excepció feta— que el País Basc, que té un sistema de finançament diferent. Analitzant els sistemes de finançament existents a Catalunya, que són de finançament existents en el marc de la sanitat del conjunt de l'Estat, diríem que jo he aconseguit detectar en els documents tres o quatre maneres de finançament diferents; la nostra és una d'elles. Hi ha un sistema de finançament pel cost dels serveis sanitaris, que és la nostra, amb una clàusula del pacte de finançament existent, que suposa, en deu anys, l'equiparació del sistema del cost dels serveis a la població de dret, que és el que s'utilitza en general. El sistema més generalitzat en el conjunt de l'Estat és el de la població de dret, és a dir: «Tants barrets, tant cobres»; nosaltres no tenim aquest sistema, tenim un sistema qualitativament millor, que té en compte el valor dels serveis transferits en el moment de la transferència. Hi ha el sistema també de població protegida, que potser és el més lesiu, població protegida per les cartilles de la Seguretat Social. I, finalment, el del concert, que és el del País Basc.

Doncs bé, de tots aquests sistemes, si consideréssim que el lògic —cosa que jo no considero— és finançar per població protegida, és a dir, aquella població que tenim adscrita amb cartilla de la Seguretat Social, i tenim l'obligació de donar-li assistència, si consideréssim que això fos lògic —cosa, que dic, jo no considero— Catalunya hauria ingressat en aquests moments 45.000 milions més —45.000 milions més— que amb aquest sistema, i si diguéssim que el sistema adequat és el de la població de dret, estrictament, i no el del cost dels serveis, hauríem ingressat 25.000 milions de més.

Per tant, jo diria que no hem de fer una causa de la imprecisió de dir si guanyem o tenim més o menys diners que les altres comunitats autònomes, però sí que vull dir que l'opinió donada, sovint des dels ambients o des del Departament de Sanitat i del Consell Executiu sobre que tenim pocs diners, que som un país agreujat, manca de fonament, no té fonament, i diria que més aviat la situació és a la inversa: Catalunya, en aquest sentit, seria part agreujant, i en aquesta línia sembla que algunes comunitats autònomes s'estan expressant, per exemple, el cas d'Andalusia, que comença a discutir, fins i tot a la premsa diària, el sistema de finançament de Catalunya.

Jo diria, ara, sobre el País Basc, voldria fer un comentari sobre el País Basc; perquè el País Basc ha sortit tres cops en aquesta Cambra, i dos dels tres cops que ha sortit, ha sortit en el discurs del President Pujol; ens va dir el mes de juny, en el discurs d'investidura, que aplicant el coeficient basc a Catalunya tindríem 30.000 milions més de pessetes anuals, i després, al darrer discurs de política general ens va dir que en tindríem 40.000 més; va pujar 10.000 milions en tres mesos. Però, en qualsevol cas, la tesi era que, aplicant el coeficient basc, tindríem una substancial quantitat més a Catalunya ingressada per concepte de finançament sanitari. Doncs bé, jo he de dir que això no és cert, manca de fonament. Tampoc en vull fer una bandera d'això, no és important que discutim això; vull dir que no és important la política del greuge, que no en traïem res amb el greuge comparatiu, però vull desmentir afirmacions fetes en aquesta Cambra que no obceixen a la realitat, i donaré les xifres ràpidament: Catalunya ingressarà el 1989 3.878 milions de més amb el sistema del cost dels serveis, que és el que tenim, que amb el de població de dret, que és el que impera al conjunt de l'Estat; el País Basc, pel sistema de concert, ingres-

sarà 8.379 milions de més que pel de població de dret, que és el que hi ha al conjunt de l'Estat. Doncs, bé, si apliquem a Catalunya el sistema de finançament basc, és a dir, a través d'un concert, i el que allà significa de més de finançament, que significa exactament un coeficient 0,54, si apliquem això sobre la població de dret de Catalunya, resulta que Catalunya ingressaria el 1989 8.379 milions de més, és a dir, 4.499 milions de més que pel sistema del cost dels serveis, que és el que tenim en aquests moments. Per tant, n'ha caigut un zero; és a dir, és cert hi ha un greuge amb relació al País Basc, però és de 4.000 milions, no de 40.000 milions, i, en qualsevol cas, jo diré que ens sembla que aquest no és el problema fonamental, i que hem de relativitzar el greuge comparatiu, perquè el sistema de finançament sanitari crec que no es pot regir estrictament pel de població de dret solament, però, sobretot, segur que no es pot regir per la política del greuge comparatiu, entre altres coses perquè crispa, perquè crispa i fomenta l'antagonisme entre interlocutors que en principi haurien de mancomunar una posició, i, segon, perquè significa un criteri d'homogeneïtat que ens sembla que, tal com està en aquests moments l'anàlisi del finançament sanitari, no és bo. Dir que el País Basc ingressa més i que hauríem d'estudiar una solució homogènia per al País Basc i per a Catalunya és tant com dir que acceptem que, segons els habitants que tenim, nosaltres hem de tenir finançament X, és a dir, allò que dèiem abans de «tants barrets, tants diners». I aquest tema, en sanitat, jo crec que també en finançament general, almenys segons alguns experts de la comissió econòmica del meu partit, estan considerant en aquests moments, a l'hora de definir barems objectivables de finançament, sembla que el de població de dret no és un barem suficient.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Font.

El Sr. FONT: Bé, puc fer un últim comentari? (Pausa.) Bé, la interpellació aniria en el següent sentit —simplement dir en quin sentit va la interpellació—, que seria el de dir: hi ha uns problemes pendents que s'han de resoldre a mitjà termini i que afecten les dues administracions; hi ha uns problemes immediats que deriven d'una situació interna que nosaltres en diem d'«insuficient gestió». Quins objectius generals de capteniment té el Consell Executiu per resoldre ambdós d'aquests problemes, tant els que afecten el mitjà termini, i que fan referència a la definició d'un sistema compartit i corresponsabilitzat entre l'Administració de Catalunya i l'Administració de l'Estat, moment que es podria aprofitar en el del replantejament del finançament econòmic general de Catalunya, i quins objectius té en matèria de liquidació dels desajustos o de les disfuncions existents en matèria de finançament derivades dels problemes interns —llegeixi's «dèficit corrent i acumulat dels hospitals públics».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula per deu minuts.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, jo m'havia escrit un conjunt de papers per contestar la possible interpellació en aquest sentit, i em trobo que no sé quin to donar-li, no? Agafo el final, i al final em sembla que el senyor Daniel Font, doncs, obre unes possibilitats d'entesa —que jo ho voldria acceptar

així— i de buscar vies per buscar solucions a fets que, si és evident que no hem de buscar la via del greuge comparatiu, fets que són evidents; jo crec que aquí hi ha uns fets, doncs, que són evidents.

Sí que hi ha un problema de finançament extern, que diu que la solució serà a mitjà termini. Bé, esperem que sigui així. Però jo li puc dir que, quan jo vaig per la resta d'Espanya, jo no veig a la gent crispada pel que dic jo, més aviat qui està crispat —si de cas— sóc jo, és a dir, que no els veig crispats. Quan vaig al País Basc, doncs, no els veig en una situació de crispació; més aviat el Conseller basc el veig molt content, el Conseller basc, doncs, agafa i fa universalització de l'assistència abans que tots, i jo crec que li van bé les coses. Per tant, jo crec que aquesta no és la situació, i és evident que nosaltres no volem, en cap cas, que es rebaixi la quantitat que rep el País Basc —ja ho he dit repetits cops—, però, sincerament, jo he de dir que hi ha un conjunt de punts que sí que li vull argumentar. Vostè diu tres coses, són tres aspectes que li he anat sentint dir, repetidament. Un és aquest tema del País Basc. Jo crec que ha de quedar clar, no? I a mi em satisfà perquè, a més, veig que ens donaran la raó. L'any 84, el seu Grup parlamentari deia que a la Conselleria de Sanitat hi havia un problema financer molt greu i que ens donarien, com a màxim, 2.000 milions, i ens en van donar 20; ara diu que és un problema de 4.000, doncs potser ens en donin 40; és a dir que, bé, és un tema..., i que, a més, coincidiria amb les xifres del País Basc.

Jo li puc assegurar que els números que vostè ha fet amb el País Basc, jo els hi puc repetir, i li posaré el personal de la Conselleria a la seva disposició perquè li facin una anàlisi i el càlcul de com funcionaria això. Si vostè aplica la metodologia igual com la que s'aplica al País Basc, la xifra que tindria és entre 35.000 i —ara ja hi afegeixo 5.000 milions més— 45.000 milions de pessetes. És a dir que, si un fa càlculs i aplica la metodologia estricta, surten aquestes xifres, i això s'explica per les diferències entre població i renda, i perquè s'apliquen els costos associats a la transferència en la distribució del País Basc. Jo li asseguro —i aquest és un tema que, i ho dic de debò, jo amb el Conseller basc m'hi entenc molt bé, no pretenc fer un tema de crispació ni de discussió— que vostè pot venir al Departament, li posaré els tècnics, fan els números i després veurem qui dels dos té la raó; jo li asseguro que fent estrictament això, amb una metodologia correcta, doncs, li sortirà aquesta xifra.

Però és evident que no volem aquest tipus de discussió, però sí que es dona aquesta situació, que hi ha una comunitat autònoma que surt afavorida. També és evident que hi ha tres altres comunitats autònomes que hem rebut les transferències, que són Andalusia, València i Catalunya, i és sorprenent que les tres comunitats autònomes tinguin problemes greus de finançament; les tres tenen els problemes greus de finançament. A què és degut, això? Bé, jo crec que és degut al fet que el sistema de finançament global, doncs, és un finançament equivocat, que, a més, tothom ho reconeix, i posant una mica una caricatura, si en aquest moment s'hagués transferit la sanitat a Madrid, doncs, cada any nosaltres rebem, per exemple, de desviacions per dèficits que produeix l'INSALUD, uns 30.000 milions de pessetes, això és el que vam rebre l'any 88. Si s'hagués transferit a Madrid, hauríem hagut zero pessetes; doncs ja s'entén que és un sistema equivocat. S'entén que és un sistema equivocat un sistema en el qual jo, cada final de mes, telefono

per preguntar a veure com van els altres, per saber com van de desviació, perquè si ho fan malament i es desvien molt rebrem més diners. És una cosa de lògica que, aquest sistema, que és evident que jo he qualificat de pervers, de maquiavèl·lic, però, mai he dit de diabòlic, és evident que és un sistema que no funciona; jo crec que, aquest sistema, estem tots d'acord que és un sistema equivocat, que és un sistema que s'ha de millorar, i que hem de buscar maneres per canviar aquest sistema de finançament. I jo crec que això, a nivell del Ministeri, fins i tot es veu que és un sistema que no funciona bé, que és un sistema equivocat.

És evident també que no s'ha d'entrar tampoc en el greuge comparatiu de si Catalunya rep més o menys; és a dir, a mi diferents cops m'han dit : «Escoltin, escoltin, vostès, en comparació amb Zamora, tenen una sanitat millor, i, per tant, vostès el que han de fer és tornar-se com Zamora», i aquest no és model de sanitat que jo vull; jo vull que a tota la resta d'Espanya tinguin un model de sanitat com la catalana; és a dir, que nosaltres hem d'aconseguir que tot Espanya tingui un model millor de sanitat i que funcioni millor la sanitat. Hi ha, a més, una comunitat autònoma que rep molts més diners que les altres, i també és comprensible, que és Madrid; és a dir, aquest fet és un fet real, està uns tres punts per sobre, i és veritat; com és veritat també que, de cop, doncs, al País Valencià li han canviat el percentatge de participació aquest any, contravenint el Decret de traspàs que s'havia fet, i d'una manera, doncs, que ningú entén per què ha passat això.

És a dir que hi ha un conjunt d'aspectes, que no és que hi hagi una voluntat aquí de dir : «És que hi ha greuges, és que...», no, és que aquest sistema és clar que no va bé; és un sistema que no funciona, és un sistema que té unes greus deficiències, i que, evidentment, farà que s'hagi d'estudiar. Com és equivocat el fet que els programes de finançament es veuen complicats pel fet que es pressuposta a la baixa. Nosaltres ens trobem uns pressupostos de l'INSALUD, que són els pressupostos de l'INSALUD falsos, que estan fets equivocadament, que estan fets a la baixa, malgrat els esforços —que ho reconec—, uns esforços molt importants per part del Ministeri aquests dos darrers anys, però és veritat, són uns pressupostos a la baixa ja d'entrada, amb la qual cosa, el xoc..., ja se sap que anirem a una desviació i a una participació; participació que, a més, rebem al cap d'un any. Això sembla que està en vies de solució; jo puc dir que hi ha uns esforços especials, sembla, de cara a l'any 89, per solucionar aquest tema.

Això crea unes tensions greus, això crea unes dificultats de funcionament, evidentment, per part de la Conselleria de Sanitat, el nostre Departament i, molt especialment l'Institut Català de la Salut, i crea unes dificultats gravíssimes. Vostè pot comprendre que els proveïdors es troben, doncs, que cobren uns endarreriments realment importants, i això, evidentment, ens crea uns problemes d'encariment del funcionament. Però fixi's vostè que vostè em diu : «És que, a més, vostès tenen un altre problema intern : als seus hospitals propis tenen un problema intern molt greu». Tenim un problema, sempre en tenim, de problemes, però, escolti, són uns problemes comuns. Vostè sap què farà aquest any l'INSALUD? Aquest any, d'ara a l'abril, l'INSALUD, el que intentarà és treure totes les factures dels calaixos per fer una liquidació, i llavors rebrem nosaltres el 16 i escaig per cent, i veurem, bé, doncs, a

veure quina situació tenim uns i altres.

Miri, jo crec que amb el tema del finançament hem de fer un cop de cap tots, hem de veure com ha de funcionar això, i és evident que el que no pot funcionar és d'una manera que és com funciona ara : quan nosaltres ens reunim en el Consell Interterritorial i es diu : «És que ara estem estudiant si transferim la sanitat a Galícia», doncs, escolti, jo puc assegurar que els consellers que tenim les transferències diem : «Això no pot ser». Això no pot ser, perquè, a més, cada cop que es produeixi una transferència, doncs, com per exemple ha passat ara, la del País Valencià, doncs, es transfereixen uns diners un dèficit; és a dir, que a València també ja li han transferit un dèficit, i aquest dèficit que li transfereixen dona la casualitat que nosaltres, si s'hagués quedat a l'INSALUD, en cobraríem el 16%, i, en el moment que el transfereixen, deixem de cobrar el 16%. És el que se'n diu la centrifugació del dèficit, això és una cosa que sí que és clara, està absolutament en una situació que ja li he dit : en el moment que realment s'hagués repartit tot a les comunitats autònomes, l'INSALUD central, doncs, deixaria de fer dèficit i, per tant, ningú rebria cap desviació i totes les desviacions anirien a parar a les comunitats autònomes.

És un sistema dolent, no sé si la paraula exacta és pervers, però realment és pervers que jo hagi d'estar satisfet que els altres funcionin malament, i jo crec que és una llàstima : a mi, el que m'alegraria és poder estar satisfet que els altres funcionessin bé.

I és veritat, a més, que hi ha un altre problema greu, que és el del sector concertat, amb uns dèficits importants, i aquest és un fet real, i amb uns deutes a la Seguretat Social importants. I nosaltres tenim 13.500 llits concertats, la majoria amb fundacions benèficio-privades, i si aquests llits els hagués hagut de construir l'Estat, a un preu de 10 milions per llit, serien 135.000 milions els que hauria hagut d'invertir l'Estat a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Per a rèplica, el senyor Font. Té cinc minuts.

El Sr. FONT : Bé, no voldria ara polemitzar en relació amb uns temes que han aparegut, perquè el que voldria és fer algun tipus de proposta o d'interrogació sobre vies d'evolució futura sobre aquests temes que han estat plantejats. Jo portava algunes xifres de comparació de la despesa sanitària a Catalunya en relació amb el PIB d'Espanya i d'Europa, i dels països de l'OCDE. També tenia alguna cosa més escrita sobre el País Basc i algunes dades sobre l'eficàcia sector públic Generalitat, sector públic municipal, benèfic, públic, privat, a Catalunya. Però no hi entraré, i acceptaré una cosa de les que ha dit, que és que el sistema de finançament s'ha d'ajustar, i s'ha d'ajustar en un doble vessant, que és en el del finançament general, aquell que ve per compte de l'Estat, i en la distribució interna de recursos a Catalunya.

Respecte al finançament sanitari general, volia preguntar o interpellar el Conseller sobre si creu que aquest podria ser un bon sistema : seria veure si en el marc del finançament autonòmic el fet que a uns anys vista, a pocs anys vista, s'haurà de començar a replantejar i a parlar d'aquest sistema, si seria factible de plantejar el nou o l'ajustament del sistema de finançament sanitari de Catalunya dins de la resolució que es doni al sistema de finançament general de Catalunya. Entenem que hi ha un factor que abona aquesta possibilitat i és que, en aquests moments, la sanitat espanyola s'està finançant ja, en un 70%,

via impostos, i que això justificaria la recerca d'uns barems objectivables i la recerca d'unes solucions que no siguin diferents per a sanitat de la resta del finançament, sinó que tinguin una funció globalitzadora, guanyant, en aquest sentit, en autonomia financera i combatent la idea aquesta del finançament per funcions i avançant en la idea —més agosarada, si es vol, però més efectiva, també, des del punt de vista de l'autonomia— del finançament general.

Un altre element a considerar és si aquest finançament podria estar regit per uns barems que jo relacionaria en aquests moments, finançament que es podria regir, òbviament, pel barem de la població de dret, òbviament —tants habitants, tants ingressos—, però també s'hauria de regir per uns altres barems, que potser convindria estudiar-los en algun marc adequat. Aquests altres barems serien els increments de les cobertes sanitàries, que en aquests moments hi ha un 3,8% de la població encara pendent d'incorporar-se al règim general de la Seguretat Social —amb unes tipificacions i unes ubicacions geogràfiques determinades, i, per tant, això és un barem—; per la piràmide d'edat —és diferent l'assistència sanitària centrada en una població envellida que en una població jove, i Catalunya també té unes especificitats en aquest sentit i necessita una oferta potser més intensiva en alguns terrenys—; el barem de l'estructura geogràfica i de la historicitat del sistema sanitari —és diferent un país que estigui a la costa que un país que no hi estigui, perquè, com a mínim sis mesos l'any, la demanda sanitària d'aquest país serà diferent—, i, per últim, barem morbiditat —és diferent que estiguem malalts d'unes coses o que estiguem malalts d'altres coses, i d'acord amb les geografies i les comunitats, aquí també hi ha unes diferències importants relatives a malalties cardíco-vasculars, oncològiques, degeneratives, les malalties infeccioses, etcètera—, que convindria tenir i retenir com a barem propi i específic de la sanitat a considerar en el marc del finançament general.

Jo diria sí potser un marc per anar avançant en aquesta posició —perquè a nosaltres ens sembla que seria bo que fos una posició comuna, i que fos una posició al màxim de consensuada i parlada amb els grups polítics de la Cambra—, si potser un marc podria ser la Comissió de Valoracions, en el sentit que es poguessin avançar ja unes propostes que poguessin anar avançant, que poguessin anar convencent els diferents grups polítics de la Cambra i que, en definitiva, més endavant, poguessin convèncer també el conjunt del que és l'Administració catalana i l'Administració de l'Estat que té competències en el tema.

Respecte al finançament concret, aquell que jo deia d'ordre intern, voldria relacionar els temes que ens sembla que caldria resoldre i fer una proposta, també. Ens sembla que és important responsabilitzar, com a mínim, la situació, la detecció dels problemes que hi ha, i que seria bo establir un pla de sanejament, un pla de sanejament de problemes passats, incidint també en la causa dels problemes, fonamentalment en la causa —però de tot això en vam parlar molt en el debat pressupostari i no hi reincidiré jo ara—, pla de viabilitat, pla de sanejament de la sanitat catalana, que ens sembla que podria ser debatut, també, contrastat i quantificat, en la Comissió de Valoracions, i que hauria de contemplar els punts següents, a la meua manera de veure-ho : la liquidació del deute acumulat per quotes impagades a la Seguretat Social dels hospitals públics de Catalunya; la liquidació dels dèficits corrents i acumulats de

l'Institut Català de la Salut; la liquidació dels deutes existents a proveïdors, aquells que difícilment és acceptable que estiguin quantificats dintre d'un pressupost —és a dir, deutes fora de pressupost—; els deutes corrents i acumulats de les grans institucions públiques o benèfico-públiques o benèfico-privades de Catalunya, com poden ser l'Hospital de Sant Pau i altres hospitals amb problemes de finançament corrent i acumulat; el finançament dels serveis assistencials que presten els ajuntaments per compte de la Generalitat, perquè d'acord amb el règim local i les competències establertes no els pertoca de fer aquests serveis, però, en canvi, els fan, i, finalment, el finançament dels costos de la integració de la xarxa psiquiàtrica, en aquests moments dependent de les diputacions, dins del règim general de la Seguretat Social. Aquests són els dos objectius.

Jo diria si seria assumible per part del Conseller remetre una proposta o una documentació bàsica exhaustiva a la Comissió de Valoracions, perquè, en el marc d'aquesta proposta, es pogués fer un debat, i en el marc d'aquest debat trobar un acord, i en el marc d'aquest acord mirar de convèncer tant l'Administració catalana com la del conjunt de l'Estat perquè el sanejament de la sanitat sigui un fet i, el que en diem actualment problemes de finançament sanitari, en el futur en puguem dir finançament sanitari a seques, perquè haguem assolit o trobat una fórmula objectiva i eficaç de funcionar, i, en definitiva, de fer funcionar la sanitat catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Font. L'Honorable senyor Conseller té la paraula per fer la contrarrèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Li agraeixo el to d'aquesta intervenció. Jo crec que és positiu intentar buscar solucions als temes, i, evidentment, el que hem de procurar és evitar aquestes situacions de greuges comparatius i de situacions que no porten enlloc.

És veritat que s'ha de buscar una nova fórmula de finançament, i no és fàcil. És un tema complicat que exigirà estudis seriosos per totes parts, perquè s'ha de pensar que quan es parli de finançament es poden donar, evidentment, greuges comparatius d'unes nacionalitats amb altres i, per tant, això pot donar lloc a diferents punts de vista.

Em diu : població de dret. Un dels problemes més grossos que hi ha —i suposo que ara es trobarà obviat si s'aplica, doncs, la universalització de l'assistència— és que avui dia, i sempre ho hem dit, el que no se sap en aquest país és la població de dret, perquè les dades que es tenen dels beneficiaris de la Seguretat Social són unes dades absolutament equivocades. Ara, és evident que hi ha d'haver una base poblacional, que pot ser la població, i és evident, doncs, que s'han de tenir en compte un conjunt d'aspectes que, evidentment, passen per la piràmide d'edat, per l'estructura geogràfica, per la morbiditat, que evidentment passen per la situació de si és un país industrial o no..., és a dir, passen per un conjunt d'aspectes que fan que els costos de la sanitat s'encareixin o no s'encareixin.

Bé, això és un tema que nosaltres estem d'acord a discutir-lo, a portar-lo a discussió, i, evidentment, aquest tema és un tema en què tant la Conselleria de Sanitat com la Conselleria d'Economia i Finances estan d'acord que s'ha de revisar el finançament, i és evident que aquest tema el portarà de la mà el Conseller d'Economia i Finances, amb el suport, evidentment, de la Conselleria de Sanitat en tot moment.

Respecte al finançament intern i als problemes que vostè deia, doncs, nosaltres hem fet un pla de reordenació hospitalària a Catalunya. Nosaltres ens vam donar la feina de fer un pla d'ordenació hospitalària a Catalunya, de fer una taula, en la qual van intervenir sindicats, i vam intentar fer un pla que es pogués aplicar i que s'està aplicant molt més a poc a poc del que voldríem, però en aquests últims tres anys la Generalitat ha fet inversions per quasi 6.000 milions sobre aquest pla d'ordenació hospitalària. Hem pres mesures a nivell de les tarifes de concerts, que han donat una situació que nosaltres creiem relativament bona, que permet que una gran part d'hospitals de Catalunya puguin estar pagant puntualment —amb algun desfament, però quasi es pot dir que puntualment— la Seguretat Social anual en aquests moments, —o tornar les quantitats que deuen, però sí que, com a mínim, pagar les quantitats anuals. És a dir, que hi ha un canvi important, un canvi a millor de la situació que teníem, i el problema és mantenir aquesta situació i intentar recuperar la situació passada.

I, això, nosaltres sempre hem dit que nosaltres sols, això, no ho podríem fer des del Govern de la Generalitat, perquè són unes xifres molt importants, i nosaltres vam anar i vam presentar aquest pla de reordenació a Madrid i, sincerament, jo li puc dir que sempre ens han felicitat, ens han dit : « Escolta, aquest pla de reordenació està molt bé, això és una cosa, doncs, que totes les comunitats autònomes haurien de fer », però, bé, no tenim una resposta i esperem que algun dia hi sigui.

També és veritat que dintre les nostres institucions s'ha de fer un esforç de gestió, i això és el que s'intenta portar a terme. De tota manera, jo li asseguro una cosa : és molt difícil que les nostres institucions puguin portar una política de proveïdors correcta quan nosaltres ens trobem que, per les dificultats de tresoreria, paguem a dotze mesos; avui és dia, doncs, 10 de febrer, i nosaltres tenim problemes de tresoreria greus, a causa que, evidentment, hi ha uns dèficits que ha generat l'INSA-LUD l'any 88 i que hi ha unes quantitats que hauríem de començar a rebre nosaltres. Puc dir, i és veritat, que hem trobat una bona predisposició a nivell del Ministeri de Sanitat per intentar arreglar aquest tema, però que, evidentment, si nosaltres aconseguíssim arreglar aquests temes, nosaltres, jo li asseguro que a nivell intern de l'Institut Català de la Salut, en això no ens haurien d'ajudar massa, perquè tindríem les possibilitats que els nostres hospitals complissin puntualment els seus deures amb els proveïdors.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, l'Honorable Conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària, que formulen els Diputats senyors Daniel Font i Xavier Guitart. El senyor Daniel Font té la paraula.

El Sr. FONT : Gràcies. Bé, voldríem plantejar una interpellació sobre els serveis sanitaris de Catalunya i l'organització de l'assistència sanitària.

Jo diria que una motivació d'aquesta interpellació, entre altres, ha estat un comentari d'un company meu del Grup, que després del debat pressupostari em va dir : « Has de parlar

menys de números i més de l'usuari».

Doncs, bé, la interpellació que presentem sobre serveis sanitaris és una interpellació que voldríem presentar des del punt de vista de l'usuari, és a dir d'aquella persona que va al sistema sanitari, demana una assistència i el servei sanitari li dona més bé o més malament aquesta assistència.

Mirant els problemes que ens sembla detectar en el món sanitari de Catalunya des del punt de vista de l'usuari, en detectem tres, fonamentalment. Els tres més grans que detectem fonamentalment, són tots els que deriven de l'atenció del metge de capçalera, és a dir, allò que va un senyor al dispensari i li diu: «Escolti, doctor, estic malalt», i el metge li diu: «Què té?», l'usuari li diu, i li fa una recepta mèdica i li diu: «Vagi cap a casa, i torni d'aquí a uns dies si persisteixen els símptomes o que es troba malament». De manera que diria una certa deficiència en el funcionament dels dispensaris, que en alguns casos s'agreuja francament, sobretot en aquests dispensaris on no regeix —i que són majoria en aquests moments— un sistema jerarquitzat de funcionament o de plena dedicació per part dels metges.

Segon problema: les cues d'espera. El fet fatídic que, en algun cas, va un usuari al sistema de salut, i li donen un volant que diu: «Vostè torni el febrer de l'any que ve». Aquest és un altre problema fonamental que apareix, que són les llistes d'espera, tant a la consulta externa dels hospitals com al mateix servei d'hospitalització.

I, finalment, les urgències hospitalàries, és a dir el sistema d'urgències als hospitals públics, que plantegen, en aquests moments, un problema de saturació tremenda i de crisi profunda en la seva formulació o, almenys, en la seva atenció.

Analitzant potser individualment cada un d'aquests punts, voldria comentar una relació de problemes que ens sembla que detectem. El primer és la saturació del metge de capçalera; és a dir, el fet de la gran aflluència de públic o d'usuaris sobre els dispensaris i el fet que l'actual estructura sanitària primària no pot donar resposta a les demandes dels usuaris, per la seva mateixa estructuració, pel fet que la reforma de l'assistència primària a Catalunya és una reforma que està alentida. Se'ns diu: «Hem d'anar a poc a poc», i, certament, les coses s'han de fer ben fetes, però a nosaltres ens sembla que es va massa a poc a poc, i pensem o intentem especular sobre les raons d'aquesta lentitud. I jo diria que potser sí que costa, i que té uns costos polítics —reordenar personal, reordenar equipaments—, però, d'alguna manera, qui governa, qui té la responsabilitat de governar, també té l'obligació de cercar la solució d'aquests problemes i, per tant, de tirar endavant i aprofundir allò que en diem la reforma de l'atenció primària. Perquè, en el fons, hi ha un problema essencial que plantegen els usuaris, que és el de la falta de confiança: va al dispensari, i l'atenen o l'atenen malament, i, en conseqüència, proliferen sistemes mutuels —també legítims, però complementaris, d'alguna manera—; proliferen les consultes privades. I, d'alguna manera, potser aquesta situació de l'assistència primària podria explicar també la crisi recent existent en la utilització dels serveis d'urgències, perquè estan jugant en aquests moments un paper de subsidiarietat de les mancances del sistema general sanitari: «Com que no m'atendran, o com que m'atendran tard, me'n vaig al servei d'urgències i allà m'atendran en dues hores com a màxim». Aquesta, jo crec que és una de les relacions o de les caracterit-

zacions de les situacions que es donen.

I jo diria, també, per comentar respecte a atenció primària, dues coses més. Una, que les àrees bàsiques d'atenció primària creades plantegen un problema: n'hi ha algunes que ja estan reglades, és a dir, hi ha àrees bàsiques d'atenció primària que ja han avançat, però consisteixen en metges de dues dedicacions, de manera que hi va un veí amb una patologia i li toca un metge, i aquell metge el despatxa al cap de dos minuts amb una recepta mèdica, i va el veí del costat al metge del costat, del mateix dispensari, ubicat en el mateix dispensari, i resulta que aquell metge l'atén, el mira, l'ausculta, li fa una radiografia, li fa una analítica i, al final, el diagnostica, i, per tant, hi ha dos tractes diferenciats, i això es dona en multitud de pobles de Catalunya —per exemple, es dona a Hospitalet, es dona a Torre-forta, de Tarragona, es dona a Celrà, es dona a Montmeló, etcètera. De manera que diria que els que ja tenim reglats, és a dir aquells CAP que ja estan al dia, que ja estan jerarquitzats, plantegen aquest problema de disfunció interna i de desatenció d'unes persones en relació amb unes altres de la mateixa àrea geogràfica. I, després, els problemes que plantegen les àrees bàsiques de salut de les àrees rurals, on es plantegen problemes de desatenció als pobles, perquè la centralització de metges suposa que deixa d'estar el metge al poble i se'n va al dispensari, i l'alcalde, consegüentment, protesta, perquè diu: «Escolti, si és al dispensari, suposa que marxa i plega la consulta del poble, i com atendre jo els meus veïns?», i, per tant, hi ha un risc de fracàs en algunes àrees rurals, de la implantació de les àrees bàsiques —risc de fracàs que s'hauria d'evitar i mirar de superar d'alguna manera.

Sobre llistes d'espera; sobre llistes d'espera en els hospitals, es donen en la consulta especialitzada dels dispensaris, en la consulta externa dels hospitals, bàsicament a la cirurgia programada dels hospitals i als tractaments que no requereixen hospitalització, com pot ser, per exemple, la radioteràpia. Jo diria que, en algunes especialitats, segons les dades que tenim nosaltres, fins i tot hi ha llistes d'espera d'alguns anys. Jo diria també que hi ha una altra idea que potser empitjora la situació de les llistes d'espera, que és una certa pedagogia «hospitalocentrista»; és a dir que, el sistema sanitari, es té la impressió que el que desenvolupa el Departament de Sanitat està excessivament basat en els hospitals, quan probablement s'hauria de fer la pedagogia que el sistema sanitari ronda i circula entorn de l'atenció primària i l'hospital té un paper subsidiari, de suport d'aquesta atenció primària. Donaré una relació de dades, una relació de xifres sobre llistes d'espera. Mirin, si hi ha un senyor que s'ha d'operar de cirurgia general, a Barcelona, creuant dades de llistes d'espera de tres grans hospitals de Barcelona —de tres grans hospitals, dels tres pulmons de Barcelona—, s'haurà d'esperar probablement cinc mesos. Si té un problema cardíoc-vascular, és a dir de les venes o del cor, s'haurà d'esperar probablement quatre mesos, però si el té de l'ull —és a dir, d'oftalmologia—, si s'ha d'operar dels ulls s'haurà d'esperar, en termes mitjans, 1.029 dies, és a dir dos anys i mig. I si té un problema de coll o d'aparell auditiu —és a dir, d'otorino-laringologia—, s'haurà d'esperar, probablement, 623 dies, és a dir dos anys. I si el té de trauma o ortopèdia, és a dir un problema d'ossos, que li han de refer un genoll o que té un peu tort i li han de posar dret, o que s'ha trencat alguna cosa i li han de tornar a soldar perquè resulta que li va quedar mala-

ment, s'haurà d'esperar cinc mesos. I d'urologia, del ronyó, mirin vostès : des que un senyor, per exemple, té un problema, posem per cas —per posar un exemple, un exemple que és paradigmàtic i que se sent molt—, un senyor té un problema de pròstata, doncs, bé, va a demanar visita a l'uròleg, li dona visita, en termes mitjans, al cap de 60 dies, és a dir dos mesos després; llavors, l'uròleg li demana una analítica, però resulta que, en el lloc on fan l'analítica i la radiografia, també hi ha llista d'espera, i s'ha d'esperar a fer l'analítica i la radiologia, i quan ha aconseguit això torna al metge uròleg, i li torna a donar hora i, per tant, hi torna a haver un període d'espera, i quan ha passat això, és a dir, que han passat dos, tres, fins a quatre mesos, llavors entra en llista d'espera a l'hospital i s'ha d'esperar sis mesos més per operar-se. I un senyor, per exemple, que té una molèstia de pròstata, entre que va al metge, el diagnostiquen i l'operen, pot passar perfectament un any o fins i tot més. I aquesta és la situació. Hi ha unes especialitats poc ordenades, i aquí ens sembla que caldria fer un esforç de reordenació de mesures d'intervenció dels serveis infradotats, perquè, realment, això és una situació que se sent en el sistema sanitari i que els usuaris denuncien a uns i altres interlocutors, diguem-ne associacions de consumidors, partits o els interlocutors que tenen a l'abast.

Sobre la consulta externa dels hospitals, vull donar les dades, també : cardiologia, mitjana d'espera, 32 dies; endocrinologia, 40 dies, i ara els diré els més importants : si s'han de visitar de traumatologia, els faran esperar dos mesos, només visitar-se, i si s'han de visitar d'urologia, també dos mesos; i si s'han de visitar d'estomatologia, s'hauran d'esperar 120 dies, 120 dies, per visitar-se, i si s'han de visitar de reumatologia, s'hauran d'esperar 90 dies, és a dir tres mesos, en termes mitjans. I, certament, les xifres són relatives. Es poden calcular de moltes maneres, podem fer mitjanes diferents, però aquestes xifres, més certes o menys certes, depenent dels hospitals que utilitzem —nosaltres hem utilitzat els més importants de Barcelona—, queden desviades en un sentit o en un altre, però, en qualsevol cas, diguem-ne, són força significatives.

Cal prendre alguna mesura en matèria d'especialitats hospitalàries, de manera que això tendeixi a minvar. I en citaré una en concret, que vull citar perquè és una situació difícil, la que es dona, que és la de la radioteràpia. Un senyor que té la desgràcia de patir càncer, i se'n va a un servei de radioteràpia de Barcelona a fer un tractament, i resulta que se'n va al servei d'un hospital i l'aparell de radioteràpia no funciona perquè no té el tub radiològic de recanvi. I l'envien a un altre hospital, i va a l'altre hospital, i resulta que aquella setmana també s'ha espatllat el tub de radiologia de recanvi, i no el poden atendre, i resulta que, en aquells moments, a Barcelona no hi ha cap servei de radioteràpia i el senyor aquell no té més remei que agafar l'autobús a la plaça Universitat i anar-se'n a Montpeller a fer el servei de radioteràpia. I això es dona, i hi ha una estadística, d'això : per tant, vol dir que també hi ha una mancança, i el senyor aquell que se n'ha d'anar a Montpeller, al drama personal de patir una malaltia que deu considerar greu, de pronòstic greu, ha d'afegir el fet d'haver de viatjar a l'estranger per gaudir d'un tractament adequat. Jo diria que aquest és un dels problemes que es plantegen en relació amb l'usuari, i que caldria afrontar. Fora de Catalunya hi són, aquests problemes, també hi són, i jo diria que potser en una situació similar, però

jo diria que no tan acusada com les xifres que estava donant ara, i diria també, addicionalment, que almenys tinc la impressió que es té més sensibilitat per aquests problemes i que, d'alguna manera, les mesures de xoc —perquè només poden ser mesures de xoc, les que reordenin aquesta situació— estan preses, d'alguna manera, i com a mínim poden demostrar una evolució temporal positiva en aquest sentit.

Voldria acabar una anotació que...

El Sr. PRESIDENT : Sí, acabi, acabi, que se li ha acabat el temps.

El Sr. FONT : ...urgències hospitalàries, que és el tercer tema que dèiem, en relació amb els usuaris, que pateix l'usuari. Hem dit l'atenció del metge de capçalera, hem dit les llistes d'espera, quan un va a l'hospital, hem dit les urgències. I avui, això, és a la premsa diària. Jo diria que el problema fonamental de les urgències és la gran demanda que no és pròpiament urgència; hi va de tot, als serveis d'urgències : hi van urgències menors, que podrien ser resoltes en l'atenció primària, però no van a l'atenció primària perquè l'atenció primària no està organitzada, encara, com per atendre urgències primàries. Hi van problemes socials; és a dir, hi ha una estadística que recorre als serveis d'urgències i que l'única patologia que té és que és gent pobra o gent amb algun desequilibri mental crònic. Es dona una xifra, que és que, del conjunt d'urgències que afloren o que van als hospitals generals de Barcelona, prop d'un 70% no són urgències o són urgències que podrien ser tractades perfectament en una farmàcia o en un dispensari. I voldria donar les últimes xifres sobre urgències, per ser conscients de la gravetat del problema existent en aquests moments, que són que les urgències no justificades, en un estudi d'urgències fora de Barcelona, és a dir aquelles urgències que sota cap concepte era una urgència, gent que no té res i que va a un servei d'urgències, n'hi ha un de cada quatre; si a això afegim les urgències lleus, és a dir aquelles que podrien ser ateses en un dispensari i no ho poden ser perquè el dispensari no està preparat per a això, trobarem que n'hi ha un 56,5% més. És a dir que, en total, fora de Barcelona, un 78,4 de la pressió d'urgències que va als hospitals és una pressió que no és una pressió típicament ni pròpiament hospitalària, i que hauria de ser canalitzada d'una altra manera si el sistema sanitari ho permetés i estigués reordenat en el seu sentit adequat, en el seu sentit més eficient. I, per tant, vull dir o denunciar d'alguna manera l'ús subsidiari del servei d'urgències, de les mancances que hi ha en la xarxa pública general. I voldria, a l'últim, comentar també una font d'afluència als hospitals per la porta del servei d'urgències, que va quedar palesa a l'informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'Hospital Álvarez de Castro, en el qual semblava que els fluxos d'entrada en l'hospital —més que per l'oficina d'admissions, més que per la porta principal—, els fluxos d'ingrés hospitalari real es produïen a través del servei d'urgències. Per tant, hi ha una disfunció, una disfunció que s'ha d'arreglar, una disfunció que denuncien els mateixos metges que hi treballen, d'una manera enfàtica i des de fa alguns anys, i una disfunció que convindria resoldre en benefici de l'usuari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Font. Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt Honorable President, senyores i senyors dipu-

tats, bé, l'anterior interpellació, jo entenc que vostè es pugui equivocar, perquè són temes econòmics, i vostè potser no té totes les dades, però vostè coneix bé el sector sanitari i, per tant, en aquesta interpellació subsegüent, doncs, jo crec que no té raó. Vostè diu coses que jo crec, primer, que són injustes, segon, que són inexactes, i, en tercer lloc, jo li dic sincerament que són molt demagògiques. És a dir, vostè em fa un conjunt de plantejaments que, en gran part, li plantegen igual al ministre, no?, i la veritat és que una part d'aquestes coses no són veritat. Per exemple, vostè ha dit una cosa que a mi m'ha deixat sorprès, no? : que en estomatologia les cues siguin de 120 dies, això no pot ser, és impossible, això, dintre el sistema, no existeix, perquè, d'estomatologia, la Seguretat Social, l'únic que fa és extracció —en alguns llocs fem algunes coses més, i, es fan al dia, no es fan en un temps de 120 dies—; és a dir que, si hi ha un servei d'estomatologia, doncs, deu ser un servei d'estomatologia que va per una altra via, la qual cosa és molt greu —això també és veritat—, és a dir, que és una cosa que no és bona, però és així, no? Per tant, vostè diu coses absolutament inexactes.

A Catalunya, en aquest moment, hi ha una situació de la xarxa sanitària que ha millorat molt, i crec que és just reconèixer-ho : en aquests set últims anys hi ha hagut una millora molt important, i vostè cita tres temes que són els pitjors —metge de capçalera, llistes d'espera i urgències hospitalàries—, i veurà vostè que això, tants anys com sigui es continuarà parlant d'aquests temes.

Metge de capçalera. Metge de capçalera..., nosaltres estem en aquesta reforma de l'assistència primària, l'estem impulsant, la continuarem impulsant amb un gran esforç. És veritat : en el moment actual hi ha 56 àrees bàsiques de salut en funcionament, i nosaltres farem una avaluació del funcionament d'aquestes 56 àrees de salut, i veurem les maneres com es poden aplicar per millorar aquest sistema. És veritat que aquest sistema, que s'està aplicant arreu d'Espanya, té els seus problemes, té els seus problemes; nosaltres farem una avaluació i intentarem posar les mesures per corregir els aspectes que fan que en alguns casos no sigui prou bona l'aplicació, però, en general, jo diria que aquesta reforma de l'assistència primària funciona prou bé : és un sistema d'assistència primària que deixa satisfeta la població, deixa, en alguns casos, menys satisfets els professionals, i jo sóc de l'opinió que hem de buscar la manera que els professionals també estiguin satisfets amb aquest sistema, sobretot perquè és un sistema que ha de perdurar i, per tant, és bo que el sistema doni aquest grau de satisfacció.

Per tant, són, aproximadament, 60 àrees bàsiques de salut que estan en funcionament; nosaltres anirem augmentant aquestes àrees bàsiques de salut, i jo espero que amb els deu anys que nosaltres dèiem de fer aquesta reforma de l'assistència primària, si no estarà completa, doncs, poc n'hi faltaria.

Llistes d'espera. És evident que hi ha llistes d'espera. Les llistes d'espera, senyor Font, vénen d'una cosa que jo vull dir i, a més, la vull dir públicament, perquè no s'explica, això. Jo vull ser un dels que ho expliqui clarament, no? Nosaltres, en aquest país, estem dient que el que són necessaris són 3 llits per 1.000 habitants —això, ho dic jo, ho diu el ministre, ho diu tothom, tothom, tots els planificadors sanitaris diuen «Necesitem 3 llits per 1.000 habitants». Bé, jo crec que això és una mica inexacte : amb 3 llits per 1.000 habitants es pot donar

una bona assistència sanitària dintre d'uns límits, que després li diré quins són, però 3 llits per 1.000 habitants és el que podem pagar en aquest país. Aquesta és la realitat, i no és cap altra : nosaltres podem pagar 3 llits per 1.000 habitants.

Perquè el sistema funcioni amb 3 llits per 1.000 habitants exigeix que hi hagi uns llits de crònics que, desgraciadament, no existeixen, i s'ha de fer un esforç per crear aquests llits de crònics, com sigui. La pena és que encara no tenim els 3 llits per 1.000 habitants d'aguts, eh?, estem a 2,7, hem d'aconseguir pujar a aquests 3 llits per 1.000 habitants. S'han de crear aquests llits de crònics, però, a pesar d'això, i malgrat que arribem en un moment que hi hagi els llits de crònics que permetin aquest drenatge, amb 3 llits per 1.000 habitants tindrem llistes d'espera, i això li ho asseguro jo, això és segur que serà així.

Bé, altres països europeus tenen xifres de 5, 6, i en alguns països fins a 10 llits per 1.000 habitants. Jo sóc dels que creuen que, evidentment, el que no es pot plantejar és un sistema sanitari en el qual la despesa sigui incontrollable, i jo crec que és evident que nosaltres ens hem de posar unes fites; la fita de 3 llits per 1.000 habitants és una fita possible, és una fita que exigirà realment un esforç important que hi hagi aquests llits de crònics, i, a més, exigirà que funcioni molt bé l'assistència primària i exigirà, a més, evidentment —i això també ho reconec—, que els hospitals facin una millor gestió d'agilitat de l'ingrés del malalt hospitalari.

En això és en el que estem. Jo crec que, sobretot a nivell dels hospitals comarcals, s'està fent un esforç importantíssim. A nivell de Barcelona-ciutat es fan programes i es fan funcionaments perquè les llistes d'espera disminueixin; les xifres que ha donat jo crec que són demagògiques, no són aquestes, però és evident que nosaltres tenim en algunes especialitats —i això ho reconec— problemes importants.

Les urgències hospitalàries. Les urgències hospitalàries tenen dos problemes bàsics.

Miri, i amb això també vull trencar una mica la sensació que es dona, perquè, és clar, és a dir, un llegeix el diari i es pot creure que això es pot arreglar com qui té una vareta màgica. Les urgències hospitalàries és veritat que neixen d'un problema de confiança de la població en el seu metge de capçalera, aquest és un fet evident, i que exigeix —i estic completament convençut— que funcioni bé la reforma de l'assistència primària, perquè disminueixin, i nosaltres..., en els llocs on funciona la reforma de l'assistència primària disminueix una mica. Però exigeix un concepte que nosaltres sempre tindrem problemes amb urgències. Miri, perquè el problema és del sistema sanitari : mentre en aquest país el metge a les cinc de la tarda se'n va a casa i deixa de ser el metge d'un determinat senyor, i a aquest senyor se'l deixa en mans d'un servei especial o ordinari d'urgències, doncs aquest senyor perd la confiança, i aleshores aquest senyor se'n va a les urgències, que sap que és on li solucionen el tema. He fet durant molt de temps de metge privat visitant nens, i, escolti'm, jo la majoria d'urgències les solucionava a casa parlant amb la gent, a les nou del vespre o a les deu del vespre, per telèfon, i parlant amb la gent normalment evitava la majoria de visites.

Nosaltres tenim un sistema sanitari, que jo crec que és un sistema sanitari en uns aspectes molt bo, en el sentit que dona unes possibilitats de promoció de la salut i de prevenció millor que altres tipus de sistema —exemple, el francès—, però que

té uns inconvenients també, i ho hem de reconèixer : un dels inconvenients que té és, en gran part, la funcionarització del personal sanitari i la dificultat que aquest metge hi sigui les vint-i-quatre hores del dia. Per això disminueix molt el problema a nivell dels pobles, on el malalt se sent molt més lligat, però molt més lligat al metge del poble, a aquest metge de capçalera. I aquest és un dels perills que vostè ha dit, i ho ha dit bé, que té la reforma de l'assistència primària : que no aconseguim que el metge de capçalera dels pobles es converteixi en una persona que forma part d'un equip, i que en lloc de visitar el malalt un metge de capçalera, l'estigui visitant un equip, i la gent llavors no entén de què va : «és que a vostè el visitarà un equip», bé, aquella gent no entén qui el visitarà. La gent el que vol és que el visiti un metge de capçalera i aquests, probablement, són els aspectes que nosaltres haurem de millorar amb aquesta reforma de l'assistència primària.

Nosaltres farem un esforç important en les urgències hospitalàries; l'estem fent : d'arreglar edificis, de buscar..., un d'aquests dies s'inauguraran les noves urgències de la Vall d'Hebron. De buscar uns programes d'urgències dintre les grans ciutats per intentar disminuir l'impacte d'urgències. Però hem de ser reals en una cosa : jo avui he llegit en el diari que diu : «El Ministre ha dit que en dos anys s'arreglaran les urgències.», això, escolti'm, el Ministre no ho pot haver dit perquè no ho pot fer, el Ministre, d'arreglar les urgències en dos anys. Nosaltres..., miri, arreglem les urgències de la Vall d'Hebron, construïm un nou edifici, quedarà més maco, es podrà atendre millor la gent, molt millor, la gent, però si ara se n'atenen quatre-centes al dia, del que jo tinc por és que, quan estiguin millor, en vinguin cinc-centes; això és el que em fa por a mi. Perquè el que és veritat és que nosaltres estem en una situació que és la real : nosaltres estem donant des de l'any 81 ençà, doncs, més assistència. Nosaltres hem augmentat el nombre d'afiliats de la Seguretat Social del 85% de la població al 96%, amb uns pressupostos, doncs, bastant ridículs, no? Nosaltres hem passat d'una situació, que, a més, denota una situació important de la població, nosaltres hem passat d'una situació que la població utilitzava només en un 75% els serveis de la Seguretat Social a una situació que l'utilitza el 85%. I aquí és on jo voldria fer una crida a favor de la sanitat pública i d'aquestes institucions nostres. A mi em sembla que una gran part de la campanya que s'està fent aquests dies en els diaris, d'una manera, doncs, contra les urgències, contra com funciona tot, que això va malament, doncs, escolti, jo crec que això perjudica la sanitat pública. Nosaltres hem de defensar la sanitat pública, evidentment hi ha problemes, hi ha defectes, però hem de veure com utilitzem això per millorar aquesta sanitat, i a mi em fa por que només està traslluint al carrer una crítica que des d'un punt de vista polític no sé on porta, perquè a l'únic que porta és a la desconfiança de la població en aquesta sanitat pública, que estic segur que tant vostè com jo coincidim plenament a intentar tirar-la endavant al màxim possible.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Font té un torn de rèplica de cinc minuts. Si és possible, li prego que sigui de cinc minuts.

El Sr. FONT : Doncs a veure si aconseguixo que sigui de cinc minuts. Seria dir el següent...

El Sr. PRESIDENT : És a la seva mà, eh? (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. FONT : Si hem millorat molt o hem millorat poc, jo diria que des dels anys 70 hi ha estadis assistencials a Catalunya que han millorat molt, òbviament, per exemple, la xarxa hospitalària. Òbviament, és diferent els hospitals d'ara que llavors, jo diria que, en conjunt, hi ha unes pessetes assistencials que, si li preguntem a l'home del carrer o jo diria fins i tot més, si li preguntem a la major part de diputats d'aquesta Cambra, veurà que la resposta que li donen serà que l'assistència, que l'estructura sanitària és insuficient, i que en alguns terrenys no solament és insuficient, sinó que va a pitjor.

A mi, diputats d'aquesta Cambra m'han explicat pel·lícules de por en relació amb la Seguretat Social, i m'han estimulat que intentéssim parlar d'aquests temes, i, per tant, jo li diria : no és voluntat nostra fer demagògia, no estem interpellant per fer demagògia, no tenim cap objectiu secret o de voluntat d'erosió especial del Departament de Sanitat, simplement que copsem que hi ha aquests problemes i els volem exposar; per tant, no ens mou una actitud demagògica. Jo li diria que ens mou l'actitud més positiva possible i l'encoratjament de dir al Conseller de Sanitat que miri de prendre mesures en aquests terrenys perquè, si les pren, tindrà tot el nostre suport. Sobre estomatologia, que hi ha una llista d'espera de cent vint dies, què vol que li digui? Jo no sé si hi ha aquest servei a tots els hospitals o no, és el que surt. La mitjana surt aquesta, jo li he dit unes mitjanes calculades, sumades i dividides per tres, i surten aquelles mitjanes que li he dit. Que això és més generalitzable o menys generalitzable? No ho sé, però en aquests tres hospitals, surt.

Sobre el metge de capçalera, que diu vostè que funciona millor. Jo..., miri, permeti'm que, en aquest terreny, hi posi els meus dubtes. Vostè em diu que funciona bé, jo li diria que crec que tant la percepció popular com això que denuncia vostè, que és la premsa, que sembla que diu que l'ataca i que ataca el sistema sanitari, que això és negatiu, l'únic que està fent és evidenciar una situació real, i no resoldrem això culpant la premsa o culpant l'usuari, sinó mirant de resoldre-ho i, per tant, mirant de prendre mesures concretes; en relació amb què? En relació amb la jerarquizació dels metges, en relació amb les dedicacions, en relació amb el règim d'horaris dels metges, en relació amb la comprovació de si els metges són realment en el lloc de treball, en relació amb el ritme, el ritme de reforma de l'atenció primària, i miri vostè el ritme de Catalunya, perquè jo li vull dir —no li vull dir amb un to dur, simplement li estic intentant dir cordialment com ho veig jo—, vostè ha dit en el Col·legi d'Economistes, en una conferència que va fer —si no tinc mala informació—, que en acabar la legislatura preveia un 30% de cobertura de la població en matèria de reforma de l'atenció primària. No sé si és cert, a mi m'ho han venut així, jo ho reproduïx així, ara tindrem l'ocasió de saber-ho, en tot cas de saber quin índex de cobertura hi ha de CAP reglats en aquest moment per sobre de la població. Jo de fora de Catalunya sí que en tinc l'índex : és un 50%, i vol dir que hi ha un model diferent, és a dir, s'ha donat una prioritat diferent: es corre més en matèria de reforma de l'atenció primària, perquè es considera que és essencial i consubstancial en la reordenació i en la resolució dels problemes que plantegen els sistemes sanitaris.

Sobre llistes d'espera; em diu vostè 3 llits per 1.000 habitants, i dic : magnífic, i potser fins i tot els hem assolit ja 3 llits

per 1.000 habitants, però és que ara no estic parlant de llits, jo, li estic parlant del règim d'hospitalització que ja sé que està resolt. Li estic parlant de consulta externa i de quiròfans, d'això li estic parlant. De consulta externa a l'especialista, i, sobretot, en els hospitals, i de funcionament de quiròfans : són les especialitats quirúrgiques les que bàsicament fomenten i desenvolupen el que són les llistes d'espera, per tant, jo ja sé que el sistema de llits actual en el sector hospitalari és pràcticament el que es necessita amb lleus disfuncions : hi ha serveis més dotats i d'altres menys dotats en funció de la demanda i que haurien d'estar dotats diferentment, però són problemes d'ajust. En conjunt, sembla, sembla que a Catalunya hi ha prou llits per fer l'assistència sanitària, però, en canvi, no està resolta la consulta externa ni la consulta d'especialista, no està resolta l'atenció primària, que corre però corre a poc a poc, i no estan resolts els quiròfans i les especialitats quirúrgiques.

Sobre els llits de crònics. Jo li diria : molt bé, en això crec que té tota la raó i que l'hem d'abonar, és necessari un estadi de llits per a malalts crònics, però no per a malalts crònics especialitzats com fa uns dies deia el Conseller Comas. Deia : «Farem una residència per a malalts afectats per la SIDA», i em sembla una beneiteria com un temple perquè resulta que s'està dient en el sector sanitari que les especialitats, diem que les patologies mèdiques, les malalties, s'han de tractar amb un règim d'igualtat dins del sistema sanitari per ser efectives, i que no té cap mena de sentit fer residències hospitalàries o residencials especialitzades, però sí generalistes. De manera que jo diria que hi ha un estadi de malalts terminals amb patologies diverses que convé resoldre, i, a més, el patim aquest estadi, realment el patim, i aquí sí que s'hauria d'encoratjar el Conseller perquè prengué mesures ràpides, perquè és un problema que patim.

Respecte a la saturació d'urgències pel fet que els metges pleguen a les cinc. Jo li diria, però, escolti, és que en aquest país no pleguen a les cinc. Els metges hi van de vuit a deu, no de vuit a cinc. Van de vuit a deu a la consulta externa, i quan s'acaba tanquen la barraca i se'n van. Els metges que no estan jerarquititzats hi van de vuit a deu o de deu a dotze, si ho volen, però hi van dues hores i no tots els dies de la setmana, sinó dos dies a la setmana, i per tant jo li diria que aquesta mancança és el que provoca la saturació dels serveis d'urgències; és inútil que diguem que els metges pleguen a les cinc, en aquest cas, perquè els metges a Catalunya no pleguen a les cinc, sinó que pleguen a les deu del matí, si hi van i si fan ells l'assistència, perquè el més habitual és que molts titulars, en comptes de fer ells l'assistència, la faci un suplent amb baixa formació i a còpia de pagar uns diners, encara que això suposo que..., diguem, traeix o transgredeix totes les normes d'ordenació laboral existents en matèria de funcionaris.

Sobre...

El Sr. PRESIDENT : Li prego que plegui als cinc minuts.

El Sr. FONT : D'acord, doncs, acabo ja amb això. Simplement dir, com a última cosa, com a última cosa que hi ha dues línies de treball que ens sembla que s'haurien d'afrontar : una és la línia de treball fonamental, de fons, de debatre a fons els problemes sanitaris i mirar d'establir mesures de reforma sanitària d'aquests problemes sanitaris, i creiem nosaltres que tindrem una bona oportunitat de debatre això en la presentació al Parlament que ha fet el nostre Grup de la Llei de Sanitat de

Catalunya, en espera que sigui un marc per dialogar, un marc per parlar d'aquests temes, i un marc per mirar d'establir, a través de la discussió i del tràmit parlamentari, cada un d'aquests problemes fonamentals que es plantegen en el sector sanitari. I mentrestant es defineixen aquests eixos bàsics, ens sembla que hi ha mesures urgents i peremptòries a prendre en cada un dels tres terrenys que hem dit, mesures urgents que jo no diré que algunes d'elles no es prenguin, però no es prenen —segons la nostra percepció— amb prou celeritat : en matèria de reforma de l'atenció del metge de capçalera, ho repeteixo, on el ritme és lent, és extraordinàriament lent. En matèria de llistes d'espera, on el problema no és d'hospitalització, sinó de quiròfans i de consulta externa, i en matèria d'urgències, que juguen un paper subsidiari en aquests moments de les mancances del sistema sanitari general.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller vol consumir un torn de contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, bé, és a dir, no puc estar d'acord amb tot això. No, no hi puc estar. És a dir, vostè diu coses que, a més, jo no he dit mai, no? Mai, he dit això. Jo no sé qui li explica el que vaig dir jo en el Col·legi d'Economistes, però no devia ser un economista, perquè les xifres són totalment equivocades.

Nosaltres mai hem dit això que en acabar la legislatura tindrem el 30% de les àrees bàsiques de salut. Nosaltres el que hem dit és que cada any faríem un 10% d'àrees bàsiques de salut; cada any, cada any. Ja en tenim 60, n'hi ha d'haver 320, aproximadament, és a dir, que anem a un ritme que jo li dic la veritat, i ho he dit públicament, més lent del que voldríem, més lent del que voldríem, no per falta de voluntat política : per falta de diners, perquè, escolti, això de les àrees de salut vol dir posar-hi diners perquè funcioni. És clar, fa un moment vostè em diu : «Ecolti, el finançament molt malament», bé, escolti, nosaltres tenim unes limitacions que ens impedeixen anar més de pressa, desgraciadament. A mi m'agradaria poder anar més depressa, no hi podem anar, però hi anem anant i, evidentment, tindrem molt més del 30% de les àrees de salut quan s'acabi aquesta legislatura.

I això que diu vostè de quiròfans i llits, no ho entenc; no ho entenc. És a dir, nosaltres, els llits, els tenim plens i el problema que tenim no és de quiròfans és de llits per poder operar més malats; nosaltres tenim un problema autèntic de llits, un problema greu perquè, sobretot —com li deia abans—, ens falten llits de crònics, ens falten llits de crònics. I és evident que si vostè llegeix els diaris, a mi, la premsa no m'ataca tant com diu vostè, no, no em sento ofès jo perquè la premsa m'ataqui; la premsa, normalment, desgraciadament per a ella, es «fica» molt més amb el Ministre que amb mi, i bé, i què hi farem, no? El que passa és que jo crec que s'hi «fiquen» injustament, perquè els problemes que té el Ministre, doncs..., jo crec que és injust que el problema de les urgències diguin que és culpa del Ministre, no ho entenc, no, i en això em solidaritzo amb el Ministre de Sanitat a dir : home, això, són temes que normalment, quan l'oposició vol atacar un ministre de sanitat d'on sigui, es «fiquen» amb les llistes d'espera, amb les urgències, amb el tal i tal, i com que ningú entén res, i tothom entén que hi ha unes dificultats, doncs, bé, més o menys, d'això li

donen la culpa, però no és així.

El que sí que no puc tolerar de cap manera —i això li ho dic de debò— és que es digui que els metges, doncs, hi van dos dies a la setmana, no? Això no és veritat, no és veritat. La majoria de metges de Catalunya compleixen, i els metges si hi van de vuit a deu és perquè és l'horari que han de fer; l'horari que han de fer són les dues hores que tenen, i després, és veritat que tenen l'obligació d'atendre les urgències fins a les cinc de la tarda. I escolti, jo no puc tolerar que es digui: «home, els metges no compleixen d'una manera generalitzada»; els metges —com en qualsevol professió— hi ha gent que compleix i hi ha gent que no compleix i l'Administració està per evitar que la gent no compleixi, però no és veritat que sigui una professió que sembla que es plantegi com a no complidora així com així; no hi estic d'acord, és a dir que això no és cert.

Nosaltres continuarem una política de promoció de la salut, d'apropament de l'assistència a la població impulsant la reforma de l'assistència primària, impulsant els programes territorials; farem un ajut decidit als hospitals comarcals i a l'aparació dels llits de crònics dintre el marc del programa de reordenació hospitalària i, evidentment, intentarem una col·laboració màxima amb totes aquelles entitats que vulguin col·laborar, especialment amb l'Administració local, ja sigui per vies de consorci o fórmules de gestió del tipus que siguin, a fi i efecte d'ajudar a la integració de les xarxes.

Nosaltres intentarem «primar» en qualsevol cas la qualitat assistencial, i li asseguro que hi ha una voluntat ferma de creació del servei català de la salut i, evidentment, m'agradaria molt especialment la col·laboració de vostès en aquest tema; els ho sollicito i procurarem, evidentment, que aquesta Llei surti al màxim consensuada possible, però, evidentment, sempre defensant els criteris del partit que forma el Govern.

Volem una defensa d'un sistema sanitari plural i, evidentment també, la defensa d'un finançament ben just per a aquest sistema.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem... (*Ll. Sr. Font s'aixeca per parlar.*) Sí?

El Sr. FONT : L'article 67.3 per contradiccions, voldria intervenir.

El Sr. PRESIDENT : No, no. (*Remor de veus.*)

El Sr. FONT : Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT : La interpellació s'esgota...

El Sr. FONT : El Conseller ha posat en boca meua una afirmació que jo no he fet, que jo no he fet i que vull corregir perquè és greu, doncs, bé, puc només anunciar-la, i simplement que consti que jo no he dit això. Ho puc fer?

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, anunciï-la, i ràpidament.

El Sr. FONT : L'anuncio : Ha dit el Conseller que jo he dit que els metges no compleixen el seu horari de manera generalitzada. Jo no he dit això, simplement he dit que els metges van de vuit a deu, segons l'horari que se'ls ha assignat, i aquest és un problema que és atribuïble a l'organització de l'assistència primària, no pas dels metges que no compleixen.

El Sr. PRESIDENT : A la transcripció constarà exactament el que vostè ha dit. Gràcies.

El quinze punt de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona, que formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo aniré molt ràpida, perquè aquest és un tema del qual em sembla que n'hem parlat ja cinc vegades en aquest hemicicle; crec que avui és la vegada que fa sis i el senyor Conseller que m'hagi de contestar, que suposo que és l'Honorable Conseller Bassols, ho sap molt bé si recompta les vegades que ens hem preguntat, contestat, replicat i interpellat sobre la qüestió.

Li vull recordar de tota manera, abans d'argumentar la meua interpellació, totes aquestes vegades que n'hem parlat, d'aquesta qüestió. El 24 de març del 86 és quan vàrem presentar la Proposició no de Llei, el Grup Socialista, per crear la Comissió Interdepartamental; el 7 d'abril del 86, el Grup de Convergència i Unió va presentar la seva Proposició no de Llei; el 23 de juny del 86 es va aprovar, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, la Resolució 81/II sobre la Promoció de la Dona; el 10 de novembre del 86 vàrem fer una interpellació per demanar que es donés compliment a la Moció 81/II; no vàrem presentar moció perquè es van comprometre a treure el decret i, evidentment, amb una mica de retard, però el 29 de gener del 87 sortia el Decret 25/1987, de Creació de la Comissió Interdepartamental, però amb un problema : es creava la Comissió, però no es creava el consell assessor, mitjançant el qual nosaltres vàrem arribar —com ja vostè sap molt bé— a un acord amb el Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Tomàs, no distregui l'oradora. (*Remor de veus.*)

La Sra. BARENYS : El 24 de març del 87 vàrem fer una altra interpellació demanant que es modifiqués el Decret i que s'hi afegís el consell assessor, tal com establia la Resolució 81/II; el 23 de maig vàrem fer una Moció que vostès no varen aprovar perquè van dir que al llarg del 1987 això seria esmenat, a mesura que la Comissió Interdepartamental anés funcionant i vostès vegessin la conveniència i la necessitat de donar suport a aquest consell assessor. I ara som al 8 de febrer del 89 tornant a demanar que es creï aquest consell assessor.

Jo crec que la constant reiteració de vostès —el Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern— i les paraules del Conseller, que aquest conjunt de vegades ha contestat la nostra interpellació, demostren que tenien, vostès, voluntat d'incloure —almenys així ens ho van fer creure a nosaltres—, dintre del conjunt de la política per a la igualtat, per a la promoció de la dona, aquest consell assessor constituït pels grups i les entitats que a Catalunya fa anys, molts anys, que estan treballant abans que vostès, com a partit polític i coalició, existissin; treballen per crear condicions d'igualtat home-dona.

Aquest és un compromís que nosaltres creiem que reflectiria, que es materialitzaria en la política del Consell Executiu. Fins ara vostès no han creat aquest consell assessor.

La interpellació els demana què pensen fer, el pensen crear o no el pensen crear? Quedo a la resposta de les paraules de l'Honorable Conseller que m'hagi de contestar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Barenys. En representació del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, certament, el tema de la igualtat de caràcter d'home i dona, de la discriminació per raó de sexe ha estat repetidament tractat en aquesta Cambra, i les senyores diputades interpellants avui han tingut ja amb mi mateix ocasió de dialogar des d'aquesta tribuna sobre aquest tema; i em sembla molt bé, perquè el tema s'ho mereix i, per altra part, la insistència de les senyores diputades, doncs, significa en primer lloc que estan absolutament en el seu paper, en la línia del que és l'impuls i el control parlamentari i, a més, jo he de dir que, en cap moment, doncs, em sembla que aquesta insistència sigui excessiva —jo diria que fins i tot és lloable—, és fruit d'una preocupació que jo comparteixo sobre un tema que ja he dit que considero important : el d'aquesta igualtat de tracte.

Bé, això no vol dir que, en canvi, estigui d'acord que aquest consell assessor tingui un caràcter, sigui requerit com un organisme d'urgència, i si hi ha hagut retard en el tema, aquí no ha estat. El que no accepto, senyora Barenys, és que hi hagi hagut negligència, que hi hagi hagut passivitat per part del Consell Executiu, sinó, en tot cas —i això ha estat explicat ja en aquest hemicicle—, el que hi ha hagut és una discrepància de criteri. Hem cregut sempre i, per això, en el Decret que crea la Comissió Interdepartamental no s'hi configurava el consell assessor, hem cregut sempre que era necessari que aquesta Comissió comencés el seu camí sense comptar amb aquest consell. Una comissió interdepartamental no és més que això : un organisme que coordina les accions dels diferents departaments del Govern en una matèria, en un sector determinat de l'acció governamental, i cada departament té els seus assessors, cada departament actua segons uns criteris i, en principi, i fins que estigués més avançada la seva trajectòria creiem que el consell assessor era innecessari i, per això —hi insisteixo—, no hi ha hagut negligència, no hi ha hagut passivitat; hi ha hagut un criteri, un criteri concret que el consell assessor ja arribaria, però que necessitava el seu temps. I, arribat el moment, el consell assessor va ser creat per Decret del mes de març del 88. Aquest consell ha estat creat, no és exacte, doncs, per tant —a mi em sembla haver-ho llegit, possiblement, la Il·lustre senyora Diputada no ho ha dit des d'aquí, però jo ho dec haver llegit en el text escrit— que no ha estat constituït, aquí hi ha uns problemes de terminologia; el consell ha estat creat. Hi ha un Decret que el crea, un Decret del 10 de març, em sembla, senyora Barenys, que vostè fa un cert posat d'estranyesa davant les meves afirmacions; de tota manera, tots dos tenim raó perquè el consell, efectivament, ha estat creat per un Decret del 10 de març, on s'expliquen les seves funcions, on s'explica : «Es crea» —Decret, exactament del 10 de març, és el Decret 84, del 1988 publicat en el *Diari Oficial* del dia 20 del mes d'abril— en el qual es diu que : «la funció del consell assessor és la d'emetre informes sobre aquelles matèries que li siguin sotmeses per la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona». Per tant, està creat. El que passa és que no ha actuat; aquest és un altre factor, perquè publicat en el DOGC del mes d'abril, en període pre-electoral, no es va creure oportú aquell moment per procedir a l'elecció dels seus membres o dels organismes que

s'hi havien d'integrar. Després hi ha hagut les eleccions, el canvi de Govern, l'estiu, que han demorat la posada en funcionament d'aquest organisme assessor, fins que s'ha produït un fet, un fet nou que possiblement determini que no arribi a procedir-se el nomenament dels seus membres i la seva posada en marxa. I aquest fet és el següent : si la Comissió que ha anat funcionant normalment, que ha fet una obra important —m'agradaria tenir temps per exposar-la a la Cambra, però, en fi, jo afirmo que ha fet una obra molt important—, aquesta Comissió, no obstant això, es troba amb les limitacions que provenen del seu caràcter de Comissió Interdepartamental. Però el que sí que ha evidenciat amb les seves actuacions és la magnitud del problema amb què s'enfronta, el tema més, podríem dir potser, sociològic, més social, indiscutiblement, més jurídic d'aquest tracte d'igualtat i s'ha pensat i s'ha treballat sobre la idea de crear un organisme autònom —l'Institut Català de la Dona— que s'ocupi amb tota la força que prové del caràcter d'organisme autònom, de crear aquesta institució, l'Institut Català de la Dona, que no suprimiria la Comissió Interdepartamental —aquesta quedaria amb aquesta funció de coordinació de les accions sectorials en matèria de promoció de la dona dels departaments del Govern de la Generalitat—, sinó que crearia, amb caràcter més executiu, totes les altres plataformes necessàries per a aquesta promoció.

Aquesta idea sorgida s'ha traduït en la preparació d'un avantprojecte de llei —jo tinc a la vista el preàmbul— en què expressament es diu que : «atesa l'experiència de funcionament de la Comissió Interdepartamental, és imprescindible la seva continuació com a òrgan de coordinació i impulsor de les actuacions que, essent adequades a la promoció de la dona, són competència de cadascun dels departaments de la Generalitat». Però aquesta experiència ha mostrat també que moltes accions específiques per la igualtat de la dona que han de ser dutes a terme no tenen l'encaix adequat en una comissió interdepartamental, i això és òbviament cert. I, per tant, en aquest avantprojecte es preveu la creació d'un consell nacional de la dona, àmpliament representatiu, i que tindrà les funcions d'assessorament d'aquest organisme, d'aquest organisme nou, de l'Institut Català de la Dona i també serà consell assessor de la Comissió Interdepartamental.

Aquesta és la idea que preval avui dia; jo puc assegurar que aquest avantprojecte està molt avançat, és un text absolutament articulat. Precisament és una disposició addicional del text que dóna a aquest Consell Nacional de la Dona aquest caràcter d'assessor de la Comissió Interdepartamental, i que serà presentat o introduït en la Cambra, abans de ser aprovat com a projecte pel Govern, i que tot això, jo no puc anunciar exactament les dates, però jo espero que molt aviat serà introduït en el Parlament i que, per tant, serà aquesta Cambra que tindrà l'última paraula per decidir —i jo penso, doncs, que per ser una idea encertada trobarà un ampli consens— la creació d'aquest organisme autònom, d'aquest Institut Català de la Dona, que a la vegada serà, a través del seu Consell Nacional, organisme assessor de l'acció coordinada dels departaments de la Generalitat, a través de la subsistència d'aquesta Comissió Interdepartamental.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La Il·lustre senyora Rosa Barenys vol fer rèplica? Té la paraula.

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, gràcies. Bé, jo no li demanava, senyor Conseller, si vostès anaven a crear un institut o no, està molt bé la iniciativa, la discutirem en el moment que vostès l'entrin a la Cambra —nosaltres érem partidaris de crear una direcció general i, això, ho vàrem plantejar ja en el debat de pressupostos, però en fi, aquest no és el tema que ens ocupa.

Vostè em diu que a través d'aquest Consell Nacional de la Dona es buscaran formes de participació. Jo ja li vaig dir en l'anterior interpellació i en l'anterior interpellació : no m'ho crec. Clar. I aquella vegada també van riure els diputats i ara tornen a riure. No m'ho crec, i vostè també riu. No. No, perquè vostès crearan un consell nacional de la dona amb una participació que ja veurem quina serà, però el que nosaltres demanàvem —i per això vàrem pactar amb vostès la creació de la Comissió Interdepartamental— és que els grups, les associacions i les entitats de Catalunya que, per la seva reconeguda activitat i eficàcia, havien treballat en aquest país, constituïssin aquesta Comissió Interdepartamental. A la senyora Joaquina Alemany, li vàrem enviar —perquè ens ho va demanar— una relació d'entitats de solvència, catalanes, que havien estat fent una tasca important en els últims anys en aquest país, perquè creïem que aquestes havien de ser les entitats que havien de constituir la comissió assessora. Esperem que això, ens agrada que això fos així, però, pel que s'ha vist, per aquests cinc anys, tres anys, que estem discutint aquesta qüestió, jo em permeto dubtar, una vegada més, de la veritat de les seves afirmacions.

En un altre ordre de coses, no cal que ens digui que estem fent el nostre paper i que ens l'agraeix, nosaltres fem el paper de diputades en funció dels temes que creiem importants de tractar, però aquest tema, perquè el parli una dona i perquè parli de la Comissió Interdepartamental de la Dona, no és un tema femení, és un tema d'importància política per a Catalunya —m'ha tocat a mi defensar-lo, li podria haver tocat a un diputat. No m'ha agradat que em digués que estàvem en el nostre paper i tampoc no m'ha agradat que ens digués que agràia la insistència lloable que compartia. Si els diputats portem temes a aquesta Cambra per discutir-los, i els portem i tornem a venir perquè vostès no ens fan cas, a més que em digui que lloa la meua insistència, és que em fa la sensació que em pren una mica el número.

Bé, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. L'Honorable Conseller vol consumir un torn de contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Gràcies, senyor President. Senyora Barenys, si vostè es mira el Decret de creació del Consell Assessor —li n'he donat les dades—, vostè veurà que quan parla de la seva composició diu que «aquest Consell serà constituït pel president, que ho serà la directora executiva de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona; els vocals, que seran designats d'entre persones o entitats de reconegut prestigi a l'àmbit universitari, polític, econòmic o social; la secretària, que serà nomenada per la directora executiva. Els vocals del Consell Assessor seran nomenats i cessats per ordre del President de la Generalitat, a proposta de la directora executiva de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona». Bé, la mateixa llibertat d'elecció dels membres del Consell Assessor es donarà, si el Projecte de Llei que serà pre-

sentat a la Cambra prospera, semblantment amb l'elecció dels membres del Consell Nacional de la Dona. Per tant, aquesta àmplia representativitat que busquem en assenyalar diferents sectors del nostre món perquè s'integrin al Consell —el món de l'economia, social, etcètera..., universitari, polític— es donarà també en el Consell Nacional de l'Institut Català de la Dona i, per tant, si algun recel pot tenir respecte a la intencionalitat de la creació d'aquest Institut, igualment l'hauria de tenir respecte a la creació i posada en funcionament del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental, i, per tant, en aquest sentit, jo he de dir-li que l'argumentació decau completament en pronunciar-se a favor del Consell Assessor i no del Consell Nacional de la Dona, com a òrgan de representació i assessorament a la vegada de l'Institut, del futur —si s'aprova, com dic, per la Cambra, la creació d'aquest organisme autònom— de l'Institut Català de la Dona o de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona.

Penso que aquest aclariment és important i que elimina, per tant, tota suspicàcia respecte al canvi que produïm; és a dir, no solament l'elimina sinó que jo penso que aquesta Cambra hauria de, més aviat, d'entrada, celebrar la idea que a aquest problema, que es considera important, que a aquest problema se li doni una major volada i que passem d'una mera comissió interdepartamental —o d'una direcció general, que és el que ens reclamava el Grup Socialista— a una cosa de molta més envergadura, de molta major importància i de moltes més possibilitats d'acció, com és la creació d'un Institut com a organisme autònom. I sobretot en aquests moments en què la fiabilitat de la política del Consell Executiu en la matèria crec que queda fora de tot dubte, i hi queda perquè la Comissió Interdepartamental ha tingut una actuació realment important; en el breu espai d'aquesta rèplica o contrarèplica no puc ressenyar totes les accions que s'han fet, però no dubto que els membres d'aquesta Cambra interessats en el tema ho coneixen : participació en congressos, publicacions, organització de cursos, conferències, assistència amb participació en ponències, etcètera. Per tant, em penso que tot això dóna fiabilitat a un Govern que, a través d'un organisme interdepartamental, ha tirat endavant tota aquesta obra.

I, per últim, i molt breument, senyora Barenys, jo vull fer alguna rectificació respecte al que vostè ja, en un terreny més personal —penso que potser no s'hauria d'involucrar la Cambra en aquests temes, però...—, alguna al·lusió que ha fet respecte a unes manifestacions meves plenes d'amabilitat i que vostè ha tergiversat. En primer lloc, jo no li he agraït res : jo he dit que trobava molt bé —això no és agrair—, trobava molt correcta l'actitud de preocupar-se, d'impulsar i controlar l'acció de govern, i que, a més a més, el tema era prou important perquè hi hagués, per part dels grups parlamentaris, una insistència en el tema, exponent d'una preocupació que he dit que jo també compartia, perquè m'interessa molt, senyora Barenys, que aquí quedi molt clar que no hi ha un enfrontament entre el Grup Socialista i el Govern en aquest tema, perquè, a més que no té cap rerafons polític, estem completament d'acord amb uns objectius comuns, que són la recerca d'aquest tracte d'igualtat, de la promoció de la dona, de l'eliminació de tota ombra de discriminació per raó de sexe : és un mandat constitucional que, a més, acceptem amb ple entusiasme, amb plena fe.

Ja que estem en el terreny personal, jo li he de dir, senyora Diputada, que el fet que vostè defensi aquestes posicions, manifesti aquesta preocupació amb aquesta insistència sobre el tema, ja estic plenament d'acord que no és per raó del seu sexe sinó per raó del seu càrrec. Jo estic en el sexe oposat i estic completament d'acord amb vostè, amb la majoria, doncs, de temàtica destinada a l'eliminació de tota discriminació en aquest sentit. Per tant, si en alguna cosa l'he molestada, no era la meua intenció, però crec que les meves paraules rectament interpretades demostren tot el contrari.

I res més. Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Entrem finalment en el darrer punt de l'ordre del dia, el setzè : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Criteris en Matèria d'Esport de cara als Jocs Olímpics de Barcelona, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Bauzá. Té deu minuts, senyor Bauzá.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre els Criteris
en Matèria d'Esport de cara als
Jocs Olímpics de Barcelona**

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, vull començar aquesta Moció subsegüent a la meua interpellació sobre els criteris en matèria d'esports de cara als Jocs Olímpics de Barcelona, en què fonamentalment vaig fer patent a aquesta Cambra i al Consell Executiu la manca d'un pla de preparació d'esportistes catalans d'*élite* davant el mencionat esdeveniment, repeteixo, vull començar-la destacant la circumstància aparentment intranscendent per a aquells que no estan endinsats en el món de l'esport, però que indubtablement és de molta importància : per a la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona manquen gairebé tres anys i mig, i tres anys i mig, en esport, en esport d'alta competició, en esport olímpic, en esport d'*élite*, és gairebé no res, és absolutament res. Aquest terme cada dia s'esgota més, i la gent de l'esport es preocupa que per ells, des de Catalunya, des de les autoritats competents de Catalunya, no s'està fent el que s'havia de fer. Sé que resulta inútil queixar-se del que no s'ha fet, i sé també que és obligació d'aquest Diputat recordar-ho en aquesta Cambra. A fi d'intentar, si més no, davant de tanta assignatura pendent, recordar, intentar que les diferents forces polítiques d'aquesta Cambra, i molt especialment aquella que dona suport al Govern de la Generalitat de Catalunya i al mateix Consell Consultiu, recordar-los que fem, hem de fer tots un examen de consciència i hem d'aprofitar l'oportunitat que ens dona la Moció que ara estem substanciant, per posar el nostre gra de sorra a la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona.

Recordant el que no s'ha fet, els repetiré la resposta que en la interpellació de referència li va fer a aquest diputat l'Honorable Conseller de Cultura; l'Honorable Conseller de Cultura em deia que des de l'any 1980 la Generalitat està compromesa en la formació i el desenvolupament de l'esport a tots els nivells, per aixecar el nivell de l'esport del nostre país; afirmació, aquesta, que jo els he de dir que s'oposa frontalment amb el que pensa el ciutadà del que estan fent les nostres autoritats esportives. Una prova d'això és el resultat d'una enquesta —que

jo penso que molts dels senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra no coneixen—, una enquesta realitzada —una enquesta seriosa— entre 2.008 ciutadans de les comunitats autònomes que tenen competències exclusives en matèria d'esports, i aquesta enquesta ens revela que els ciutadans que han de fer una gestió per millorar el servei esportiu de la seva comunitat, els ciutadans que volen demanar classes d'educació física, d'esports, que volen que se celebrin més campionats, no pensen com em va dir el Conseller en la resposta a la meua interpellació. Els resultats d'aquesta enquesta diuen que un 39% d'aquests ciutadans es dirigeixen al seu ajuntament; un 21% pensa que per a resoldre aquests problemes han d'anar al Consejo Superior de Deportes; i, darrerament, un 14% més pensa que és el Govern de la seva comunitat autònoma qui els solucionarà el problema. Jo crec que les dades, les xifres resten qualsevol comentari. Més endavant, en la resposta a la interpellació de referència, se'm deia que, arran de la nominació de Barcelona com a seu olímpica, la Generalitat impulsà, de manera decisiva, un programa d'alt rendiment, potenciant la residència Blume i el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. D'aquesta afirmació ens hem de preguntar, en primer lloc, què va fer o què ha fet en matèria de preparació olímpica, de preparació d'alt rendiment, la Generalitat des del 1982 fins al 17 d'octubre de 1986 que, com tots vostès saben, va ser la data en què Barcelona va ser nominada seu olímpica? Quin pla seriós de preparació olímpica ha fet la Generalitat, sabent, suposo, que un pla seriós de preparació olímpica, d'esportistes de nivell olímpic requereix, en moltes disciplines, una dècada o potser més. Segon : com va potenciar o com ha potenciat la residència Blume? Jo estic segur que no serà amb els diferents esports que apareixen detallats en la resposta donada en data 2 de desembre del 88 a una pregunta formulada per l'Il·lustre Diputat del meu Grup parlamentari, el senyor Aleix Vidal-Quadras, registrada amb número 1401, a la qual jo vaig fer esment en la meua interpellació, ja que la major part de dades que a l'esmentada resposta es reflecteixen són absolutament falses —i dic «falses». Tinc a disposició d'aquesta Cambra les dades exactes dels becaris de la residència Blume, classificats per esports amb noms i cognoms. És més, resulten curiosos alguns exemples aconseguits per tots els que ses senyories haurien de tenir vergonya : en bàsquet masculí, a la residència Blume hi ha cinc esportistes —cinc esportistes : Arturo Llopis, Antonio Pedrera i Josep M. Pedrera, del Futbol Club Barcelona, pagats pel Futbol Club Barcelona; Manuel Bosch, de l'IFA, pagat per l'IFA, i un senyor de molt bona fe, que es diu Salvador Farrés, que s'ho paga ell mateix, a la residència Blume s'ho paga ell mateix. Molt bé. Handbol : a handbol hi ha tres esportistes; jo no m'explico com anirem nosaltres a una olimpíada amb tres esportistes d'handbol, quan n'hi ha d'haver sis a la pista i uns altres sis, com a mínim, de reserva. Aquests sis d'handbol, amic Camps, també estan pagats pel Club Granollers : el senyor Ricardo Marín, i en Mateo Berraona, també; un altre que es diu Organdari està pagat pel Futbol Club Barcelona. Això era la potenciació de la residència Blume. Un últim exemple, per no cansar-los : waterpolo, a waterpolo en tenim quatre; ja ens n'han tirat dos a fora; ens n'han tirat dos a fora i en un partit ja en tindríem dos menys : dos del Club Natació Barcelona, pagats pel Club Natació Barcelona, també, i dos més del Club Natació Catalunya, en Jesús Rollán i

en Pedro García, pagats pel Club Natació Catalunya. Perfecte, perfecte, l'olimpiada aquesta serà tot un èxit.

Tercer punt : deia que tot això ho potenciàvem també amb el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, en aquesta resposta que ens donava també l'Honorable Conseller. Bé, jo li vaig dir que el Centre de Sant Cugat, jo ho havia vist, que, efectivament, no havia començat a funcionar l'any 1987, com em va dir el Conseller —això és absolutament cert—, i, bé, ara em diuen que no, que bé, que l'any 88, doncs, havia començat a funcionar. Jo, senyors, al final ja no sé què creure. Al *Diari Oficial de la Generalitat* del 3 de febrer es publica el Decret pel qual s'aproven els estatuts de l'entitat Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. El dia 6 de febrer del 89 es fa una Ordre per la qual aquest Centre té, per primera vegada, un consell d'administració; no sabem com ha funcionat fins ara sense que ningú l'administrés.

Bé, com poden veure, senyories, és millor girar full i pensar en positiu, pensar en allò que s'ha fet i pensar en allò que no s'ha fet, però crec, sincerament i sense apassionaments partidistes, que els tres anys i mig que ens resten per a la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona hem d'intentar salvar tant com sigui possible el bon nom de l'esport i els esportistes catalans, i aconseguir que alguns d'aquests, els millors, pugin al pòdium, cosa que, en un principi, sembla absolutament impossible i, si més no, arribin a les finals. Els resultats de Seül no han estat bons per al nostre esport. Es van obtenir quatre medalles, i em refereixo a medalles perquè aquest és el patró per què es medeixen avui dia els èxits d'uns Jocs. Frases com la del baró de Coubertin «l'important és participar» han passat a la història, i qui pretengui acollir-se a aquestes és un cínic des del punt de vista esportiu, o ja sap per endavant que no guanyarà. Es diu, i es manté en mitjans de l'esport olímpic, que el país amfitrió explota sempre, en l'aspecte esportiu, i és veritat. Si es comparen les medalles obtingudes pels països que han acollit els Jocs, es veu que a casa sempre han obtingut més medalles que a fora; com a mostra : Corea, país organitzador de la darre-ra olimpiada, obtingué un total de trenta-tres medalles, dotze d'or, deu de plata i onze de bronze; a l'anterior olimpiada de Los Angeles n'havia obtingut dinou. Aquest exemple ha de ser la meta del nostre esport, i per aconseguir-ho necessita l'ajut de tots, necessita la col·laboració de les federacions catalanes d'esports olímpics, col·laboració amb què, no hi tinguin dubte ses senyories, es pot comptar; necessita de la col·laboració, l'esforç sobrehumà si escau, de totes les forces polítiques de la Generalitat de Catalunya. Per això vull fer-los una última consideració : la celebració d'uns Jocs Olímpics a Barcelona, Catalunya, l'estiu de 1992, és una ocasió probablement irrepetible; per això, els atletes d'aquest país que des de fa anys estan demostrant el seu amor per l'esport, per la il·lusió que tenen posada en aquesta celebració milers i milers de catalans, espanyols i ciutadans del món, em permeto pregar a ses senyories que pensin detingudament el vot que van a donar a aquesta Moció, que jo, en nom d'ells i en el meu propi, els demano que sigui favorable.

Perquè, a més, ningú no ens pugui dir, sigui del color polític que sigui, ens pugui dir que aquest Parlament no ha fet tot allò que està a la seva mà per al bon èxit de l'esdeveniment esportiu, cultural, cívic i, per què no, polític, més important que hauran tingut Barcelona i Catalunya, els demano el vot favora-

ble a aquesta Moció.

Gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. Hi ha una esmena del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Si em permet, de l'escó, el Grup Socialista està bàsicament d'acord amb el contingut de la Moció que ens proposa el Grup Popular, perquè volem entendre que vol significar un impuls del Parlament de Catalunya cap al Consell Executiu i també un impuls, si més no moral, al sector federatiu i al sector esportiu català, en la preparació dels Jocs Olímpics d'*élite* de cara al 92. Evidentment, si nosaltres jutgèssim el contingut del que es va dir en la substanciació de la interpellació, potser no estariem tan d'acord a deixar anar com si fins ara el Parlament de Catalunya hagués tractat poc el tema esportiu, cosa que em sembla que Déu n'hi do el que s'ha fet, i també, des del Grup parlamentari que ara represento i el mateix Grup proposant en aquests últims anys. De tota manera, el que sí que sembla evident és que el sector de l'esport, en aquests moments a Catalunya, potser per l'impuls que estan agafant les institucions, i perquè és cert que es parla molt de carreteres quan es parla d'esports i es parla de diners, de cara als Jocs Olímpics, i en canvi no es parla potser prou d'esport com estaven acostumats potser alguns sectors del que en diríem el món de l'esport. De tota manera, compartirà el senyor diputat proposant, que el protagonisme de les institucions i el protagonisme federatiu, en tot cas hauria de ser compartit i coordinat.

El nostre Grup opina que els Jocs Olímpics ja han generat diverses dinàmiques —molt positives algunes d'elles— sobre la projecció internacional del nostre país, i catalitzador d'iniciatives i d'inversions que ja les veiem ara, ha estat un èxit, o són un èxit, i que hi ha alguns àmbits purament esportius que seria bo de fomentar; l'esport d'*élite* és, en aquest sentit, suposo la Moció, o creiem oportuna la Moció que presenta el Grup Popular al foment de l'esport d'*élite*, però queden, al nostre entendre, dos punts que caldria complementar : el tema dels equipaments esportius i la generalització de la pràctica esportiva que comença, la seva gènesi és l'educació física. Per això, senyores i senyors diputats, hem presentat dues esmenes, no tant d'actuació puntual i immediata, sinó d'informació i de complementació de la que proposa el Grup Popular —la lectura d'aquestes esmenes els l'estalvio a les senyores i els senyors diputats, perquè suposo que, havent-se repartit, s'han llegit—; però, no obstant això —o per això mateix—, els demano el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Terradellas. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Hi ha algun Grup que es vulgui posicionar? (*Pausa.*) El senyor Riera, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President. Jo, la veritat és que lamento que molts diputats escoltesin tan poc el que deia el senyor Manuel Bauzá, perquè ha dit coses molt importants, entre altres coses que arribem tard, és a dir, que hi havia un problema de programació que, per temes com l'esport d'alt rendiment era difícil; i és curiós que quan aquí es debatia la Llei de l'Esport s'insistia en això, en la neces-

sitat que això requeria molt temps, i que semblés que no tenia molta importància, no solament la Moció, sinó l'argumentació de la Moció. Jo els asseguro que també em vaig sorprendre llegint l'altre dia, el dia 3 de febrer —fa molt pocs dies que ha arribat a casa—, el *Butlletí Oficial*, i justament mirant que hi havia un Decret de Creació del Centre d'Alt Rendiment Esportiu, i jo dic, però si, això, ens havien convidat a visitar-lo ja feia temps, jo em creia que existia feia molt temps i que, aleshores, se'ns comenti «i atesa la necessitat d'ajudar els esportistes que tinguin condicions per aconseguir un alt rendiment, i perquè puguin disposar dels mitjans materials, tècnics...» etcètera, potser és que estem pensant ja en una altra olimpíada, no la de Barcelona, perquè, evidentment, el temps és poc. Després els estatuts —també els n'estalvio la lectura; en tot cas, és el DOGC número 1102, del 3 de febrer d'enguany. Jo em temo una mica que la conseqüència del que ha dit el senyor Manuel Bauzá és que ens haurem de començar a fixar en els esports d'exhibició, que són els que sembla que sí que tenim èxit; no ho sé; i podríem fer propostes : curses de sac, cavall fort, etcètera, (*rialles*) i potser aconseguiríem aquí alguna medalla, que no obtindrem en els altres esports que no són d'exhibició. Per tant, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció.

A la Moció hi ha hagut dues esmenes presentades pel Grup Socialista, ja he comentat jo abans al senyor Daniel Terradellas que també les votarem a favor, tot i que a la pràctica a mi em semblen dues esmenes que provenen d'una altra interpellació, per entendre'ns, perquè en la interpellació del senyor Manuel Bauzá, tot i que en la seva redacció general era sobre la política de l'Executiu de cara a matèria de Jocs Olímpics, s'havia centrat sempre en la preparació dels atletes d'alt rendiment. Aleshores, nosaltres votarem favorablement les dues mocions del Grup Socialista perquè, a més, coincideixen amb dos temes que quan debatiem la Llei de l'Esport hi vam insistir moltes vegades, que és el de la infraestructura olímpica i la importància que té, i després la garantia que la preparació esportiva comenci a l'escola amb l'assignatura d'educació física obligatòria. Per tant, votarem a favor tant de la Moció com de les dues esmenes del Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Pueyo, per Esquerra Republicana, pot fixar posició.

El Sr. PUEYO : Gràcies, senyor President. Nosaltres, amb molt de gust, votarem tot allò que dugui implícit un reconeixement i una incentivació de l'esport i els preliminars dels Jocs de Barcelona, doncs segurament poden constituir un moment especialment bo per donar un suport efectiu a la preparació dels esportistes d'*élite* que representaran el nostre país. De tota manera, quan dic «el nostre país», vostès ja saben que el meu Grup desitjaria que aquests esportistes poguessin participar agrupats sota el pavelló de Catalunya.

La Moció del senyor Bauzá em sembla adequada, sempre que els plans intensius que demana s'insereixin dins el programa d'alt rendiment i la tasca a desenvolupar, doncs, pels centres d'alt rendiment i pel mateix INEF de Catalunya, de tal manera que no quedin com un esforç aïllat. Per aquesta visió global, doncs, també em sembla adequada l'addició tercera que proposa el Grup Socialista, aquesta addició referida a la impartició adequada de l'educació física als centres escolars. En canvi, la segona addició que proposa el Grup Socialista ens

sembla més aviat que correspon a un altre contenciós, un contenciós entre la Generalitat i els ajuntaments olímpics, i, per tant, pensem que potser correspondria més aviat al tema d'una altra moció. Ara bé, si el senyor Bauzá les incorpora a la seva Moció, doncs el meu Grup, com un sol home, en aquest cas, textualment, hi donarà suport.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, és clar, als diputats de la majoria ens costa molt d'arribar a aquesta tribuna, i quan hi arribem sempre arribem tard i en unes hores que fins i tot no hi ha ni mitjans de comunicació, però jo esgotaré el temps que em correspon com a Grup, precisament perquè em sembla que hem de contestar una mica aquesta Moció i que fins i tot s'hi donarà suport mitjançant tots els altres grups. I per tant el nostre Grup té molt a dir, precisament, en aquest tema de l'esport, i precisament en el tema de la Moció que ha presentat el senyor Bauzá.

Primer que a mi la Moció, senyor Bauzá, em pensava que avui argumentaria uns elements nous als que va argumentar en la interpellació que va ser contestada per l'Honorable Conseller, i que encara que vostè digui que això és fals —jo li ho diré si és fals o no—, vull dir, algunes coses que vostè ha manifestat, però que, evidentment, no m'ha convençut, i fins i tot en pujar a aquesta tribuna no sabíem encara què votariem, segons vostè el que ens digués, però és que, francament, després de les felicitacions que ha rebut del senyor Terradellas —el felicito a ell per haver entès què és el que vostè demana exactament i que és el que no fa la Generalitat o el Govern de la Generalitat en aquests moments en matèria d'esports d'*élite*—, i també el senyor Riera, que així m'ha semblat també sentir que hi ha molt a fer. Evidentment que hi ha molt a fer, falten tres anys i mig, però que se n'ha fet molta, de cosa, i això em sembla que ningú ho discutirà, precisament, en aquesta matèria d'esports.

Jo no vull llegir coses que porto aquí perquè em sembla que després de les seves intervencions més val tocar els temes que vostès han tocat, i em sembla que això potser serà molt més il·lustratiu per demostrar el nostre vot en contra a la seva Moció.

L'evolució de la formació i de la preparació tècnica de l'esportista, evidentment és una inquietud que des de sempre el Govern de la Generalitat ha tingut, i ha posat, precisament, mitjançant el Pla de Tecnificació Esportiva de Catalunya, l'objectiu, precisament, d'aconseguir aquest Pla. L'any 88, la Secretaria General de l'Esport ja havia subvencionat amb 338 milions de pessetes el Pla de Tecnificació, i amb 157 milions més, precisament, els centres d'alt rendiment de les federacions.

Això volia dir que 1.790 esportistes de Catalunya, 1.790 esportistes —857 nois i 933 noies, en aquest cas hi havia més noies que nois, vull dir, la senyora Rosa Barenys, que ara no hi és, podria estar contenta... (*remor de veus*), perdó, la senyora Barenys sí que hi és, per tant, hi havia més noies que nois—, precisament, milloressin el seu nivell tècnic en setze modalitats esportives olímpiques, senyor Bauzá, en setze modalitats esportives olímpiques. D'altra banda, els esportistes que disposen d'un alt potencial de condicions tècniques específiques i

tenen la possibilitat de projectar-se en l'élite esportiva, mitjançant el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, el qual conec molt bé, i si vostès no el coneixen és perquè precisament no el deuen haver volgut conèixer, i faria un incís, senyor Bauzá, si m'escolta, perquè vostè al senyor Conseller li va dir que el Centre d'Alt Rendiment l'havia conegut el dia que s'havia signat el conveni amb el Consejo Superior de Deportes, jo també hi era —suposo que m'hi va veure— i, evidentment, el dia que se signa un conveni, doncs, no és el millor dia per anar a visitar unes instal·lacions, això ja li ho va dir l'Honorable Conseller i jo li ho repeteixo, i, a més, li faig la invitació, com a Alcalde d'aquesta població, evidentment no com a Govern de la Generalitat, que el dia que hi vulgui anar jo mateix l'acompanyaré i veurà que allò és un centre d'alt rendiment de la qualitat que volem i que necessitem a Catalunya.

Aquest Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat, com vostè molt bé sap, es va crear l'any 87. Evidentment que l'any 87 es va crear, es va començar, doncs, a fer la infraestructura necessària perquè avui ja, avui ja en vint pràctiques esportives d'esport es pugui fer tot el que realment s'ha de fer en un centre d'alt rendiment. En aquests moments, s'està construint la pista d'atletisme, s'està construint també el pavelló polisportiu, però hi ha molts altres equipaments que ja estan funcionant a tot nivell.

Vostè, en la seva Moció —cosa a la qual avui tampoc s'hi ha referit— parlava d'una coordinació amb les federacions. Jo li diria que amb les federacions, precisament, en aquest Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat hi ha vuitanta-vuit esportistes seleccionats precisament per les federacions catalanes; són elles que han dit: aquests senyors, aquests nois, aquestes noies són els que poden en aquesta pràctica o modalitat olímpica perfeccionar-se; setanta-dos esportistes seleccionats per les federacions...—perdó, les primeres eren espanyoles—, setanta-dos, de les federacions catalanes —i no em digui que no, senyor Bauzá, perquè aquestes dades són reals—, i quaranta-set esportistes amb contractacions diverses. Això, evidentment, si vostè ho vol comprovar, la Secretaria General de l'Esport li'n donarà les dades; com tots els diputats d'aquesta Cambra saben, aquesta és una secretaria general —abans era una direcció general—, que no ha amagat mai cap dada a cap diputat d'aquest Parlament.

Però també voldria incidir en una altra cosa, senyor Bauzá: el Pressupost de l'any 89, quant al Pla de Tecnificació i Alt Rendiment —i també és una voluntat política del Govern de la Generalitat—, en el Pressupost del 89, el total, no li lleigeixi les partides, ens anem a més de 900 milions de pessetes, concretament, 965 i mig milions de pessetes per a l'any 89, pressupostats i per gastar precisament en el Pla de Tecnificació i Alt Rendiment, i no em torni a dir que no, perquè això precisament està en la Llei de Pressupostos.

Quan vostè deia l'altre dia que quan hi havia anat aquell dia del conveni i hi havia quatre persones —va dir quatre persones fent esport— suposo que vostè és una persona que ve del món de l'esport i ha estat president d'una pràctica olímpica com és el tir amb arc, si no m'equivoco; el dia 28 de gener del 89, el senyor Samaranch —suposo que és una autoritat en matèria d'esport— va visitar el Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat, el qual ja l'havia visitat en una altra època. Jo no penso llegir-li els reculls de premsa, però sí alguna frase d'algun

recull de premsa, i, concretament, el diari *Sport*, que és un diari precisament esportiu: «Samaranch se mostró en todo momento muy impresionado por el actual estado en las instalaciones que acogen a un nutrido grupo de deportistas de élite.», i deia ell: «He notado mucho cambio desde la primera vez que vine hace año y medio. Este centro es un sueño convertido ya en realidad. Nunca anteriormente se había hecho un esfuerzo de tal magnitud con los deportistas de élite. Hay que agradecer el esfuerzo realizado por las diversas instituciones que han intervenido en el proyecto.», això, el senyor Samaranch. El diari *Mundo Deportivo*: «El Presidente del COI efectuó un recorrido por las principales instalaciones del centro de Sant Cugat, a las que catalogó de "impresionantes" y que realmente un sueño del deporte catalán se ha hecho realidad. Nunca se había hecho en este país» —en «este país» m'imagino que ell vol dir Espanya— «nunca se había hecho en este país un esfuerzo tan considerable para cuidar a los atletas de élite, y espero que en el 92 y sobre todo dentro de siete u ocho años se vean los resultados.» Evidentment, els resultats no es poden veure d'aquí a quatre dies, però el senyor Samaranch, que és una persona que hi entén molt, en esport, ja considera que l'esforç és gran i que d'aquí a set o vuit anys tot això que avui la Generalitat fa amb tots aquests esforços, tant de voluntat política com econòmics, es veuran en realitat.

Un incís, i acabo. Tenim un altre tema: la Llei 13/80, de la Cultura Física y del Deporte, com vostè sap molt bé, ja estableix també en el seu apartat 23.13 que precisament el Consejo Superior de Deportes és el que té tota la iniciativa i la vigilància, «seguimiento y mejora de la condición física de los deportistas de alta competición.» Tot i així, s'ha signat un conveni amb la Generalitat perquè des d'aquí també puguem fer tot allò que ja fem.

Senyor Bauzá, ahir mateix va entrar a la Mesa del Parlament, precisament, la creació de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 92, Comissió que, per altra banda, ja estava creada en l'anterior legislatura. Per tant, jo penso que totes aquestes coses que puguem parlar dels Jocs Olímpics, és en el si d'aquesta Comissió —que se suposa que es crearà—, i que evidentment tindrem temps vostè, jo, i els altres responsables a nivell polític dels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, de poder parlar de tots aquests temes i anar aclarint-los i precisament vetllar entre tots perquè els Jocs Olímpics del 92 siguin tot allò que no solament vostè vol, sinó tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra, i que també el Govern de la Generalitat volem que siguin.

Jo que, evidentment, com li deia al començament, no he entès massa bé el que vostè demanava en la seva Moció, i he pujat a aquesta tribuna..., o, més ben dit, abans que vostè comencés, tenia la intenció de pujar en aquesta tribuna, si hagués entès alguna cosa en aquesta Moció fins i tot per poder-hi donar suport, veient que tot el que vostè ha dit ja s'està fent, ja s'està fent, i, a més, no s'atura aquí, sinó que la Secretaria General de l'Esport precisament vol continuar en aquest incís, evidentment ens haurem d'oposar a aquesta Moció.

També, evidentment, les esmenes del senyor Terradellas jo comprenc que vostè les admeti, perquè és lògic, però en el segon punt que presenta el senyor Terradellas, ell ve —ho sap molt bé— que en el Pla Director i en el Pla del COOB 92 hi ha un conveni signat entre la Generalitat, el COOB i Protecció de

Barcelona en aquests moments, precisament per les inversions per a cada obra, i un calendari d'execució. Això se suposa que són ells qui han de donar aquesta informació i, en tot cas, sigui el Parlament, d'una altra manera, qui la demani.

Quant al tercer punt —al qual ja s'ha referit també el senyor Riera— evidentment no crec que sigui un tema per posar en una Moció dels Jocs Olímpics. En tot cas, això és una pràctica que ja vam viure en els Pressupostos, en aquella maratoniana sessió del senyor Escudé amb els Pressupostos, que el Grup Socialista aprofita potser les ocasions o les mocions per anar introduint tot allò que voldria fer, però que, evidentment, jo penso que més aviat és tema d'una altra moció o una altra interpellació.

Per tant, per tot això que he dit, senyores diputades i senyors diputats, i per no cansar-los més, ens oposarem a aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aymerich. Ara, el senyor... (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí, digui.

El Sr. CURTO : Senyor President, per una qüestió d'ordre. És que m'ha semblat notar que el senyor Aymerich ha fet un torn de rèplica a les esmenes que ha presentat el Grup Socialista. Naturalment, el nostre Diputat tindrà molta cura en aquest torn —que per dret li correspon— de referir-se només a les esmenes del Grup Socialista, sense fer un torn de rèplica al Grup majoritari, i, en est sentit, ens sembla que des de la Presidència se li hauria d'haver advertit al senyor Aymerich que es referís només a la Moció del nostre Diputat i mai a un torn de rèplica de les esmenes del senyor Terradellas.

El Sr. PRESIDENT : Bé, queden fetes les seves manifestacions, eh? (*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Digui, digui, una altra qüestió d'ordre?

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Per un tema reglamentari de qüestió d'ordre, efectivament. Entenem que el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, millor dit, l'abans precedit, estava en ús de les seves facultats en posicionar-se no únicament en la Moció, sinó en aquelles esmenes que estiguessin

presentades, i això és el que ha fet, d'acord amb el Reglament.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé...

El Sr. CAMPS I ROVIRA : En l'eventual cas que fossin admeses pel ponent.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, i així ho havia entès el President, eh? Senyor Bauzá, per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, senyor President. Jo, molt breument, perquè l'hora ens apressa a tots, simplement vull dir una cosa a l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas : realment, aquestes dues esmenes d'addició, jo penso sincerament, senyor Terradellas, que estan interconnectades amb el tema de la Moció que jo he presentat, però que ben bé no hi tenen una relació estricta, però jo penso una cosa, senyor Terradellas; jo, que sóc un diputat nou en aquesta Cambra, he llegit amb molta atenció els *Diàries de Sessions* des del principi d'aquest Parlament, he vist que vostè ha estat una persona que ha treballat intensíssimament en els temes de l'esport des de les anteriors legislatures, i penso que entre la gent de l'esport hem d'ajudar-nos, perquè almenys vagin endavant algunes iniciatives que portin l'esport a aquest Parlament, i, consegüentment amb el que li estic dient, senyor Terradellas, jo accepto les seves esmenes tal com vostè me les ha presentat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Seguidament, es posa a votació la Moció, en què s'incorporen les esmenes presentades pel Grup Socialista.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin? Per favor, seguïu, perquè confonen la comptabilitat dels senyors secretaris.

La Moció ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart d'onze de la nit i dos minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona